

Jamsai

花重錦官城

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

บุปผารัตติกาล
แห่งฉางอัน

3

หนังสือ 凝隴 เจียน

เงินจุกุโหนด ๒๒๕

Ibuki Satsuki 伊吹五月 ภาพ มาททวารุค

คือทุกสิ่งที่คุณเชื่อใจไว้ด้วยกัน

ลินเซียจำต้องหยุดยั้งการเคลื่อนไหวอย่างช่วยไม่ได้ เธอโน้มกายลงพรมจุ่มพิตนางพลาถอย
วิงวอน “อาเหยา มอบให้ข้าได้หรือไม่”

น้ำเสียงแหบแห้งและสิ้นพร่า แผ่ความเจ็บปวดและขมกลืนอยู่หลายส่วน หัวใจฉิวขึ้นเหยา
พลันอ่อนยวบ นางปล่อยมือที่ฟูห้อยใหม่ไปโดยไม่รู้ตัว

จากนั้นรับรู้ได้เพียงว่าช่วงล่างเย็นวาบ ร่างกายไม่มีเสื้อผ้าอาภรณ์ชิ้นใดติดบงอีก นาง
ยังไม่ทันจะเหนียมมาย ร่าร้อนผ่าวก็ทาบทับลงมา

“อาเหยา...” มือของลินเซียวประหนึ่งผู้เล่นพิณฝีมือล้ำเลิศกำลังดีดทดสอบเสียงพิณ เริ่มต้น
ลากไต่หยั่งเชิงอย่างระมัดระวัง กระตุ้นยั่วเย้าจนนางสะท้านไหวไม่หยุด

ความรู้สึกละเอียดประหลาดดั่งคลื่นลูกใหญ่ถาโถมเข้ามาอย่างซ้ำๆ หัวใจนางวูบไหวอย่าง
รุนแรง ลืมสิ้นความเหนียวอาย โอบแขนรอบไหล่ของลินเซียตามสัญชาตญาณ ดูเหมือนว่าต้องทำ
เช่นนั้นเท่านั้นถึงจะทำให้ความโหยหาจากส่วนลึกในตัวนางบรรเทาเบาบางลงได้

“ชื่อคือ...” นางกอดเขาเอาไว้แน่น พึมพำแผ่วเบาด้วยน้ำเสียงเลื่อนลอย

มากกว่ารัก

บุปผารัตติกาลแห่งจางอัน 3

न्हิงหล่ง เยี่ยน เงินจุกหน่า แปง

Published originally under the title of 《花重錦官城》 (Hua Chong Jin Guan Cheng)
Volume 03

Copyright © 凝隴(Ning Long)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd

Illustrations by 伊吹五月 (Yi Chui Wu Yue)

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2659-5

ภาพประกอบ 伊吹五月

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 389 บาท

พินวน

กระดาษหนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

มาถึงเล่ม 3 แล้ว รู้สึกอย่างไรกันบ้างคะ สนุกสนานและน่าติดตามมากกว่าที่คิดภาพไว้ตอนแรกมั้ยเอ่ย ความจริงแอบกังวลใจตอนที่อ่านเจอญาติปีศาจต่างๆ เหมือนกันนะคะ กลัวว่าจะดูต่างจากแนวมากกว่ารักเรื่องอื่นๆ หรือมีความรักของพระ-นางน้อยจนเรียกว่า 'นิยายรัก' ไม่ได้ แต่พอทำมาถึงเล่มนี้ รู้สึกว่านี่ก็คือ 'นิยายรักที่มีญาติปีศาจ' นั่นเอง มีหน้าซ้ำการปราบญาติเหล่านี้ยังเชื่อมโยงความผูกพันของพระ-นางให้ยิ่งเหนียวแน่นขึ้นอีกด้วย เรื่องนี้มี 4 เล่มจบออกต่อเนื่องกัน ติดตามอ่านยาวๆ ได้เลยคะ

สำหรับในเล่มนี้นั้น ฉวีจ้อวีได้ล่วงรู้ความสัมพันธ์ของพระ-นางแล้ว แม้เขาจะขุ่นเคืองลินเซียเป็นอย่างยิ่ง แต่ก็ยังใจกว้างและยอมรับในสิ่งที่น้องสาวตัดสินใจ เรียกได้ว่าเป็นพี่ชายที่แสนดีคนหนึ่งทีเดียว ส่วนลินเซียวนั้น ช่วงนี้ก็เดินทางเพื่อการแต่งงานกับเขาเข้าวังอ่องอยู่เต็มที ไม่มีว่ามีสิ่งใดที่ทำเพื่อนางได้ เขาพร้อมจะทำเสมอ อ่านแล้วบางครั้งก็รู้สึกอยากเป็นนางเอก ทว่าพอเจอฉากที่พระเอกปรารถนาในตัวนางมากๆ จนหุดหิดจะล่วงล้ำล่วงเกินนางหลายครั้งหลายคราก็ถอดใจ ปล่อยให้ฉวีจ้อวีเป็นฉวีจ้อวีและเราเป็นคนอ่านต่อไปเถอะคะ เพราะมันหวานไหวใจเกินทานทนไปแล้ว...สงสารก็แต่ฉวีจ้อวีที่ใสซื่อ ไม่รู้ว่าจะหนีพ้นเงื้อมมือของลินเซียไปได้หรือไม่

ส่วนเรื่องญาติปีศาจในเล่มนี้ บอกเลยคะว่ายิ่งน่าติดตามมากขึ้นไปทุกที ทุกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นล้วนเชื่อมโยงกันเสียด้วย ส่วนว่าจะเชื่อมโยงกันอย่างไร อะไรคือปมปริศนา และจะคลี่คลายลงในรูปแบบไหนนั่นต้องไปติดตามคะ เช่นนี้ก็ขอเชิญทุกท่านพลิกกระดาษหน้าต่อไป พบกับลินเซียและฉวีจ้อวีได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * ฉวีชื่นเหยา ศิษย์นอกสำนักของนักพรตชิงชวีจื่อ กราบอาจารย์เป็นศิษย์เนื่องจากตอนเป็นทารกวางกายอ่อนแอจึง ภูมิผดงามหาได้เปรียบ
- * ลิ่นเซี่ยว ชื่อจื่อแห่งวังหลันอ่อง ผู้ครอบครองกระบี่ชื่อเซี่ยว มีท่าทีเย่อหยิ่งถือตัว
- * เฉยหมิ่น สหายร่วมสำนักของฉวีชื่นเหยา และยังพักอยู่เรือนพักหมายเลขสี่สิบห้าร่วมกัน โปรดปรานการอ่านหนังสือเป็นอย่างมาก
- * หวังอิงหนิง บุตรสาวของเสนาบดีหวัง เจลี่ยวจลาดมีไหวพริบอ่อนโยนนุ่มนวลและรักสงบ
- * หลิวปิงอวี บุตรสาวหลิวจั้นหัวหน้าศาลต้าหลี่ ชอบพูดคุ้ยหยอกล้อกับผู้อื่นและชอบกินเป็นชีวิตจิตใจ
- * ซย่าเหยียนน ท่านหญิงอี่ซู่ บุตรสาวขององค์หญิงเต๋อหรงกับเหวยกั้วกง มักเสแสร้งแกล้งทำว่าตนเองอ่อนโยนเป็นมิตร
- * คังผิง องค์หญิงผู้เกิดจากอี่เฟย เป็นน้องสาวร่วมอุทรกับอู่อ่อง นิสัยเอาแต่ใจอย่างมาก

สำนักพิมพ์ใจ๋มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

21

ปกติจิวี่จื่ออวีจะเป็นคนสุขุมเยือกเย็นอยู่เสมอ มีน้อยครั้งที่จะควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ แต่ตอนนี้เห็นได้ชัดเจนว่าทั้งตกใจระคนโกรธกรี๊ด เขาเดินลงจากบันได สาวทำก้าวยาวๆ เดินตรงมาทางจิวี่ซิ่นเหยา

จิวี่ซิ่นเหยาพลันตื่นตระหนกขึ้นมาทันใด นางรีบขยับออกห่างจาก ลิ่นเซี่ยว มองจิวี่จื่ออวีด้วยใบหน้าแดงเรื่อแล้วเอ่ยเรียก "พี่ชาย..."

จิวี่จื่ออวีกระซอกแซกแซนจิวี่ซิ่นเหยาเต็มแรงพลางเอ่ยด้วยน้ำเสียง เยียบขาดว่า "เจ้ารู้ตัวหรือไม่ที่กำลังทำอะไรอยู่"

เสียงนั้นทั้งร้อนรนทั้งเข้มงวด แต่ละคำราวกับก้อนหินกระแทกหัวใจ จิวี่ซิ่นเหยาอย่างหนักหน่วง

ใบหน้าของจิวี่ซิ่นเหยาพลันแดงก่ำเหมือนเลือดจะหยดออกมาได้ นางไม่กล้าเงยหน้ามองพี่ชายอีก แทบอยากจะทำอะไรสักอย่างแต่ดินเหนียวไปเสียเลย

ฉวีจื่ออวีตั้งร่างฉวีขึ้นเหยามาหลบข้างหลัง มองฉินเขียวด้วยสายตา คมกริบพลางกล่าว "ชื่อจื่อ ข้าคนแซ่ฉวี ไม่รู้ว่าท่านคิดเช่นไรกับน้องสาว ของข้ากันแน่ แต่นางยังเยาว์วัยนัก มีหลายเรื่องยังโง่เขลาไร้เดียงสา ไม่รู้จัก ขอบเขตอันสมควร ทว่าท่านก็ถือเป็นผู้ใหญ่มีความคิดความอ่านมากกว่า นาง น่าจะเข้าใจเหตุผลของเรื่องนี้ดี ท่านมีฐานะสูงส่ง วันหน้าจะต้องมี คู่ครองที่เหมาะสม ถ้าหากมีความจริงใจให้นางอยู่บ้าง คงรู้ตัวว่าควร อยู่ห่างนางเอาไว้ แล้วเพราะอะไรถึงมาตามตอแยนางอีก"

ฉินเขียวมีสีหน้าเคร่งขรึม เอ่ยอย่างจริงจังว่า "คุณชายฉวี ข้าคนแซ่ฉิน ชอบพอกับคุณหนูฉวีมานาน ไม่เคยมีเจตนาจะหยอกเย้าหลอกดวงนางเลยสักนิดเดียว..."

แม้ว่าฉวีจื่ออวีจะมีนิสัยอ่อนน้อมและสุขุม แต่กลับเอ่ยวาจาโต้แย้ง ได้คมคายลึกซึ้งยิ่ง ขณะนี้เองเขาก็พลันเอ่ยขัดจังหวะฉินเขียวอย่างไม่ไว้หน้า "ไม่เคยมีเจตนาจะหยอกเย้าหลอกดวง? ชื่อจื่อกลับช่วยเตือนสติข้า แต่ไหนแต่ไรมาชื่อพระวงศ์ระดับสูงของราชวงศ์ปัจจุบันจะมีฝ่าบาท พระราชทานสมรส แต่กฎเกณฑ์ของราชวงศ์ก็เข้มงวดเคร่งครัดกับเรื่อง ฐานะเหมาะสมคู่ควรเป็นที่สุด พลิกหนังสือตำราหาจนทั่วแล้วยังไม่เคย เห็นตัวอย่างว่าบุตรสาวของขุนนางชั้นเจ็ดจะเป็นชายาของชื่อจื่อใน ชื่อพระวงศ์ระดับซินอ๋อง* ได้มาก่อน หรือหมายความว่าสามหนังสือ หกพิธี** สิ้นเจ้าสาวยวสืบลี*** ท่านไม่สามารถทำอะไรได้เลยสักอย่างเดียว

* ซินอ๋อง เป็นตำแหน่งเชื้อพระวงศ์ชายลำดับที่หนึ่ง โดยมากผู้ที่ได้รับตำแหน่งนี้มักเป็นพระโอรส พระเชษฐา หรือพระอนุชาในองค์จักรพรรดิ

** สามหนังสือหกพิธี หมายถึงขั้นตอนพิธีการตั้งแต่การหมั้นหมายไปจนถึงแต่งงานวิวาห์ของชาวจีนใน สมัยโบราณ สามหนังสือ ได้แก่ หนังสือหมั้นหมาย หนังสือแจ้งพิธี และหนังสือรับเจ้าสาว หกพิธี ได้แก่ เชิญแม่สื่อแนะนำ ถวายชื่อและเวลาตกฟาก ส่งของหมั้น ยกขบวนสินสอด กำหนดฤกษ์แต่งงาน และเข้าพิธีวิวาห์

*** สิ้นเจ้าสาวยวสืบลี (ลี) หมายถึงขบวนเจ้าสาวที่มีสินเดิมหาบตามไปมีความยาวถึงสืบลี แสดงให้เห็น ว่าฝ่ายเจ้าสาวมีฐานะร่ำรวยพร้อม

เหตุไฉนยังกล้าพูดโดยไม่ละอายใจว่าตัวเองไม่มีเจตนาหยอกเข้าหลอกหลวง หรือเห็นว่าลำดับศักดิ์ของสกุลฉวีต่ำต้อย คิดจะใช้อำนาจมาเกลี้ยกล่อม ให้น้องสาวเข้าไปเป็นอนุภรรยา"

ลินเซียตอบกลับโดยไม่ลังเลสักนิดว่า "ข้าไม่เคยมีความคิดจะรับ อาเหยาเป็นอนุภรรยา เรื่องพระราชทานสมรสข้ามีแผนการอยู่ในใจ มานานแล้ว เพียงแค่รอโอกาสสูงงอมเท่านั้น ก็จะขอเสด็จลวงพระราชทาน สมรสให้เข้ากับอาเหยา สามหนังสือหกพิธี ลินเจ้าสาวยวดยิบหลี จะไม่มี ละครขาดไปสักอย่างเดียว ไม่มีทางปล่อยให้อาเหยาต้องน้อยหน้าใครแน่"

พอฉวีขึ้นเหยาได้ยินเช่นนี้ แม้ว่าจะเงินอายจนไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมา แต่ในใจรู้สึกเหมือนทะเลสาบในฤดูใบไม้ผลิที่มีหินก้อนหนึ่งร่วงหล่น รอยกระเพื่อมบนผิวน้ำแผ่กระจายวงแล้ววงเล่า มุมปากอดยงโค้ง ด้วยความอิมเมมสุขใจไม่ได้

เมื่อฉวีจ้อฉวีได้ยินคำตอบของลินเซียก็รู้สึกคาดไม่ถึงอยู่บ้าง เขา นิ่งอึ้งไปชั่วขณะ ก่อนจะเผยรอยยิ้มเย็นชาออกมา "ท่านจะใช้วิธีใดทำให้ ฝ่าบาทกับหลันอ่องยอมรับการแต่งงานครั้งนี้ บอกว่าท่านสนใจอาเหยา มานานแล้ว หรือบอกว่าก่อนแต่งงานก็เคยไปมาหาสู่กับนาง เกรงว่า ถึงเวลานั้นนอกจากพระองค์จะไม่ยอมพระราชทานสมรส อาจเข้าใจว่า อาเหยาจงใจหวังพึ่งอำนาจบารมีแล้วพาลมากริ้วนาง ทำให้ชื่อเสียง ของนางต้องมัวหมอง! ท่านควรรู้เอาไว้ ด้วยตำแหน่งขุนนางของสกุลฉวี อาเหยาไม่มีทางอยู่ในกลุ่มตัวเลือกสะเฝ้าของราชวงศ์..."

ฉวีจ้อฉวีเอ่ยมาถึงตรงนี้ก็หยุดชะงักไปโดยพลัน

ช่วงก่อนหน้านั้นฉวีขึ้นเหยาได้รับเลือกเข้าเรียนในสำนักศึกษาอื่น

อย่างคาดไม่ถึง ทำให้เขารู้สึกสงสัยตึงๆ ในใจไม่หาย เขาถึงกับเคยพยายามสืบหาสาเหตุที่ฮ่องเต้ทรงเปิดสำนักศึกษาอีกครั้งอย่างอ้อมๆ ต่อมาคล้อยคล้ายคลิบคลาได้ยืนยันว่าฮ่องเต้จะทรงเลือกคูครองที่เหมาะสมให้บุตรหลานเพื่อพระวงศ์จากบรรดากลูกศิษย์ในสำนักศึกษาแห่งนี้ เมื่อใดเข้าเรียนในสำนักศึกษาแล้ว ไม่ว่าจะลำดับศักดิ์ตระกูลจะสูงต่ำอย่างไรก็มีสิทธิ์เป็นตัวเลือกสะใภ้ของราชวงศ์ได้ทั้งสิ้น และนี่ก็เป็นสาเหตุให้ตอนนั้นขุนนางในราชสำนักก็แย่งกันจะส่งบุตรสาวเข้าเรียน

ฉวีจื่ออวี๋สงสัยมาตั้งแต่แรกแล้วว่าเรื่องนี้จะต้องมีลับลมคมในอะไรแน่ ดูท่าแล้วเรื่องนี้คงมีคนตรงหน้าคอยวางแผนอยู่เบื้องหลังอย่างที่คาดคิดไว้

พอเขาลองคิดทบทวนโดยละเอียด ร่างกายก็พลันไม่อาจขยับเขยื้อนอยู่พักใหญ่ คนผู้นี้เพื่อหาหนทางแต่งงานกับฉวีซิ่นเหยาแล้ว ถึงกับยอมทุ่มเทศุดกำลังความคิดถึงเพียงนี้ วางแผนไปที่ละขั้นที่ละตอนมาตลอดเตรียมการทุกอย่างด้วยความละเอียดรอบคอบอย่างที่สุด มีใจหมายมันจะคว้าฉวีซิ่นเหยามาครองให้ได้ ไซ้คนที่เขาจะสั่นคลอนความคิดได้โดยง่ายหรือ

พอคิดมาถึงตรงนี้ ฉวีจื่ออวี๋ก็เกิดความรู้สึกกราวกับสิ้นเรี่ยวแรงขึ้นมาอย่างกะทันหัน ก่อนจะโบกมืออย่างจุนใจแล้วเอ่ยว่า "ช่างเถิดๆ"

จากนั้นเขามองลึนเขี้ยวด้วยแววตานิ่งขรึม กล่าวด้วยเสียงที่ผ่อนคลายลงมาก "ตราบไต่ที่ฝ่าบาทยังไม่มีพระราชโองการลงมาเรื่องพระราชทานสมรสก็ยังไม่แน่นอนไปอีกวัน แม้ว่าอาเหยาจะกราบนักพรตชิงชวีจื่อเป็นอาจารย์แต่เล็ก เลี้ยงการออกเดินทางรอนแรม

ข้างนอกไม่ได้ แต่ท่านพ่อท่านแม่เห็นนางเป็นดั่งไข่มุกในอุ้งมือ* เสมอมา
จิตใจเยียมด้วยความรักใคร่ห่วงใยไม่น้อยหน้าพ่อแม่คนใดในเมืองฉางอัน
ถ้าหากท่านอยากจะแต่งอาเหยาเป็นภรรยาจริง อย่างแรกก็ต้องแสดง
ความจริงใจให้ท่านพ่อท่านแม่เห็น ขอรับรองจะได้รับคำอนุญาตจาก
พวกท่าน อย่างที่สองจะต้องจัดการทุกอย่างให้เหมาะสมรัดกุม ไม่ว่าจะ
คนในวังหรือนอกวัง ผู้ใดก็จะเอ่ยถึงอาเหยาในทางเสียหายไม่ได้แม้แต่บ่อย
ถ้าหากน้องสาวข้าต้องถูกวิพากษ์วิจารณ์สังคมเพราะเรื่องการแต่งงาน
กับท่าน ไม่ต้องเอ่ยถึงท่านพ่อท่านแม่ แม้แต่ข้าคนแซ่ฉี่ผู้นี้ จะไม่มีทาง
รับปากให้นางแต่งออกไปเด็ดขาด"

คำพูดนี้หนักแน่นดั่งเหล็กกล้าทุกถ้อยคำ เป็นดั่งการเปิดความกังวล
ที่ซุกซ่อนอยู่ในใจฉี่ซิ่นเหยามาตลอดให้ลินเซี่ยวได้เห็นอย่างชัดเจน

ลินเซี่ยวเริ่มเกิดความเคารพเลื่อมใสในตัวฉี่อู้อีขึ้นมา เขารีบกล่าว
ด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "เรื่องที่คุณชายฉี่กล่าวมานั้น ข้าได้ตรวจสอบมานานแล้ว
สำหรับผู้อาวุโสทั้งสองท่าน ข้าคนแซ่ฉี่จะต้องถามความเห็นชอบจาก
พวกท่านล่วงหน้า ไม่กล้าละเลยเรื่องนี้อย่างแน่นอน ส่วนเรื่องการ
พระราชทานสมรส ข้าจะวางแผนอย่างละเอียดรัดกุม ระมัดระวังอย่าง
ดีที่สุด ไม่ว่าจะก่อนแต่งงานหรือหลังแต่งงาน จะไม่ปล่อยให้อาเหยาได้รับ
ความไม่เป็นธรรมแม้แต่บ่อย"

ฉี่อู้อียังไม่ยอมปล่อยผ่าน เขามองหน้าอีกฝ่ายแล้วเอ่ยว่า
"บรรดาขุนนางใหญ่และชนชั้นสูงทั่วเมืองฉางอันแทบไม่มีใครมารับ
อนุภรรยา โดยเฉพาะหลันอ้อเอง หลายปีมานี้มีท่านเป็นบุตรชายของ

* ไข่มุกในอุ้งมือ เป็นสำนวน หมายถึงบุคคลผู้เป็นที่รักดังหนึ่งสิ่งของล้ำค่า ต่อมาก็มักใช้แทนบุตรธิดาอันเป็นที่รัก คล้ายกับภาษาไทยที่เปรียบลูกเป็นแก้วตาดวงใจของพ่อแม่

ภรรยาเอกเพียงคนเดียว จนกระทั่งเมื่อปีก่อนหลันต้องเพิ่งมีบุตรชาย
อีกคนหนึ่ง เมื่อใดที่ท่านแต่งงาน เพื่อให้ท่านแตกกิ่งก้านมีทายาทสืบสกุล
ในเร็ววัน เกรงว่าคงถือโอกาสให้ท่านรับอนุภรรยาเพิ่มอีกหลายคน
อีกอย่างท่านยังกุมอำนาจสำคัญ วันหน้าจะต้องมีคนเข้ามาประจบเอาใจ
ไม่น้อย ผ่านไปนานวันเข้าท่านกล้ายืนยันหรือว่าจะดีต่ออาเหยาดั้งเดิม
"ไม่มีทางเย็นชาต่อนาง"

ฉวีชื่นเหยาที่ยืนอยู่ด้านข้างเห็นพี่ชายมีท่าทีเข้มงวดอย่างไม่เคยเป็น
มาก่อน ทั้งได้ยินวาจาซึ่งขังไม่ยอมอ่อนข้อของเขา ขอบตาก็แดงเรื่อขึ้น
มาอย่างไม่ทราบสาเหตุ นางรู้ดีว่าที่พี่ชายทำเช่นนี้ก็เพราะว่ากังวล
เรื่องความแตกต่างของฐานะทั้งสองครอบครัวเท่านั้น ถ้าหากแต่งงานกัน
ไปแล้วจริงๆ เรื่องใดก็ไม่อาจมั่นใจได้ทั้งสิ้น ถึงต้องบีบคั้นทุกฝั้วก้าวเช่นนี้
ทำทุกวิถีทางเพื่อวางแผนอนาคตที่ดีให้นาง

ฉีหลันลื่นเชียวสะทอนความประทับใจออกมา เขาทำความเคารพ
ฉวีจื่ออวี่อย่างจริงจัง "คุณชายฉวี ข้าคนแซ่ลื่นขอให้คำมั่นสัญญาไว้
ตรงนี้ ถ้าหากมีวาสนาได้แต่งงานเป็นภรรยา วันหน้าจะทะนุถนอม
ดูแลเป็นอย่างดี ไม่มีวันโลเลหลายใจ ชีวิตนี้จะมีนางเพียงผู้เดียว!"

พอได้ยินคำนี้ ฉวีจื่ออวี่ก็นิ่งเงียบไป เขามองลื่นเชียวด้วยสายตา
พินิจพิเคราะห์อีกครั้ง ผ่านไปพักใหญ่ก็พยักหน้ารับซ้ำๆ "คำพูดของชื้อจื่อ
ข้าคนแซ่จื่อจะขอจดจำเอาไว้ในใจ ได้ยินมาว่าชื้อจื่อเป็นคนรักชาติสัญญา
ต้องรอดูว่าวันข้างหน้าจะเป็นเช่นไร คินนี้ก็ดีดีมากแล้ว คงต้องขอตัวก่อน"

กล่าวจบเขาก็พาฉวีชื่นเหยาเดินเข้าจวนไป

ลื่นเชียวลอบถอนหายใจโล่งอก ตระหนักได้ว่าฉวีจื่ออวี่ได้คำตอบ

ที่ต้องการแล้ว จึงแสวงเปลี่ยนแปลงที่เป็นประนีประนอม

ที่ผ่านมาเขาไม่เคยคบหากับฉวีจื่ออวี่อย่างสนิทสนม แต่เนื่องจากอีกฝ่ายคือพี่ชายของฉวีซิ่นเหยา จึงอดใส่ใจมากกว่าปกติไม่ได้ เขารู้ว่าฉวีจื่ออวี่มีความสามารถเชิงอักษรโดดเด่นเป็นเลิศ มองผิวเผินภายนอกดูใจดียอมคล้อยตามผู้อื่น แต่ภายในเด็ดขาดและยุติธรรม นับตั้งแต่เข้ารับตำแหน่งในสำนักราชบัณฑิต พวกไม่เชิงก็ให้ความสำคัญอย่างมากทีเดียว

จากสถานการณ์เมื่อสักครู่นี้ นอกจากฉวีจื่ออวี่จะฉลาดมีไหวพริบ ยังรักใคร่เอ็นดูฉวีซิ่นเหยาเป็นที่สุด ไตร่ตรองทุกสิ่งอย่างรอบคอบเพื่อนาง เพราะกลัวว่านางจะได้รับความไม่เป็นธรรมแม้เพียงเศษเสี้ยว ทำอะไรมีระเบียบแบบแผนอย่างหาได้ยาก สิ่งที่เคยมาทั้งหมดเหมือนกำลังถามเขาอยู่ แต่ไม่เท่ากับบีบให้เขาแสดงท่าทีชัดเจนต่อหน้าฉวีซิ่นเหยาด้วยหรือ

ถ้าหากตอนเขาตอบคำถามเผลอเผลอตบอย่างคลุมเครือแม้แต่นิดเดียวล่ะก็ ไม่ต้องให้ฉวีจื่ออวี่คอยขัดขวาง เพียงแค่ดูจากนิสัยของฉวีซิ่นเหยา นางคงเกิดข้อสงสัยในตัวเขาจนคิดถอยห่างแน่

พอคิดมาถึงตรงนี้ ลินเซี่ยวพลันนึกหวาดกลัวอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

เขายืนรออยู่กับที่อย่างเงิบงัน ปล่อยให้สายตามองส่งฉวีซิ่นเหยา จนกระทั่งเงาหลังของฉวีซิ่นเหยาหายลับไป ประตูบานใหญ่ของจวนสกุลฉวีก็ปิดลงอีกครั้ง เขาถึงได้กระตุกสายบังเหียน ควบม้าจากไปด้วยความตึงเครียด

หลังจากสองพี่น้องเดินเข้ามาในจวน จิวจื่ออวี่ก็นั่งเสียบไม่เอ่ยวาจาใด มาตลอดทาง ไม่รู้ว่ากำลังคิดอะไรอยู่

จิวซิ่นเหยาหลบซ้ำเลื่องมองสีหน้าพี่ชาย ไม่กล้าบ่มบ่ามเอ่ยปาก เช่นกัน

นางเดินตามหลังพี่ชายไปอย่างสงบเสียงจนถึงเรือนหลังเล็กของนาง เห็นพี่ชายไม่มีเจตนาจะจากไปที่ใด จิวซิ่นเหยาก็ก็นึกคิดอะไรมากมาย สั่งการพวกไพร่ผิงให้ไปเตรียมน้ำแล้วเดินเข้าห้องอาบน้ำล้างเนื้อล้างตัว จนสาแก่ใจรอบหนึ่ง

พอเปลี่ยนเสื้อผ้าสะอาดเอี่ยมออกมาแล้วก็เห็นจิวจื่ออวี่นั่งรออยู่ที่ห้องด้านนอกดั่งคาด เห็นได้ชัดว่ามีเรื่องจะพูดคุยกับนาง

จิวซิ่นเหยาจำใจนั่งลงตรงข้ามพี่ชาย นางคิดทบทวนอยู่ชั่วครู่ก็ตัดสินใจเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดตลอดหลายวันมานี้ให้เขาฟัง

ตอนแรกจิวจื่ออวี่ยังรับฟังด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก จนกระทั่งจิวซิ่นเหยาเล่าถึงตอนที่ลั่นเขี้ยวพยายามช่วยชีวิตนางบนเขาอวี่เฉวียน ทำอย่างไรก็ไม่ยอมจากไปที่ใด และเกือบจะถูกผีดิบหยกเอาชีวิตถึงเริ่มมีสีหน้า ผ่อนคลายลงบ้าง

"พี่ชาย" จิวซิ่นเหยาเล่าจบก็มองหน้าจิวจื่ออวี่อย่างระมัดระวัง แล้วกล่าวออกมาโดยไร้ยางอายว่า "ชื่อจื่อเขาเป็นคนดีมากที่สุดผู้หนึ่ง ข้า... ชอบเขามาก"

แม้ว่ายังมีอาการขัดเขินอยู่แต่น้ำเสียงกลับเด็ดเดี่ยวหนักแน่น แสดงท่าทีของตนเองกับพี่ชายอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมา

จิวจื่ออวี่ฟังเรื่องที่เกิดขึ้นบนเขาอวี่เฉวียนจนจบแล้ว ถ้าหากจะ

กล่าวว่าในใจปั่นป่วนตั้งคลื่นยักษ์โหมซัดสาดก็ไม่เกินไปนัก เมื่อเผชิญหน้ากับสายสัมพันธ์ที่ผ่านการร่วมเป็นร่วมตายกันมาเช่นนี้ เขาจะใช้วาจาเกลี้ยกล่อมหรือการกระทำขัดขวางมากเพียงใดก็เหมือนจะปวกเปียกไร้เรี่ยวแรงเสียแล้ว

ฉวีจื่ออวี๋คิดถึงเมื่อไม่นานมานี้เฟิงป้ออวี๋เพียงสอบถามความโปรดปรานของฉวีซิ่นเหยาอยู่หลายครั้ง ขอเพียงมีเวลาว่างจะต้องซื้อของมาเอาใจมารดาถึงจนเป็นประจำ เทศกาลกำเนิดบุปผาก็ตั้งใจจะมหาฉวีซิ่นเหยา ความรู้สึกที่เขาต่อฉวีซิ่นเหยาชัดเจนจนไม่ต้องอธิบายอะไรแล้ว

ไม่ว่าด้วยมิตรภาพในฐานะสหายร่วมสำนัก หรือพิจารณาว่าอยากให้อาณาตฉวีซิ่นเหยาใช้ชีวิตอย่างราบรื่นสมหวัง ฉวีจื่ออวี๋ก็ให้น้ำหนักไปทางเฟิงป้ออวี๋มากกว่า พอคิดถึงท่าทีของบิดามารดาก็ดูเหมือนจะชื่นชมเฟิงป้ออวี๋ไม่น้อยด้วย

แต่ว่าตอนนี้พอเห็นใบหน้าแดงระเรื่อของฉวีซิ่นเหยา รวมถึงดวงตาที่เปี่ยมด้วยความคาดหวัง คำพูดที่เตรียมเอาไว้มานานแล้วเหล่านั้น เขากลับเอ่ยอะไรไม่ออกเลยสักคำ

หลังจากนั่งเงียบไปเนิ่นนาน เขาเริ่มปลงตกขึ้นมาทีละน้อย ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ความรู้สึกที่หลันอ่องซื่อจื่อมีต่อฉวีซิ่นเหยาไม่มีการเสแสร้งหลอกลวงเจือปนอยู่เลย ถ้าขี้นยีนกรานขัดขวางต่อไปก็ยิ่งสะท้อนให้เห็นว่าเขาเป็นคนหัวรั้นมีทิฐิมากเพียงใด

เขาคลี่ยิ้มบางๆ ลูบศีรษะฉวีซิ่นเหยาแล้วเอ่ยว่า "เอาละ นี่ก็ดีก็มากแล้ว พลังนี้ยังต้องกลับสำนักศึกษา รีบพักผ่อนเถอะ"

ฉวีชื่นเหยาช่างเฉลียวฉลาดเสียนี้กระไร พอเห็นสีหน้าพี่ชาย
เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี สังเกตเห็นได้ว่าค่อยๆ ยอมรับล้นเชียวและ
มีท่าทีโอนอ่อนลง นางก็พยักหน้ารับด้วยความยินดี

"อืม พี่ชายก็รีบพักผ่อนนะเจ้าคะ"

ยามกลางดึกมีสายฝนโปรยปราย เมื่อตื่นนอนในเช้าวันรุ่งขึ้น
อากาศเย็นลงอย่างชัดเจน

ฉวีชื่นซึ่งบอกว่าไม่กี่วันก่อนก็เข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วงแล้ว ครั้งนี้นาง
ตั้งใจเตรียมเสื้อผ้าเข้ากับฤดูให้ฉวีชื่นเหยาเพิ่มสักหน่อย

หลังกินอาหารเช้าเสร็จ คนทั้งครอบครัวก็มาส่งฉวีชื่นเหยาที่
สำนักศึกษา เมื่อคืนฉวีชื่นเหยาไม่มีเรื่องราวติดค้างในใจ นอนหลับสบาย
เหลือเกิน

พอเดินทางมาถึงสำนักศึกษา นางเพิ่งจะก้าวลงจากรถม้าก็มองเห็น
เผยหมิ่นยืนรออยู่ก่อนแล้ว

ครั้งนี้แตกต่างจากครั้งก่อน เพราะว่าเผยเข่าก็อยู่ข้างกายน้องสาวด้วย
สองคนพี่น้องหัวเราะพูดคุยกันอย่างสนิทสนมยิ่งนัก

เผยหมิ่นหันมาเห็นฉวีชื่นเหยาที่รีบเดินเข้ามาหาทันใด ส่วนเผยเข่า
ลั้งเลอยู่ชั่วคราวสุดท้ายก็เดินตามน้องสาวมาด้วย เขาส่งยิ้มแล้วเอ่ยทักทาย
ฉวีชื่นเหยา

เผยหมิ่นกำลังจะถามฉวีชื่นเหยาว่าเมื่อคืนนอนหลับสบายดีหรือไม่
แต่สายตาเหลือบมองข้างหลังฉวีชื่นเหยาโดยไม่ได้ตั้งใจ ใบหน้าจึงพลัน
แข็งค้าง

ฉวีชื่นเหยาหันกลับไปมองอย่างงุนงง จึงเห็นว่าห่างออกไปไม่ไกล มีบุรุษหนุ่มและเด็กสาวคู่หนึ่งยืนอยู่ เด็กสาวนางนั้นก็ เป็นสหายร่วมเรียน ในสำนักศึกษานามว่าสวีชิงชิง เป็นคุณหนูสี่ของครอบครัวอันสูงส่ง ส่วน บุรุษผู้นั้นก็คือสวีเซินหมิง

แม้ว่าสวีเซินหมิงหันหน้าเข้าหาสวีชิงชิง แต่ดวงตากล้าจ้องมอง มาทางเผยหมิ่นอย่างชัดเจน ดวงตาของเขาทอประกาย ไม่มีการปิดบัง ความรู้สึกที่อยู่ภายในแม้แต่น้อย

เผยหมิ่นมีสีหน้านิ่งขมึน นางหันหน้าหนีอย่างเยื่อหยิ่งและไม่สนใจ มองเขาอีก

สวีเซินหมิงนิ่งอึ้งไปเล็กน้อย แต่นอกจากเขาจะไม่เก็บมาใส่ใจแล้ว รอยยิ้มในดวงตาก็ลึกล้ำขึ้นหลายส่วน

ฉวีชื่นเหยาหัวเราะขบขันในใจ

สวีเซินหมิงผู้นี้หน้าหนาไม่เบา...

จากนั้นฉวีชื่นเหยากับเผยหมิ่นก็จูงมือกันเดินเข้าสำนักศึกษา ระหว่างทางพบกับหลิวปิงอวี่และหวังอิงหนิง

หลิวปิงอวี่พอเห็นหน้าฉวีชื่นเหยาก็ตอบว่าต่อขานเสียยกใหญ่ กล่าวว่ฉวีชื่นเหยาอยู่ดี ๆ ก็ผิดนัดในวันเทศกาลกำเนิดบุปผา ทำให้นาง กับหวังอิงหนิงต้องรอรออยู่นานสองนาน

ฉวีชื่นเหยา รู้อยู่แล้วว่าตนเองมีความผิดจึงไม่เอ่ยคำโต้แย้งใด นางกำลังยิ้มแยมเตรียมนำหัวข้อสนทนาอื่นมากลบเกลื่อน จู่ ๆ หวังอิงหนิง ก็ดึงแขนเสื้อของนาง

หลายคนหันหน้าไปมองตามสายตาของหวังอิงหนิงพร้อมกัน ก็เห็น

คังผิงกับซย่าเหยียนเดินมาแต่ไกล ด้านหลังมีชาววังกลุ่มใหญ่ติดตาม
ให้ยตามมา

เมื่อเดินเข้ามาใกล้ พวกฉวีซิ่นเหยาที่รีบทำความเคารพพวกนาง
ทั้งสองคน

ดูเหมือนคังผิงจะอารมณ์ดีเป็นพิเศษจึงสั่งให้พวกฉวีซิ่นเหยาลุกขึ้น
อย่างเร็วว่า ส่วนซย่าเหยียนมองฉวีซิ่นเหยาด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก
ความอ่อนโยนนุ่มนวลที่เคยมีมารวกับถูกฉาบด้วยน้ำค้างแข็งที่ชวนให้
หนาวเหน็บยะเยือก

จนกระทั่งคังผิงเอ่ยเรียกซย่าเหยียนด้วยความสงสัย นางถึงได้
ละสายตาจากฉวีซิ่นเหยาไปอย่างไม่สะทกสะท้าน

รอให้พวกนางเดินจากไปแล้ว หลิวปิงอวีถึงกดเสียงลงต่ำเอ่ยขึ้น

"ได้ยินว่าเมื่อวานองค์หญิงคังผิงอาละวาดทั้งวัน ต้องการให้ฝ่าบาท
ทรงรับลูกศิษย์หญิงเข้าเรียนในสำนักศึกษาอีกคนนะ"

"ใครกัน!" หลายคนเอ่ยถามด้วยความตกใจ

"ข้าก็ไม่แน่ใจ" หลิวปิงอวีส่ายหน้า "แค่ได้ยินว่าฝ่ายนั้นประจบเอาใจ
องค์หญิงคังผิงแก่นักจนองค์หญิงยี่นกรานจะให้รับนางเข้าสำนักศึกษา
ให้ได้ จะได้อยู่เป็นเพื่อนองค์หญิงตลอดเวลา"

พอถึงช่วงกลางคืน เฝยหมิ่นก็สั่งให้สาวใช้ที่ชื่อชิงเอ๋อร์ซิ่นเครื่องนอน
ไปที่ห้องของฉวีซิ่นเหยาพร้อมกับตนเอง หลังจากนางถอดรองเท้าก้าวขึ้นเตียง
ฉวีซิ่นเหยาเรียบร้อย ทั้งสองก็นอนอยู่ข้างกันพลางส่งเสียงพูดคุยเจ้อยแจ้ว
ไม่หยุด

ฉวีชื่นเหยาเล่าเรื่องผีดิบหยกตั้งแต่ต้นจนจบให้เผยหมิ่นฟัง โดยเฉพาะจุดที่เกี่ยวข้องกับสวีเซินหมิงนางจะจงใจเน้นรายละเอียดมากเป็นพิเศษ

เนื่องจากเมื่อวานตอนอยู่ที่จวน เผยหมิ่นฟังเผยเล่าเรื่องนี้มาแล้วรอบหนึ่ง ความตื่นตระหนกและความหวาดกลัวที่เคยมีจึงลดน้อยลงไปมาก ทั้งยังมีความอยากรู้อยากเห็นเพิ่มเติมเข้ามา นางจึงรับฟังฉวีชื่นเหยาอย่างตั้งอกตั้งใจ

เมื่อฉวีชื่นเหยาเล่าถึงตอนสวีเซินหมิงยอมโดนขุมนเชี่ยวชาญมารุณแต่ไม่ยอมทำร้ายผู้บริสุทธิ์ นางแอบสังเกตเห็นหน้าของเผยหมิ่นก็เห็นว่ามีความเปลี่ยนแปลงไปเล็กน้อยดังคาด

ฉวีชื่นเหยายังรู้สึกมั่นใจในสิ่งที่ตนเองคิดมากกว่าเก่า นางเอ่ยด้วยเสียงแผ่วเบาว่า "นี่ ข้าเล่าเบื้องหลังของตัวเองให้เจ้าฟังจนหมดแล้วนะ เจ้าก็ตอบกลับมาบ้างสิว่าคิดเช่นไร อย่างเช่นสวีเซินหมิงผู้นี้ เจ้าคิดว่าเขาเป็นคนเช่นไรกันหรือ"

ไม่รอให้นางเอ่ยตอบ ฉวีชื่นเหยาก็กล่าวเสริมขึ้นอีก "ข้าว่าเขาคูไม่เลวเหมือนกันนะ"

ใบหน้าเผยหมิ่นเป็นสีแดงกำขื่นมาโดยพลัน นางเอ่ยตอบอย่างอีกอึกเล็กน้อย "เจ้า...เจ้าพูดอะไรกัน เหตุใดข้าถึงฟังไม่รู้เรื่องสักประโยคเลยล่ะ"

ฉวีชื่นเหยาหลบกลอกตาพรางผลักนางเบาๆ อย่างอดไม่อยู่ "เจ้าก็ทำเกินไปแล้วนะ จนปานนี้แล้วยังคิดจะปิดบังข้าอีก ตอนที่พวกเราคุยกันบนเขาวัวเฉวียนคิ่นนั้น คนที่เจ้าพูดถึงไม่ใช่สวีเซินหมิงหรอกหรือ"

เผยหมิ่นถึงกับอับจนคำพูดไปในทันใด หลังจากผ่านไปพักใหญ่

ก็ตอบด้วยน้ำเสียงแฝงความละอายใจว่า "ข้าก็ไม่อยากจะปิดบังเจ้าหรอก แต่ว่าเจ้าก็เห็นแล้ว คนผู้นั้นประเดี๋ยวดีประเดี๋ยวร้าย ข้ายังไม่เข้าใจเลย ด้วยข้าไปว่าเขาคิดอะไรอยู่ แล้วจะให้ข้าบอกอะไรกับเจ้าล่ะ"

เผยหมิ่นกล่าวถึงตรงนี้ก็พลันมีสีหน้าหมองหม่นลง คิดถึงเมื่อหนึ่งปีก่อนตอนติดตามมารดาไปร่วมงานเลี้ยงที่จวนอันลู่กง บังเอิญได้พบสวีเซินหมิงหน้าประตูทางเข้าสวนดอกไม้ หลังจากนั้นตลอดทั้งงาน คนผู้นี้ก็ไม่เคยละลายตาไปจากนางเลย

ตอนแรกนางรู้สึกประหลาดใจ ต่อมาก็ถลึงตาใส่เขาอย่างหงุดหงิด แต่สวีเซินหมิงหน้าหนาเสียยิ่งกว่ากำแพงเมือง นางยังถลึงตาใส่เขารอยยิ้มของเขาก็ยิ่งกดลึกลงไปกว่าเดิม สุดท้ายคือโอกาสนั่งพูดคุยกับน้องสาวหลายคนนั่งลงข้างกายนางอย่างโจ่งแจ้งไร้ความละอาย

นางสะดุ้งตกใจจนลุกหนีอย่างลนลานและไม่กล้าไปที่จวนอันลู่กงอีก แต่หลังจากวันนั้นขอเพียงนางย่างเท้าออกจากจวนก็จะพบคนผู้นี้ โดยบังเอิญตามท้องถนน เวลานางเข้าไปซื้อหนังสือในร้านหนังสือ เขาก็เดินตามเข้าไปซื้อพวกพู่กันกระดาษและหมึก เวลานางไปกินอาหารในหอสุรา เขาก็จะไปนั่งดื่มสุราอยู่ในห้องส่วนตัวติดกัน หรือแม้กระทั่งเวลานางเข้าร้านขายเครื่องประทีปโคมไฟไปซื้อชาดและแป้งผัดหน้า เขาก็เดินวางท่าใหญ่โตตามเข้ามาซื้อของ แต่เมื่อนางกำลังจะจ่ายเงินถึงได้สังเกตเห็นว่าข้าวของที่นางเลือกเอาไว้แต่แรกเขาช่วยจ่ายเงินให้เรียบร้อยเสียแล้ว

นางเงินอวยระคนชุ่นเคื่อง ตัดสินใจไม่ซื้ออะไรต่อเลยสักอย่างเดียว เขาถึงสงบเสงี่ยมลงไปมาก ไม่กล้าจ่ายเงินแทนนางโดยพลการอีก

หลังจากนั้นไม่นาน เขาก็ได้เลื่อนตำแหน่งเป็นรองผู้บัญชาการหน่วยอวี๋หลิน งานรัดตัวยุ่งเหยิง แต่ขอเพียงมีเวลาว่าง ก็ยังมารอนางอยู่นอกจวนสกุลเฉยเสมอ

เมื่อช่วงเทศกาลช้งหยวน* นางกับญาติพี่น้องสตรีหลายคนออกมาเดินเล่นชมโคมไฟ อยู่ดีๆ ก็ถูกคนเดินชนจนพลัดหลง นางกำลังรื้อนรนมองหาคนไปทั่ว บุรุษผู้นี้ก็ปรากฏตัวพร้อมใบหน้ายิ้มทะเล้น ในคืนนั้น เขาพร่ำพูดถ้อยคำร้ายงามมาชุดใหญ่ บอกว่าชอบนางตั้งแต่พบหน้าครั้งแรก ยิ่งได้ใกล้ชิดนางยิ่งชอบนางมากขึ้น แม้ในความฝันก็ไม่อาจลบเลือน ขอร้องให้นางตอบตกลงแต่งงานกับเขา ทำยที่สุดยังมอบตำราเก่าแก่หายากของราชวงศ์ก่อนที่นางตามหามาตลอดให้ชุดหนึ่งด้วย

ภายหลังนางกับเขามีโอกาสพบหน้ากันน้อยครั้ง แต่เขามักทำทุกวิถีทางสรรหาสิ่งทีนางชื่นชอบมาได้เสมอเพื่อเอาอกเอาใจนาง จนในที่สุดนางเริ่มยอมรับในตัวเขาขึ้นมาทีละนิด ทว่าเขากลับเปลี่ยนไปเป็นคนละคน โดยที่นางไม่ทันตั้งตัว แม้กระทั่งชายตามองนางสักนิดก็ยังไม่ยอมทำ...

เผยหมิ่นขบถกรรมผีปากกลาง ก่อนจะกล่าวอย่างหึ่งซิงซังทั้งสับสน "อาเหยา เจ้าลองว่ามาซิ ตกลงเขาเห็นข้าเป็นตัวอะไรกันแน่..."

ฉวีชื่นเหยารับฟังที่ไปที่ไปของเรื่องทั้งหมดแล้วก็ยังไม่รีบร้อนเอ่ยตอบคำ สมองคิดทบทวนภาพแววตาของสวี่เซินหมิงที่ยืนมองเผยหมิ่นตรงหน้าประตูล้านักศึกษาในวันนี้ จากนั้นจึงหัวเราะอย่างมีเลศนัยแล้วเอ่ยว่า "เจ้าอย่าไปใส่ความเขาเลย ก่อนหน้านี้นี้เขาโดนผีดิบหยกควบคุม

* เทศกาลช้งหยวน เป็นอีกชื่อเรียกหนึ่งของเทศกาลหยวนเซียว ตรงกับวันที่สิบห้าเดือนหนึ่งตามจันทรคติจีน ซึ่งเป็นคืนแรกของปีทีพระจันทร์เต็มดวง คนในครอบครัวจึงมาชมจันทร์กันพร้อมหน้า รับประทานขนมบัวลอย ซึ่งแสดงถึงความกลมเกลียว ภายหลังจัดเป็นงานฉลองยิ่งใหญ่ต่อเนื่องจากเทศกาลตรุษจีน มีประเพณีประดับโคมไฟ จึงเรียกอีกชื่อว่าเทศกาลโคมไฟ โดยมากชื่อเทศกาลช้งหยวนมักใช้ในบริบทของพิธีทางการ

จิตวิญญาณเขาไว้ นิสัยใจคอจะเปลี่ยนไปไม่เหมือนเดิมก็ไม่แปลก
ดูอย่างพี่ชายเจ้าสิ ก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคนไม่ใช่หรือ ตอนนี้ได้สติ
กลับคืนมาแล้ว เจ้าลองดูไปแล้วกัน คนผู้หนึ่งในใจคิดอะไรอยู่ หลอก
ผู้อื่นได้แต่หลอกตัวเองไม่ได้หรอก ข้าคาดเดาว่าอีกไม่กี่วัน เขาจะต้อง
หาโอกาสมาอธิบายให้เจ้าฟังแน่"

"ข้าไม่สนใจสักนิด" เผยหมื่นส่งเสียงฮึดฮัด "ไม่ต้องเอ่ยถึงว่าเขาอาจจะ
ลี้มข้าไปแล้ว ต่อให้เขามาตามตอแยข้าอีก ข้าก็ไม่คิดจะสนใจเขาแน่"

หลายวันก่อนหน้านั้นนางต้องเช็ดน้ำตากับผ้าห่มเพราะสวี่เซินหมิง
ไปก็ครั้ง มีแต่นางที่รู้แก่ใจดี

ฉวีซิ่นเหยาหลบหัวเราะขบขัน นิสัยของเผยหมื่นช่างย้อนแย้งกัน
เสียเหลือเกิน ทั้งที่เห็นชัดเจนว่าใส่ใจสวี่เซินหมิงมากเพียงใด แต่กลับ
แสดงท่าทางเหมือนไม่สนใจไยดี

ฉวีซิ่นเหยาขอร้องอยากจะช่วยสวี่เซินหมิงทางอ้อม แต่เผยหมื่น
ไม่อยากจะสานต่อหัวข้อสนทนานี้ นางหันไปมองฉวีซิ่นเหยาแล้วเอ่ย
"คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะเป็นนักพรตของอารามชิงอวีน แล้วยังมีฝีมือมาก
ช่วยเหลือท่านนักพรตกำจัดปีศาจปราบมารได้ถึงเพียงนั้น เจ้าออกบวช
ตั้งแต่เด็กเลยใช่หรือไม่ หรือว่าพอโตแล้วถึงกราบท่านนักพรตเป็นอาจารย์
กัน"

ฉวีซิ่นเหยาตอบยิ้มๆ ว่า "ข้าเกิดมาก็สุขภาพย่ำแย่ เกือบจะเอาชีวิตรอด
ไม่รอด หลังฝากตัวเป็นศิษย์แล้วร่างกายถึงได้แข็งแรงขึ้น อาจารย์
ช่วยคำนวณชะตาแปดอักษรให้ข้า บอกว่าเวลาตกฟากของข้าไม่ดี
เรียกได้ว่าขโมยชีวิตกลับคืนมาจากพญายม เดิมทีชาตินี้มีเคราะห์กรรม

เภทภัยมากมาย โชคดีที่หลายปีมานี้ช่วยกำจัดปีศาจได้ถึงสะสมบุญกุศล ต่อชะตาชีวิตตัวเอง"

เผยหมิ่นนั่งเสียบไปพักหนึ่ง ก่อนจะพยักหน้าแล้วถอนหายใจ "มีนำเล่า ท่านพ่อท่านแม่ของเจ้าถึงตัดใจยอมให้ไปลำบากได้ ที่แท้ก็เพราะสาเหตุนี้ นั่นเอง ครั้งนี้เจ้าช่วยสยบผีดิบหยกที่ร้ายกาจตนนั้นได้ไม่เท่ากับว่าสะสม บุญกุศลต่ออายุไปถึงแปดสิบปีแล้วหรือ วันหน้าคงไม่มีเภทภัยอะไร แล้วกรรมัง"

ฉวีชื่นเหยาหลุดหัวเราะออกมา "ไม่ได้คิดคำนวณกันเช่นนี้หรอก อาจารย์บอกว่าตอนนี้ข้าจัดเคราะห์กรรมในดวงชะตาไปได้มากแล้ว หลังจากเข้าวัยปักปันก็จะไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงอีก ถึงเวลานั้นข้าจะเป็น นักพรตต่อไปหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับตัวข้าเอง แต่ว่าข้าตั้งใจทิ้งอาจารย์กับ ศิษย์พี่ไม่ลง วันหน้าก็คงจะติดตามพวกเขาไปกำจัดปีศาจอยู่ดี"

เผยหมิ่นมีสีหน้าตกตะลึง "ต่อให้แต่งงานแล้วก็ยังจะตามไปกำจัด ปีศาจอีกหรือ คิดว่าหลันต้องซื้อจื่อไม่มีทางเห็นด้วยนะ"

ฉวีชื่นเหยาโบหน้าเป็นสีแดงกำทันทไต นางถลึงตาใส่เผยหมิ่น พลังว่า "คุยเรื่องจริงจังกับเจ้าอยู่แท้ๆ เจ้าก็ช่างหาเรื่องให้ผู้อื่นรำคาญใจ นี่ยังจะคุยต่อได้อีกหรือไม่เล่า"

เผยหมิ่นรีบป้อนสีหน้ายิ้มแย้มกล่าวขอภัยแล้วเปลี่ยนหัวข้อสนทนา "ได้ยินว่าท่านนักพรตชิงชิวี่จื่อมีพลังตะบะลึกล้ำยิ่งนัก เจ้าเป็นลูกศิษย์ ของเขามาตั้งหลายปี คิดว่าคงจะเรียนวิชามาได้ไม่น้อย เอาละ อาเหยา เจ้าช่วยแสดงวิชาอาคมสักอย่างให้ข้าได้เปิดหูเปิดตาหน่อยเถอะ อ้อ ข้านี้ก็ได้แล้ว ข้าเคยอ่านเจอเรื่องวิชาทะเลูก้าแพงจากในหนังสือ แต่ว่าด

วงกลมเอาไว้บนกำแพง คนก็สามารถทะลุผ่านออกไปได้แล้ว อาเหยา
เจ้ารู้วิชาประเภทนี้หรือไม่"

ฉวีชื่นเหยา รู้สึกขบขัน "ข้าไม่รู้จักหรอก หลายปีมานี้วิชาที่ข้าเรียนรู้
ส่วนใหญ่เป็นวิธีรับมือกับภูตผีปีศาจ แล้วก็คาถาอาคมเป็นหลัก แม้แต่
การหลอมยา ก็เข้าใจผิวเผินเท่านั้น"

"ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็ใช้ยันต์ให้ข้าดูหน่อยสิ" เผยหมื่นมีความอยากรู้
อยากเห็นอยู่เต็มเปี่ยม พอเห็นฉวีชื่นเหยาไม่ยอมรับปากก็เข่าแขน
อ่อนวอนไม่หยุด "นะจ้ะ อาเหยา ข้าขอรับรอง แสดงให้ข้าดูเถอะ"

ฉวีชื่นเหยาถูกรบเร้าเช่นนั้นก็ปวดเศียรเวียนเกล้ายิ่ง สุดท้ายเอ่ยอย่าง
จำใจว่า "แต่ครั้งนี้เท่านั้น ครั้งหน้าไม่ได้แล้วนะ"

เผยหมื่นรีบพยักหน้ารับอย่างแข็งขัน

ฉวีชื่นเหยาคลำหาแผ่นยันต์ในอกเสื้อออกมาหลายแผ่น เตรียมจะ
เปลี่ยนให้มันกลายเป็นหิ้งห้อย ไม่คาดคิดว่าโคมเขาแพะตรงหน้าเพียง
จะมีดสลัดกินไป นางกระซิบท่องคาถาจบรอบหนึ่ง ถึงได้พบว่าปลายนิ้ว
ของนางกลับหีนยันต์แยกวิญญูณที่ใช้ตรวจสอบแรงอาฆาตรอบกาย
เอาไว้

"อ๊ะ หยิบผิดเสียแล้ว"

นางเตรียมเก็บแผ่นยันต์ไว้ในอกเสื้อเพื่อจะหยิบยันต์เปล่าออกมา
ใบหนึ่ง แต่ว่าทันทีที่ขยับปลายนิ้ว ยันต์แยกวิญญูณแผ่นนั้นก็ส่งเสียงฟู
แล้วลุกเป็นไฟขึ้นมา

เผยหมื่นไม่เข้าใจเบื้องหลังที่แอบแฝงอยู่ ยังนึกว่าเป็นการแสดง
วิชาของฉวีชื่นเหยา จึงปรบมือด้วยความตื่นเต้นแล้วเอ่ยว่า "ร้ายกาจ

จริงเสียว! ไฟนี่ลุกพีบขึ้นมาได้ยังไงกันนะ"

นางยังยืนหน้าเข้ามาใกล้มองดูนิ้วมือฉวีชื่นเหยา "ปลายนิ้วเจ้าคงไม่ปวดแสบปวดร้อนใช่หรือไม่"

ยามนี้สีหน้าฉวีชื่นเหยาอำแยสุดขีด นางไม่ยอมยกให้เผยหมิ่นจับพิรุณได้จึงฝืนส่งยิ้มให้พลางเอ่ยว่า "จะเจ็บปวดได้อย่างไร นี่ก็เป็นวิชาอาคมที่ข้าแสดงให้เจ้าดูนะ เออล่ะ อย่ารบเร้าข้าอีกเลย ตอนนี่ก็ตีึกมากแล้ว วันพรุ่งนี้ยังต้องตื่นแต่เช้าอีก มาเข้านอนกันเถอะ"

เผยหมิ่นนึกขึ้นมาได้ว่าไม่กีวันมานี้ฉวีชื่นเหยาต้องรับมือกับพวกปีศาจ เกรงว่าคงไม่ได้นอนหลับเต็มอิ่มมาหลายคืนแล้ว จึงรู้สึกเห็นใจอย่างห้ามไม่อยู่ ไม่อยากจะรบกวนนางต่อไป จึงซุกตัวเข้าไปในผ้าห่ม หลับตาลงโดยไม่เอ่ยอะไรออกมาอีก

ฉวีชื่นเหยาเฝ้ารอจนกระทั่งมั่นใจว่าเผยหมิ่นหลับสนิท ถึงได้ลุกลงจากเตียงนอนอย่างเงียบงัน

ไฉฉิงที่นอนหลับอยู่บนตั่งข้างหน้าต่างไม่ใช่คนหลับลึกมาแต่ไหนแต่ไร พอได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว ก็ขยับตัวด้วยความวังงุนพลางเอ่ยถาม "คุณหนูจะตื่นน้ำหรือเจ้าคะ"

ฉวีชื่นเหยาเดินเข้าไปใกล้ กัดเสียงลงต่ำเอ่ยว่า "ไม่มีอะไร ข้าจะออกไปดูข้างนอกสักครู่"

ว่าแล้วนางก็ก้าวจากตั่งไม้ขึ้นไปบนหน้าต่าง พลิกฝ่ามือแปะยันต์แผ่นหนึ่งเอาไว้ที่กรอบหน้าต่างเพื่อป้องกันสิ่งชั่วร้ายบุกรุกเข้ามาในห้อง จากนั้นจึงกระโดดผลลงไปที่พื้นแล้วเดินไปทางสวนดอกไม้

เนื่องจากเข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วง อากาศจึงไม่ร้อนอบอ้าวแล้ว สายลม

ยามคำคืนพิศโยยปะทะร่างกายให้ความรู้สึกเย็นสบายดี

ฉวีชื่นเหยาไม่ได้พักเข็มทิศติดตัวมาด้วย อีกทั้งไม่กล้าส่งเสียงดัง ดึงดูดความสนใจผู้ใด ทำได้เพียงใช้ยันต์แยกวิญญาณแผ่นแล้วแผ่นเล่า หยั่งเชิงหาที่มาของแรงอาฆาตอย่างไร้ผู้มั่งเสียง

เมื่อเดินมาถึงมุมกำแพงทิศตะวันออกของสวนดอกไม้ด้านหลัง นางเพิ่งจะหยิบยันต์แยกวิญญาณออกจากอกเสื้อ ยังไม่ทันจะท่องคาถาแผ่นยันต์ก็ลูกไหม้คาบปลายนิ้วของนาง เห็นได้ชัดว่าบริเวณนี้เป็นจุดรวมแรงอาฆาตเข้มข้น

นางหยุดชะงักฝืนเท้า เงยหน้ามองตรงไปโดยพลัน ก็มองเห็นเงาดำตะคุ่มๆ เดินไปเดินมาอยู่ใต้ต้นสาหลี่ ริมฝีปากขมุบขมิบพึมพำกับตนเอง เหมือนกำลังค้นหาอะไรบางอย่าง

ฉวีชื่นเหยามีสีหน้าเคร่งขรึมขึ้นทันใด วิญญาณเช่นนี้เข้ามาในสำนักศึกษาได้อย่างไร

ปลายนิ้วนางหนีบยันต์เอาไว้ ค่ำรามเสียงต่ำถามว่า "นี่เจ้าหาอะไรอยู่หรือ"

เงาร่างนั้นหมุนตัวหันขวับมา พอมองเห็นฉวีชื่นเหยาก็สาวเท้าเดินออกมาจากใต้ต้นไม้พลางกล่าวด้วยน้ำเสียงเศร้าสลดว่า "ข้ากำลังตามหาสุหยินของข้า นางหน้าตาตางดงามมาก นางชื่อลี่เหนียง เจ้าเห็นนางบ้างหรือไม่"

พอเดินเข้าไปใกล้ ฉวีชื่นเหยาถึงสังเกตเห็นว่าบุรุษผู้นี้หน้าจะอยู่ในช่วงวัยกลางคน รูปร่างสูงใหญ่แข็งแรง ใบหน้ามีเค้าโครงได้สัดส่วน แต่น่าเสียดายมีศีรษะอยู่เพียงครึ่งเดียว ส่วนกลางกระหม่อมขึ้นไป สิ่งที

เดิมทีควรจะอยู่บนศีรษะกลับหายไปที่ได้ก็ไม่ทราบ

จวีขึ้นเหยาตกตะลึงพริ้งเพริด กะโหลกศีรษะของมนุษย์แข็งแรง ออกปานนั้น สามารถตัดกะโหลกศีรษะได้ 'เนียนกริบเรียบร้อย' เช่นนี้ ต้องเป็นอาวุธมีคมร้ายกาจเพียงใดกันถึงทำได้

นางยกแขนขึ้นแล้วสะบัดยันต์ออกไป สะกดนิ่งวิญญาณตนนี้ เอาไว้ เขย่งปลายเท้ามองสำรวจบาดแผลบนศีรษะเขา มองอยู่นานสองนาน ก็ยังไม่เห็นเบาะแสใด จึงจำต้องเอายันต์ออกแล้วเอ่ยถามโดยตรง "ใคร ทำร้ายเจ้า เพราะอะไรเจ้าถึงมาอยู่ที่นี่ได้"

บุรุษผู้นี้สีหน้าไร้ความรู้สึก เขาเดินย่ำเท้าวนกลับไปกลับมาอยู่ที่เดิมอีกครั้ง กล่าวซ้ำๆ ไม่ยอมหยุดว่า "ข้าตามหาสูญหยินของข้าอยู่ นางหน้าตาดงงามมาก นางชื่ออะไรนี่ เจ้ามองเห็นนางบ้างหรือไม่"

จวีขึ้นเหยาถอนหายใจแผ่วเบา สิ่งทีวิญญาณดวงนี้มีความจริงมีชี แรงอาฆาตเสียทีเดียว ยังมีความยึดติดที่เข้มข้นยิ่ง อีกทั้งยังไม่มีพลังพิฆาต เลยสักนิดเดียว พลังวิญญาณก็ต่ำต้อยน้อยนิด เห็นได้ชัดว่าเมื่อครั้งมีชีวิตอยู่ เป็นคนจิตใจดีมีเมตตา

ยิ่งไปกว่านั้นดูจากพฤติกรรมของบุรุษผู้นี้แล้ว เกรงว่าจนกระทั่ง ช่วงขณะสุดท้ายก่อนตายก็ยังตามหาภรรยาตนเอง เนื่องจากยังมีความ ยึดมั่นนี้อยู่ หลังจากตายไปจึงไม่ยอมไปผุดไปเกิด

แต่ว่าพิจารณาเพียงแค่นี้ยังไม่อาจวิเคราะห์แยกแยะได้ทันทีทันใด ว่าเพิ่งตายไม่นานหรือว่าตายมาชั่วระยะเวลาหนึ่งแล้วกันแน่ และยังไม่ทราบว่าเพราะเหตุใดถึงได้ล่องลอยเข้ามาในสำนักศึกษา

ทว่าถ้าหากปล่อยไว้ให้เขาลอยวนเวียนไปมาเช่นนี้ ต่อให้เขาไม่ทำร้าย

ผู้ใด แต่หากไม่ระวังเกิดมีใครในสำนักศึกษามาพบเห็นเข้า ไม่นั่นว่าอาจตกใจจนล้มป่วยหรือตายตามไปก็เป็นได้ สมควรให้เขาอยู่ในที่ที่เหมาะสมก่อนจะดีกว่า

ฉวีชื่นเหยาให้ขันต๊ะสะกดนิ่งเอาไว้อีกครั้งแล้วนำน้ำเต้าหยกเก็บลูกกลอนปราณออกมา เทลูกกลอนปราณที่อยู่ในนั้นทิ้งไปแล้วชักนำดวงวิญญาณดวงนี้เข้าไปในน้ำเต้า ตามด้วยแปะยันต์เอาไว้แผ่นหนึ่งเพื่อผนึกดวงวิญญาณชั่วคราว ตั้งใจว่าวันใดได้ออกจากสำนักศึกษาค่อยนำกลับไปให้อาจารย์ตรวจสอบโดยละเอียด

วันต่อมาเพิ่งจะผ่านพ้นยามเย็น ฉวีชื่นเหยากับเผยหมิ่นก็ต้องสะดุ้งตื่นเพราะเสียงเคาะประตูจากทางด้านนอก พอพวกโฉงผิงไปเปิดประตูจึงพบว่าที่แท้เป็นนางข้าหลวงลู่

ใบหน้าที่ยังอ่อนเยาว์ของนางข้าหลวงลู่ไม่ได้ผิดเบี่ยงเทาขาด สีหน้าเคร่งขรึมกว่าปกติเล็กน้อย นางถ่ายทอดคำสั่งแทนฮูหยินหลู่กั๋ววงว่า "วันนี้พระชายาอู่เฟยจะเสด็จมาตรวจเยี่ยมสำนักศึกษา องค์หญิงเต๋อหรงกับพระชายาหลันอ๋องก็จะตามเสด็จมาด้วย พวกเจ้ารีบลุกจากเตียงให้ไวเมื่อจัดการตัวเองเรียบร้อยแล้ว ให้ไปเตรียมรับเสด็จที่ห้องโถงเว่ยหฺยุยโดยเร็ว"

ฉวีชื่นเหยากับเผยหมิ่นรีบเอ่ยรับคำทันที เมื่อกินอาหารเข้าไปในห้องเสร็จแล้ว พวกนางทั้งสองก็ไม่กล้ารอช้าเร่งฝีเท้าเดินไปยังห้องโถงเว่ยหฺยุย

ฮูหยินหลู่กั๋ววงมานั่งอยู่ในห้องโถงตั้งแต่เช้าตรู่ พอมองเห็น

ฉวีชื่นเหยาเดินเข้ามา สีหน้าที่เคยเคร่งขรึมก็ผ่อนคลายลงอย่างชัดเจน
นางเผยรอยยิ้มบางๆ อย่างหาได้ยาก

"อีกสักครู่พระชายาอีไผ่กับองค์หญิงเต๋อหรงก็จะมาแล้ว พวกเจ้า
ไม่ต้องกลัว พวกนางถามอะไรมา พวกเจ้าก็ตอบไปตามนั้นเป็นพอ"

เด็กสาวทั้งหลายเอ่ยรับคำโดยพร้อมเพรียงกัน

หลังจากยืนรออยู่ในห้องโถงเนิ่นนาน ระหว่างที่คังฝิงกำลังชะเง้อคอ
มองออกไปข้างนอก จู่ๆ ก็มีขันที่รูปร่างเด็กผอมแห้งวิ่งเข้ามาอย่างรีบร้อน
แล้วเอ่ยว่า "มาแล้ว"

พวกฉวีชื่นเหยาพากันยึดกายตรง หลบสายตาลงต่ำเผื่อรออย่าง
สงบเสงี่ยม

แต่แล้วก็ได้ยินเสียงคังฝิงอุทานด้วยความดีใจ "เสด็จแม่!"

เสียงเครื่องประดับหยกกระทบกันดังกริ่ง นางกำนัลและขันที่สองแถว
เดินโอบล้อมอีไผ่เข้ามา พวกฉวีชื่นเหยารีบยกกายลงทำความเคารพ
ทันใด

อีไผ่ประคองมือนางกำนัลเดินเยื้องกรายเข้ามา อากับภริยาสุขุม
เยือกเย็น รูปโฉมงดงามเจิดฉาย มองอยู่ไกลๆ รวากับเด็กสาววัยแรกแย้ม
อายุสิบหกสิบเจ็ดปีกระนั้น

พออีไผ่เห็นคังฝิงก็ริยวาทความจลาจลรวมทั้งพลันชะงักมือเท้า
ส่งสายตาดักเตือนไปทางคังฝิง จนกระทั่งเห็นพระธิดากลับเข้าไปยืน
ในแถวอย่างสงบเสงี่ยมถึงได้ก้าวเดินต่อไป

ด้านองค์หญิงเต๋อหรงกับซุ่ยซื่อต่างมีนางกำนัลประคองมือก้าวเดิน
เข้ามา ก่อนที่ทั้งสองจะนั่งลงข้างกายอีไผ่ฝั่งซ้ายฝั่งขวา

นับตั้งแต่ต่อทรงเดินเข้ามา ก็มองไปที่ชยาเหยียน นางเห็นบุตรสาว สายตามองตรงไม่หลุกหลิก ร่างกายสง่าผ่าเผยดุจดอกอวี๋หลัน ยืนอยู่ แถวหน้าของเด็กสาวทั้งหลาย ไม่รู้ว่าเข้าไຈจะเป็ยบกฏเกณฑ์มากกว่า คังผิงตั้งเท่าใด ก็พลันรู้สึกเบาใจไปมากทีเดียว

ฉวีซิ่นเหยาและคนอื่นไม่กล้าเงยหน้าขึ้น ยังคงคุกเข่าครึ่งหนึ่ง จนได้ยินอี่เฟยเอ๋อขึ้นว่า "พวกเจ้าลุกขึ้นเถอะ"

นางเพ็ญจะลุกขึ้นตามคำอนุญาต ทันใดนั้นก็สัมผัสได้ถึงสายตาค้องมองมาที่ตนเอง

ฉวีซิ่นเหยาฝึกวิทยายุทธ์มาหลายปี ประสาทสัมผัสทั้งห้านับว่าเฉียบคมกว่าคนทั่วไป สัมผัสได้ว่าสายตาค้องมองมานี้คมกริบอย่างยิ่ง อีกทั้งยังคุกรุ่นด้วยเพลิงแผลเผา นางรู้สึกสงสัยเหลือเกินว่าหากปล่อยให้คนผู้นั้นจ้องมองตามอำเภอใจ สายตาค้องนี้จะแผลเผาใบหน้านางจนเป็นรูโหว่ได้เลยหรือไม่

ฉวีซิ่นเหยาอดเงยหน้ามองไปไม่ได้ จนสบประสานกับดวงตาคู่หนึ่งที่กำลังมองสำรวจตนเองพอดี เจ้าของดวงตาคู่นี้เป็นคนที่นางคุ้นเคยเป็นอย่างดี หลายวันก่อนหน้านี้อย่างเห็นคนผู้นั้นนัดพบกับบุรุษที่ร้านฟู่ซุน ไม่ใช่ชู่ชยี่ชื่อแล้วจะเป็นใครไปได้แล้ว

พอดตกตะลึงกับสายตาไม่เป็นมิตรของชู่ชยี่ชื่อเสร็จ ฉวีซิ่นเหยาก็ครุ่นคิดอยู่ในใจ

หรือว่าพระชายาหลันอ๋องผู้นี้จะจำได้แล้วว่าข้าคือนักพรตน้อย ที่เคยช่วยชื่อจื่อต่อกรกับนาง...

ขณะฉวีซิ่นเหยากำลังขบคิดเรื่องนี้อยู่ พลันได้ยินเสียงกล่าวคารวะ

ต่อเนื่อกันเป็นทอดๆ จากนอกประตู อี๋เฟยกับองค์หญิงเต๋อหรงอุทานด้วยความประหลาดใจ

"เอ๋?! หรือว่าเจ้าเจ็ดกับเจ้าสิบเอ็ดก็มาด้วย"

เดิมทีซุ่ยซื่อยังมองสำรวจฉวีซิ่นเหยาด้วยสายตาไม่เป็นมิตร พอได้ยินเช่นนี้ก็รีบเงยหน้ามองออกไปนอกห้องโถงทันที

นางเห็นคู่ฮ่องสาวเท่าก้าวยาวๆ เดินเข้ามา พอถึงกลางห้องโถง เขาเหลือบมองซ้ายเหยียนก่อนแวบหนึ่งค่อยหันมาส่งยิ้มให้พวกอี๋เฟยพร้อมกล่าวว่า "เสด็จพ่อทรงไม่วางพระทัยที่ให้เสด็จแม่ อาหญิง กับอาสะใภ้หกเดินทางออกมาเพียงลำพังสามคน ทรงมีรับสั่งให้กระหม่อมกับเจ้าสิบเอ็ดตามมาถวายอารักขา"

อี๋เฟยคลี่ยิ้มบางๆ "แล้วเหตุใดถึงมีแค่เจ้า เจ้าสิบเอ็ดล่ะ"

คู่ฮ่องเอ่ยตอบ "อยู่ด้านนอกมอบหมายงานทหารได้บังคับบัญชาอยู่พะยะค่ะ อีกประเดี๋ยวก็ตามเข้ามาแล้ว"

เขาเพิ่งจะกล่าวจบ ตรงประตูใหญ่ก็มีทหารหนุ่มหลายนายเดินเข้ามาดังคาด ผู้ที่เดินนำเข้ามาคนแรกสวมชุดคลุมสีม่วงทับด้วยเกราะสีเงิน บนศีรษะสวมเกี้ยวหยกดำ มือตะแคงอยู่ที่กระบี่ข้างเอว เดินไปกระซิบพูดคุยกับทหารผู้ติดตามด้านหลังไปด้วย คนผู้นี้ก็คือลินเซี่ยวนั่นเอง

พอเดินเข้ามาในลานทหารหลายนายหยุดชะงักเฝ้าท่าโดยพลัน ลินเซี่ยวกลับเดินตรงเข้ามา คารวะพวกอี๋เฟยพร้อมเอ่ยว่า "อีกสักครู่ฝ่าบาทจะเสด็จมาที่สำนักศึกษาด้วย ทรงมีรับสั่งให้กระหม่อมลวงหน้ามาวางแนวอารักขาพะยะค่ะ"

ทุกคนต่างตระหนกตกใจกันถ้วนหน้า

อีเพยสีหน้าแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย รีบส่งยิ้มแล้วเอ่ยตอบ "คิดไม่ถึงเลยจริงๆ หาได้ยากนักที่ฝ่าบาทจะทรงสนพระทัยเช่นนี้ ดีจริง วันนี้สำนักศึกษาอื่นอื่นบรรยายภาคครีกครั้งนี้นัก"

คังผิงรู้สึกทนไม่ไหวอีกต่อไป นางวิ่งมาหยุดตรงหน้าอีเพยด้วยความตื่นเต้น "เสด็จพ่อก็จะเสด็จมาด้วยหรือ ทรงคิดถึงข้าใช่หรือไม่ หรือว่าทรงอนุญาตให้คุณหนูเฝงมาเข้าเรียนที่สำนักศึกษาแล้วพะคะ"

อีเพยใช้นิ้วเรียวยาวเนียนที่ทาน้ำมันเคลือบเล็บจิ้มหน้าผากของนาง พลางกล่าว "เจ้าฝันไปเถอะ!"

แม้ว่าชยาเหยียนจะยืนอยู่ที่เดิมไม่ขยับ กลับยังสามารถเอ่ยเฉลาะออกอ้อนต่อทรงด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน "ท่านแม่เจ้าคะ"

จนกระทั่งต่อทรงเอ่ยตอบ "อาเหยียน รีบเข้ามาหาแม่เร็ว" ชยาเหยียนถึงได้เดินเยื้องย่างเข้าไปใกล้ ส่งยิ้มให้คู่่อองกับลันเซี่ยวก่อนจะยอบกายคารวะ "พี่เจ็ด พี่สิบเอ็ด"

คู่่อองเข้ามาประคองนางลุกขึ้น น้ำเสียงนุ่มนวลเอ่ยว่า "พี่ชายน้องสาวเป็นคนกันเอง ไม่ต้องเคร่งเรื่องพิธีรีตองพวกนี้ก็ได้"

คู่่อองเห็นลันเซี่ยวไม่สนใจไยดีชยาเหยียนก็หันไปมองด้วยความประหลาดใจอยู่บ้าง เห็นว่าร่างกายลันเซี่ยวไม่ขยับเขยื้อน สายตาไม่รู้วาทอดมองไปทางใด จึงมองตามสายตาของลันเซี่ยวลงไป ก็เห็นว่าในบรรดาเด็กสาวทั้งหลายมีนางหนึ่งเกล้าผมทรงมวยคู่ รูปโฉมตั้งบุปผารวมกับผิวขาวปานหิมะ ทำให้ยิ่งงดงามสดใสสะดุดตามากทีเดียว

เขาแอบหัวเราะขบขันในใจ มีหน้าเล่าระยะนี้ถึงได้ยินคังผิงเอาแต่บอกว่าพี่สิบเอ็ดมีนางในดวงใจแล้ว เขายังนึกว่าลันเซี่ยวแค่เน็กสนุก

ชั่วคราวซึ่งชั่วคราว แต่ดูจากท่าทางของอีกฝ่ายตอนนี้ คิดว่าคงจะจริงจัง
แน่นอน

แต่ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดเขาจึงรู้สึกคุ้นหน้าเด็กสาวผู้นี้เหลือเกิน

คู่ต้องเป็นคนความจำดีเลิศมาตลอด พอได้ค้นสมองขบคิดรอบหนึ่ง
ก็เข้าใจกระจ่างโดยพลัน นี่ไม่ใช่เด็กสาวที่เกือบโดนทาสคุณหลุนทำร้าย
ในหอดงไหลวันนั้นหรือ จำได้ว่าคืนนั้นเจ้าสิบเอ็ดยังไปส่งพวกเขา
สองพี่น้องกลับจวน ทำให้เขาารู้สึกสงสัยใคร่รู้ในความสัมพันธ์ของทั้งสอง
อยู่พอควร มาวันนี้เกรงว่าเจ้าสิบเอ็ดคงสนใจนางมานานไม่ใช่แค่วันสองวัน
แล้ว

คู่ก็ยังรู้สึกสนใจ เขาจึงเริ่มมองสำรวจฉวีขึ้นเหยาอีกครั้งอย่าง
ตั้งใจ

แต่ว่าเพียงแค่ชั่วพริบตาเดียว ลิ่นเซียวก็เบนสายตากลับมา สี่หน้า
ยังคงราบเรียบเสมอดันเสมอปลายดั้งเดิม

คู่ต้องเห็นชัดเจนในสายตา จึงสงสัยขึ้นมาอีกว่าตนเองอาจจะ
คิดมากไปแล้วกระมัง

ลิ่นเซียวหันกลับไปพยักหน้าให้ชยาเหยียนเล็กน้อย เท่านี้ก็นับว่า
ตอบรับคำเรียกขานว่า 'พี่สิบเอ็ด' ของนางแล้ว จากนั้นจึงกล่าวกับอี่เพย
และองค์หญิงเต๋อหรงว่าเขาจะต้องกลับไปที่กองบัญชาการ ก่อนจะ
เดินออกไปทันใด

ฉวีขึ้นเหยาไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมาแต่แรกเพราะกลัวว่าจะเผยพิรุณ
และตกอยู่ในสายตาผู้อื่น

เวลาผ่านไปประมาณหนึ่งก้านธูป ด้านในและด้านนอกสำนักศึกษา

ก็เสียบกริบเหมือนจักจั่นยามฤดูหนาว ก่อนจะมีทหารหน่วยอวีหลิน
กลุ่มหนึ่งเดินเข้าประตูมาอย่างไร้สัมเสียดและยื่นเรียงสองฝั่งตามลำดับ

ชั่วจิตใจต่อมา ฮ่องเต๋ก็ยกสองพระหัตถ์ไพล่หลังเสด็จเข้ามาใน
สำนักศึกษาอย่างรวดเร็ว วันนี้พระองค์ไม่ได้ทรงสวมเสื้อคลุมมังกร แต่
สวมเพียงฉลองพระองค์ลาลองสีดำ เทียบกับบนเขาอวีเฉียนครั้งก่อน
แล้ว พระวรกายราวกับสูงใหญ่สง่างามขึ้น อากัปกริยาล่องแคล่วฉับไว
ไม่นานก็เสด็จเข้ามาในห้องโถงเว่ยหฺรย

พวกอี่เฟยกับองค์หญิงเต๋อหฺรงรีบก้าวออกมารับเสด็จ เด็กสาว
ทั้งหลายคุกเข่าถวายบังคมตามไปด้วย มีเสียงพื้บพื้บยามคุกเข่าลงกับพื้น
ดังเป็นระลอก

ฮ่องเต๋มีรับสั่งให้ทุกคนลุกขึ้นได้ สองพระหัตถ์ไพล่หลัง
ทอดพระเนตรชมทั่วห้องโถงรอบหนึ่ง ก่อนจะพยักพระพักตร์ซ้ำๆ
"ไม่เปลี่ยนแปลงๆ ทุกส่วนยังเหมือนกับในปีนั้นไม่มีผิดเพี้ยน พวกไม่เชิง
ใส่ใจรายละเอียดดีจริงๆ" ความสนพระทัยของพระองค์ทวีมากขึ้นเรื่อยๆ
ทรงหยุดทอดพระเนตรขึ้นชมอยู่ชั่วครู่ก็หมนพระวรกายเสด็จออกนอก
ห้องโถงเว่ยหฺรย ส้ารวจไปทั่วแนวห้องเรียนทั้งสองฝั่ง

อี่เฟยรีบตามเสด็จ เห็นพระพักตร์ของฮ่องเต๋ดูอ่อนคลายก็กราบพูล
ด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม "เวลาผ่านไปเร็วจริงๆ เพคะ ยังจำได้ว่าปีนั้นหม่อมฉัน
ก็เรียนอยู่ในสำนักศึกษา ตอนเห็นพระพักตร์ฝ่าบาทเป็นครั้งแรกก็ยังเป็น
ที่สำนักศึกษานี้เอง พริบตาเดียวก็ผ่านมานานหลายปีแล้วนะเพคะ"

สี่พระพักตร์ฮ่องเต๋พลันชะงักค้าง พยักหน้าเล็กน้อยโดยไม่ตรัสตอบ
พระเนตรหรือลมมองต้นก๊วยที่ยืนต้นเรียงรายเต็มลานกว้าง เห็นว่าปลาย

กิ่งก้านยังเป็นสีเขียวสดใสไม่มีดอกตูมก็ทอดถอนพระทัย "จำได้ว่าปีนั้นตอนมาที่นี่ครั้งแรกเป็นช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วง กลิ่นหอมดอกกุยลยอบอวลทั่วลานกว้าง จนถึงวันนี้ก็ยากจะลืมเลือน น่าเสียดายตอนนี้ยังไม่ถึงช่วงดอกไม้บานสะพรั่ง"

ดวงตาอึ้งเพยราวกับปรากฏเมฆหมอกบดบังขึ้นทันใด ก่อนจะผินยิ้มแล้วกราบทูลว่า "อีกไม่นานก็เป็นเทศกาลงิ้วแล้ว ในวังตำหึงงกก็ปลูกต้นกุยเอาไว้ไม่น้อย ถ้าหากฝ่าบาทอยากทอดพระเนตรชมบุปผา ถึงเวลานั้นไม่สู้จัดงานเลี้ยงในวัง แล้วหม่อมฉันกับสนมชายาคคนอื่นมาร่วมสร้างบรรยากาศให้คึกคักไปด้วยดีหรือไม่เพคะ"

ฮ่องเต้ทรงยิ้มพระสรวล ทันใดนั้นเหมือนนึกอะไรขึ้นได้ จึงเสด็จไปมองด้านหลังแล้วตรัสถามขึ้น "เหตุใดถึงไม่เห็นคังผิงเล่า"

อึ้งเพยยิ้มแย้มพลาบกราบทูล "เมื่อครู่คังผิงก็อยากเข้ามาถวายพระพรฝ่าบาท แต่พอเห็นว่าพระองค์ไม่เรียกให้นางตามเสด็จจึงไม่กล้าว่าความยังรออยู่ในแถวที่ห้องโถงเวลายหุยเพคะ"

ฮ่องเต้ทรงพระสรวลเสียงดังกังวาน "ฮ่าๆ เด็กคนนี้มาเรียนหนังสือไม่กี่วัน ในที่สุดก็รู้จักกฎเกณฑ์ขึ้นมาบ้างแล้ว ปกติเราว่าคางคังผิงชอบเอะอะโวยวาย แต่ว่าพอมองไม่เห็นหน้านางวันหนึ่งกลับรู้สึกใจหายอย่างประหลาด ไปเรียกนางมาเถอะ"

อึ้งเพยเผยรอยยิ้มพึงพอใจอย่างยิ่ง รีบสั่งให้นางกำนัลด้านหลังไปตามคังผิงมาทันที

จากนั้นฮ่องเต้ทรงเดินเที่ยวชมทั่วทุกมุมในสำนักศึกษา สุดท้ายยังประทับฟังสุณินหลูกี้วงสอนหนังสือลูกศิษย์หญิงทั้งหลายด้วย จนกระทั่ง

ถึงเวลาเสวยพระกระยาหารกลางวันถึงได้เสด็จกลับวังหลวง

พวกฉวีชื่นเหยาที่ทอกลั่นขวัญแขวนมาตลอดช่วงสาย ตอนนี้นำกัน
โล่งอกไปเปลาะหนึ่ง เมื่อถึงเวลาอาหารกลางวันก็กินข้าวมากกว่าปกติ
หนึ่งชาม เร็วแรงถึงได้พินคั้นกลับมาอีกครั้ง

เมื่อกินอาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว คังผิงก็เดินออกไปข้างนอกโดยมี
ชยาเหยียนกับเงินอวีฉีตามประกบ นางกล่าวด้วยความภาคภูมิใจ
ลั่นเหลือว่า "วันนี้เสด็จพออารมณ์ดีมาก ทรงยอมรับปากข้าแล้วด้วย"

ชยาเหยียนมีสีหน้าเรียบเฉย เงินอวีฉีกลับประหลาดใจยิ่งนัก "องค์หญิง
เพคะ นี่ท่านจะให้เผิงชู่เยวี่คนนั้นเข้าเรียนในสำนักศึกษาจริงหรือ"

คังผิงไม่ชอบให้ใครมาตั้งคำถามกับการตัดสินใจของนางที่สุด นาง
เริ่มรู้สึกไม่สบอารมณ์ขึ้นมาจึงย้อนถามไปว่า "แล้วอย่างไร เหตุใดจะ
ไม่ได้"

ต่อให้เงินอวีฉีมีความกล้าสักเพียงใด ก็ไม่กล้าขัดความประสงค์
ของคังผิงผู้เป็นถึงองค์หญิง นางรีบป้อนสีหน้ายิ้มแย้มแล้วกล่าวประจบ
เอาใจ "หม่อมฉันก็ดีเหมือนกัน คุณหนูเผิงนิตยช่างพูดช่างคุย ถ้าหาก
เข้าสำนักศึกษามาแล้วจะต้องสนุกมากแน่ๆ"

แม้ว่าคังผิงจะไม่ใช่คนช่างคิดไตร่ตรอง แต่ไม่ได้หมายความว่านาง
จะไม่มีไหวพริบปฏิภาณ นางรู้ว่าเงินอวีฉีชอบกลั่นแกล้งผู้อื่นลับหลัง
จึงหรีตามองอีกฝ่ายและกล่าวข่มขู่ว่า "คุณหนูเผิงถูกลงโทษกับข้ามาก
ใครกล้าหาเรื่องรังแกนางก็เท่ากับหาเรื่ององค์หญิงอย่างข้าด้วย หลังจาก
นางเข้าสำนักศึกษามาแล้ว พวกเจ้าก็ต้องเกรงใจนางบ้างเหมือนกัน!"

นางเอ๋อด้วยเสียงดังลั่น เห็นได้ชัดว่ามีเจตนาให้ทุกคนในที่นี้ได้ยินกัน
อย่างทั่วถึง

หลิวปิงอวี้อบแผลบลิ้นอยู่เงียบๆ แล้วหันมาขยิบตาให้พวก
จวีซิ่นเหยา

ระหว่างเดิน หวังอิงหนิงก็ถามด้วยความสงสัยว่า "องค์หญิงคังผิงชอบวางอำนาจบาตรใหญ่ ความจริงแล้วเป็นคนปกป้อง
พวกพ้อง ถ้าหากนางรู้สึกถูกชะตาใครเข้า จะต้องทำทุกวิถีทางเพื่อปกป้อง
คนผู้นั้น แต่ไม่รู้ว่าคุณหนูเฟิงที่นางเอ๋อถึงคือใครกันแน่ แล้วทำเช่นไร
ถึงผูกมิตรกับองค์หญิงคังผิงได้ ถึงขนาดทำให้องค์หญิงไปกราบทูลขอ
ผ่าบาท เพื่อหาโอกาสให้นางเข้ามาเรียนในสำนักศึกษา"

คุณหนูเฟิง?

จู่ๆ จวีซิ่นเหยาก็คิดถึงใครคนหนึ่งขึ้นมา หน้าผากพลันมีเม็ดเหงื่อ
เย็นเยียบผุดพรายทันใด

คงไม่ใช่เฟิงซูเยวี่ผู้นั้นกระมัง

"แต่ข้าก็รู้สึกแปลกใจอยู่ดี" หลิวปิงอวี้อีกกล่าวต่อ "องค์หญิงคังผิง
ดูเหมือนทำอะไรไม่เคยหวั่นเกรงผู้ใด แต่ความจริงยังถือว่ามีจักชอบเขต
ไม่อย่างนั้นคงไม่มีทางเป็นที่โปรดปรานของฝ่าบาทมาตลอดหลายปีนี้
อีกอย่างปกติคนอยากประจบเอาใจองค์หญิงมีตั้งมากมาย ก็ไม่เห็นนาง
จะสนใจใครสักคนเลย แล้วเพราะเหตุใดจู่ๆ มาสนิทสนมกับคุณหนูเฟิง
ได้ พวกเจ้าว่าคุณหนูเฟิงคนนั้นจะมีอะไรที่องค์หญิงคังผิงต้องการหรือไม่"

จวีซิ่นเหยาหลบขมวดคิ้ว ถ้าหากคุณหนูเฟิงคนนี้เป็นเฟิงซูเยวี่จริง
สกุลเฟิงไม่มีทรัพย์สินสมบัติมีค่ามากมายอะไร จะมีสิ่งใดทำให้องค์หญิง

คังฉิงสนใจจนต้องพยายามทำถึงเพียงนี้กัน

หลังพวกนางไปนั่งคุยกันที่ห้องหวังอิงหญิงอยู่สักพักก็คิดว่า
ยามบ่ายมีเรียนวิชาดนตรี จึงต่างแยกย้ายกันกลับห้องไปนอนกลางวัน

พอตกกลางคืนเผยหมิ่นมานั่งเดินมากในห้องฉวีซิ่นเหยา
หนึ่งกระดานก็กลับห้องนอนของตนเองไป

ฉวีซิ่นเหยาล้างหน้าบัววนปากเรียบบร้อย ขณะกำลังจะเอนกายนอน
ไฉฉิงก็อุทานแผ่วเบาด้วยความตกใจ จากนั้นเหมือนโดนบางสิ่งอุดปาก
เอาไว้แน่น ได้แต่ส่งเสียงอื้ออึงไม่ได้ศัพท์

ฉวีซิ่นเหยาารู้สึกตื่นตัวเต็มที่ขึ้นมาทันควัน นางกระโดดผลุงลง
จากเตียง รีบคว้าเสื้อคลุมมาสวมอย่างลวกๆ แล้วพุ่งไปที่ตั้งไม้ข้างหน้าต่าง
ก็เห็นใครคนหนึ่งชะง็อกตัวเข้ามาเอามือปิดปากไฉฉิงเอาไว้ เพื่อไม่ให้
อีกฝ่ายร้องไวยววาย

พอเห็นฉวีซิ่นเหยาเดินเข้ามาใกล้ คนผู้นั้นก็ฉีกปากยิ้ม เผยให้เห็น
ฟันขาวสะอาดตาเป็นพิเศษได้แสงจันทร์ เสียงนั้นกดลงต่ำเอ่ยเรียก
"คุณหนูฉวี"

"นางทรง?" ฉวีซิ่นเหยาตกตะลึง "เข้ามาได้อย่างไร"

นางทรงคลายมือออก หัวเราะเบาๆ อย่างมีเลศนัย "ชื่อจื่ออรอท่าน
อยู่ข้างนอกขอรับ"

ฉวีซิ่นเหยาใบหน้าแดงระเรื่อ เข้มใจกระจ่างแจ้งในพริบตา สำนักศึกษา
อวีนอื่นมีทหารหน่วยอวี่หลินคอยเฝ้าอยู่ ถ้าหากไม่ได้รับคำอนุญาตจาก
ลิ้นเซี่ยว นางทรงจะเดินวางท่าเข้ามาข้างในได้อย่างไร

นางแอบมองไฉฉิงแวบหนึ่ง ลังเลอยู่ชั่วครู่ก็พยักหน้าแล้วเอ่ยว่า

"ข้า...ข้าจะออกไปเดี๋ยวนี้"

กล่าวจบนางก็เดินมาที่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง สวมเสื้อตัวนอกให้เรียบร้อย รวบเส้นผมยาวสลวยที่แผ่กระจายอยู่ที่แผ่นหลังเกล้าเอาไว้หลวมๆ ถึงได้เดินกลับไปทำหน้าที่ต่าง กระซิบบอกให้ผิงว่า "ไม่นานข้าก็กลับมา"

ผิงเห็นคุณหนูของนางกำลังจะป็นหน้าต่างออกไปก็รีบเอ่ยเรียก "คุณหนูเจ้าคะ รอเดี๋ยวก่อน"

นางเร่งเดินไปเปิดหีบเสื้อผ้าหยิบเสื้อคลุมกันลมสีฟ้าเข้มปักลายดอกอัญชันออกมา และนำมาให้ฉวีขึ้นเหยยาสวมคลุมไว้พลางเอ่ยว่า "นี่ฤดูใบไม้ร่วงแล้ว ยามค่ำคืนหนาวเย็นนัก คุณหนูต้องสวมเสื้อผ้าหนาๆ จะได้ไม่เป็นหวัดนะเจ้าคะ"

ฉวีขึ้นเหยยาก็ยกหน้าตอบรับ เมื่อป็นออกนอกหน้าต่างแล้วก็ปล่อยให้ฉางหรองนำทางนางไป

หลังเดินผ่านสวนดอกไม้ไม่ไปจนถึงศาลาแปดเหลี่ยมหลังหนึ่ง ก็มองเห็นคนผู้หนึ่งยืนนิ่งอยู่กลางศาลาดังคาด

นอกศาลามีบุรุษรูปร่างสูงตระหง่านยืนอยู่หลายคน เนื่องจากแสงค่อนข้างมืดสลัว จึงมองเห็นใบหน้าไม่ชัดเจน

พอมองเห็นฉวีขึ้นเหยยาดำเนินเข้ามา พวกเขาก็ก้มหน้าลงโดยพร้อมเพรียง ประสานมือคารวะคนในศาลาแล้วขยับถอยออกไปอย่างไร้สัมเสียง

ฉวีขึ้นเหยยาดำเนินไปพลางมองสำรวจรอบด้านอย่างระมัดระวังไปพลาง แม้จะรู้ว่าลิ้นเหยยเตรียมการทุกอย่างรอบคอบ แต่ก็ยังกังวลว่า จะมีใครมาพบเข้าโดยบังเอิญ

จนกระทั่งไปถึงกลางศาลา ลิ่นเซียวก็กเดินเข้ามาหา มองเห็นบนศีรษะฉวีขึ้นเหยาไม่มีปิ่นปักผมประดับอยู่ เนื่องจากเดินมาด้วยความรีบร้อน เส้นผมสีดำขลับยาวสลวยจึงคลายออกมาเล็กน้อย กองรวมกันข้างลำคอขาวผ่องดุจหิมะ มองดูแล้วผ่อนคลายมีเสน่ห์เข้ายวนกว่าเดิมหลายส่วน เห็นได้ชัดว่าเพิ่งลุกจากเตียงนอน ในใจของเขาก็พลันอุ่่นวาบขึ้นมา มองนางด้วยรอยยิ้มแล้วเอ่ยทัก "เข้านอนแล้วหรือ"

ฉวีขึ้นเหยาซ่อนสายตามองลิ่นเซียว เห็นว่าเขายังสวมชุดเดียวกับขณะทำงานเมื่อตอนกลางวัน สีหน้าแสดงความเหนื่อยล้าบางเบา ก็เข้าใจว่าเขาคงยุ่งมาทั้งวันเพราะฮ่องเต้เสด็จออกนอกวังหลวง จึงพยักหน้ารับพลางตอบว่า "อืม เพิ่งจะเข้านอนเจ้าคะ ยังไม่ทันหลับเลย"

ลิ่นเซียวมองหน้าฉวีขึ้นเหยา รับรู้เพียงว่าทุกอย่างก็ปฏิกิริยาของนางล้วนกระตุ้นให้เขาคิดเหลวไหลไปไกล ไบหน้าจึงเห่ร้อนขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่ เขาคดเสียดงต่ำเอ่ยว่า "ข้า...ไม่มีธุระอะไร ก็แค่อยากเห็นหน้าเจ้า"

ไบหน้าฉวีขึ้นเหยาพลันร้อนลวกตามไปด้วย นางเหลือบมองเขาอย่างรวดเร็วแล้วเบนสายตาไปทางอื่น เอ่ยเสียงแผ่วเบาว่า "ท่าน...ยุ่งมาทั้งวันแล้ว ไม่เหนื่อยหรือเจ้าคะ"

ลิ่นเซียวเอ่ยยิ้มๆ "ก็เหนื่อยอยู่บ้าง แต่ตอนนี้ไม่เหนื่อยแล้ว"

ฉวีขึ้นเหยาอยากจะถามเขาว่าเพราะเหตุใดถึงไม่รู้สึกร้อนแล้ว เพิ่งจะเงยหน้าขึ้นมองก็เห็นลิ่นเซียวกำลังมองหน้านางพร้อมคลี้อยมกว้าง แววตาเปี่ยมด้วยความรักใคร่ห่วงห้ายิ่ง จึงเข้าใจทุกอย่างขึ้นมาในทันที นางเอียงหน้าหนีอย่างขวยเขิน ผ่านไปพักหนึ่งถึงเอ่ยปากทั้งที่ไบหน้า

แดงกำ "คืนนี้ไม่ต้องเข้าเวรหรือเจ้าคะ"

ลินเซียมองหน้าฉวีชื่นเหยา ลังเลอยู่ชั่วขณะก็ยกมือขึ้นปิดปอยผมของนางที่ร่วงลงมาระหว่างออกไปข้างหลัง

ใบหน้าของเด็กสาวที่ปราศจากเส้นผมบดบัง เครื่องหน้ากระจ่างใสมดจดจิ่งเผยโฉมออกมาภายใต้แสงจันทร์ คิ้วและดวงตางามประณีตยังมีเค้าความน่ารักไร้เดียงสา แต่เพราะความเขินอาย ยามเหลียวมองจึงมีเสน่ห์น่าหลงใหลเพิ่มขึ้นมาหลายส่วนจนหัวใจของเขารู้สึกคันยุบยิบเหลือเกิน

สายตาของเขาจ้องมองคิ้วและดวงตาคู้งามอย่างอ้อยอิ่งอยู่พักใหญ่ สุดท้ายก็เลื่อนลงไปมองริมฝีปากของฉวีชื่นเหยา ย้อนคิดถึงรสชาติหวานล้ำบนริมฝีปากที่เคยลิ้มลองในหอหลิวหลี่ครั้งก่อน แวดตาทอประกายลึกล้ำกว่าเดิมโดยไม่รู้ตัว กล่าวตอบอย่างเลื่อนลอยว่า "คืนนี้ข้าไม่ต้องเข้าเวรอีกเดี๋ยวข้าจะกลับวังออกไปพักผ่อนแล้ว"

น้ำเสียงของเขาทุ้มต่ำรื่นหูมาแต่ไหนแต่ไร แต่ว่าตอนนี้กลับแหบพร่าลงอย่างชัดเจน ฉวีชื่นเหยาารู้สึกหวาดหวั่นขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล หัวใจเต้นระรัวมากขึ้นทุกขณะ สัมผัสได้ว่าเขาขยับเข้ามาใกล้ ความคิดอยากจะหนีไปจากตรงนั้นผุดขึ้นมาเป็นครั้งแรก แต่เพิ่งจะถอยหลังไปได้กั้วเดียว แขนแข็งแรงคู่หนึ่งก็ยื่นมาโอบรัดเอวของนางเอาไว้แน่น

ชุดเกราะที่เขาสวมใส่เย็นเฉียบและแข็งกระด้าง พอแนบชิดไปกับร่างกายของนางจึงกระตุ้นให้รู้สึกสันสะท้านขึ้นมาเล็กน้อย นางเขินอายจนไม่รู้จะทำเช่นไรดี อยากจะหลบหนีไปตามสัญชาตญาณ แต่ว่านางไม่ทันจะตื่นรนขัดขึ้น ลมหายใจร้อนผ่าวก็ลอยเข้ามาใกล้ ลินเซีย

กัมศีระชะลงมา ประทับจุมพิตบนริมฝีปากของนางทันใด

นี่ช่างแตกต่างจากสัมผัสผั่วเบาในครั้งก่อน ครั่งนี้มีการรูกล้ำเข้ามาอย่างเห็นได้ชัด สมองของฉวีชื่นเหยารวกับมีเสียงลั่นดังอื้ออึง ตอนแรกร่างกายยังเกร็งนิ่งไม่กล้าขยับ แต่แล้วเมื่อเวลาผ่านไป ใอร้อนระอุจากริมฝีปากที่ยังคลอเคลียอยู่กับเขาไม่ห่างก็แผ่ขยายลูกกลมองคาพยพทุกส่วนคล้ายถูกสูบพลังออกไปจนหมด ร่างกายชวนเซทรงตัวไม่อยู่ ได้แต่แอบอิงอยู่ในอ้อมกอดเขา ปล่อยให้เขาตักดวงตามใจท่ามกลางสติสัมปชัญญะที่เลื่อนวาง

อากาศยามค่ำคืนเย็นฉ่ำดุจสายน้ำ ทิวทัศน์โดยรอบจมอยู่ในภวังค์เสียบงันเนิ่นนาน แม้กระทั่งเสียงนกเสียงแมลงที่เคยร้องระงมก็เสียบงันไป คนทั้งสองได้ยินเพียงเสียงหายใจหอบกระชั้นและหัวใจที่เต้นโครมครามของตนเอง

ลมหายใจของเขายิ่งหนักหน่วงมากขึ้น ก่อนที่จู่ๆ จะผละจากริมฝีปากของนางและมาจุมพิตบริเวณหลังใบหูไล่ลงไปตามช่วงลำคอแทน พร้อมเสียงพึมพำเรียกชื่อนาง "อาเหยา อาเหยา..."

น้ำเสียงของเขาแหบพร่าอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน พรหมจุมพิตบนกายนางอย่างต่อเนื่อง การกระทำซ่อนแฝงความเจ็บปวดที่เพียรสะกดกลั้นเอาไว้ทำให้ใบหูร้อนผ่าวหัวใจเต้นระรัวอย่างไร้เหตุผล

ฉวีชื่นเหยาพลันรู้สึกวาลิ้นเซี้ยวที่เป็นเช่นนี้ไม่ใช่คนที่นางเคยรู้จัก ในใจเริ่มแตกตื่นลนลาน ออกอาการดิ้นรนขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

เมื่อสัมผัสได้ว่าฉวีชื่นเหยาเริ่มต่อต้านชัดเจน ลิ้นเซี้ยวหยุดยั้งการกระทำของตนราวกับเพิ่งตื่นจากฝัน ก่อนจะซบศิระชะอยู่กับชอกคอ

ของนางหอบหายใจอยู่ชั่วครู่ถึงได้ปล่อยนางออกจากอ้อมกอด เหย้ปลดอบนาง ทั้งที่เสียงแหบพอร่า "อาเหยา ข้ารอไม่ไหวแล้ว ข้าอยากจะอยู่กับเจ้า ตลอดเวลา ข้าจะกราบพูลขอเสด็จลู่เรื่องพระราชทานสมรสเร็วกว่าเดิม เจ้าจะได้แต่งให้ข้าเสียที...ดีหรือไม่"

ตอนนี้ฉวีชื่นเหยา มีเรี่ยวแรงกลับคืนมาทีละนิด สามารถยืนทรงตัว ได้อย่างมั่นคงแล้ว พอนางได้ยินดังนั้นก็นั่งเงียบด้วยความลำบากใจ แต่เมื่อซ็อนสายตาขึ้นมองเห็นสีหน้าร้อนรนของเขา หัวใจพลันอ่อนยวบ ลงทันใด แล้วพยักหน้ารับด้วยท่าที่เอียงอาย

ฉวีชื่นเหยาเห็นว่านางขัดเจินจนทำอะไรไม่ถูก แต่สุดท้ายไม่อาจตัดใจ ปฏิเสธเขา ก็หัวเราะออกมาเบาๆ อย่างห้ามไม่อยู่ เขากดหน้าผากแนบชิด กับนางพลางกระซิบบอกว่า "อาเหยา เจ้าช่างดีเหลือเกิน ข้าโชคดีมากจริงๆ ที่ชาตินี้ได้พบกับเจ้า"

ฉวีชื่นเหยาถอนหายใจราวกับเด็กน้อยหลับฝันหวาน เงยหน้าขึ้น ประสานสายตากับเขา เหย้ตอบเสียงแผ่วเบา "ข้าก็เหมือนกัน"

ณ วังหลันอ้อง

ซุ่ยซื่อปลดปิ่นปักผมออก มองภาพสะท้อนในคันท่อง ดวงตาปรากฏ ไอ่เย็นเยียบจางๆ

ที่แท้เขาก็ชื่นชอบสตรีเช่นฉันนี่เอง...

นางอดซ็อนสายตามองสำรวจใบหน้างามแจ่มในคันท่องไม่ได้ พลังนี้ก็ย้อนเปรียบเทียบกับเด็กสาวที่พบหน้าในสำนักศึกษาวันอื่น อย่างละเอียดด้วยความปวดใจ

เด็กสาวผู้นั้นมีดวงตาสุกสกาวสดใส ยามไม่เอื้อนเอ่ยมาจากเหมือนมีรอยยิ้มแต่งแต่มีอยู่ มุมปากปรากฏลักยิ้มทั้งสองข้าง เสริมความน่ารักไว้แต่เพียงสาขื้นมาหลายส่วน ผิวพรรณขาวผ่องดั่งหิมะโดยกำเนิด แม้จะอยู่ท่ามกลางสตรีที่มีฐานะสูงส่งซึ่งได้รับการเลี้ยงดูมาเป็นอย่างดี แต่ก็ยังเป็นเด็กสาวที่โดดเด่นสะดุดตาบางคนหนึ่ง

นางมองคั่นช่องอย่างเหม่อลอย ยิ่งมองยิ่งรู้สึกว่าคุณเองซึ่มซึบความหดหู่เฉื่อยชามาจากหลังคั่นช่องมากขึ้น ไม่เพียงหน้าตาจะหม่นหมองลงไปทุกวัน แม้กระทั่งร่างกายก็มีเค้าความแก่ชราให้เห็นบ้างแล้ว ทั้งที่นางอายุมากกว่าเขาเพียงสองปีแต่กลับมองหาความสดชื่นมีชีวิตชีวาอย่างเด็กสาวผู้นั้นจากนางไม่พบ

นางยังคิดยิ่งรู้สึกเศร้าใจ เหลือบมองหลังคั่นช่องที่นอนหลับสนิท อยู่บนเตียงจากในคั่นช่อง ก่อนจะวางหวีสางผมในมือลงบนโต๊ะเครื่องแป้งอย่างแค้นเคือง

สิ่งที่ทำให้นางโมโหที่สุดก็คือนางเคยพบหน้าเด็กสาวแซ่ฉวีนั้นตั้งหลายครั้งแล้วแท้ๆ แต่จนถึงวันนี้เพิ่งจะจำหน้าได้

ครั้งแรกก็เป็นเรื่องของซุ่ยหลิงหลง เด็กสาวผู้นี้แต่งกายเป็นนักพรตเข้ามาทำลายแผนการของนางจนย่อยยับ ครั้งที่สองในวัดต้าอิ่น ก็ยังเป็นเด็กสาวคนนี้สอดมือเข้ามายุ่ง ทำให้นางเกือบจะเผยพิรุณออกมา

ตอนนี้พอลองคิดดู เกรงว่าฉวีซิ่นเหยาคงรู้จักกับเขามานานแล้ว เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะใช้เล่ห์อุบายใดถึงคว้าหัวใจเขาไปได้สำเร็จ ได้ยินว่าบิดาก็เป็นแค่ขุนนางเล็กๆ ชั้นเจ็ด ฐานะไม่ต่างอะไรกับพี่ชายของนางในอดีต ว่าตามหลักแล้วอย่างไรก็ไม่น่าเข้าสำนักศึกษาอื่นได้...

นางคิดทบทวนดูอีกครั้งก็เข้าใจกระจ่างแจ่มโดยพลัน จึงโกรธจัดจนขบกัดริมฝีปากอย่างแรง นอกจากช็อคแล้วยังมีใครสามารถส่งนางเข้าไปเรียนที่สำนักศึกษานั้นได้อีกเล่า

นางรู้สึกปวดร้าวราวกับบอวยวะภายในหดเกร็งเข้าด้วยกันที่แท้เขาหาใช่คนไร้หัวใจจิตหัวใจ เขายังรู้สึกหวั่นไหวและมองสตรีสีกันางด้วยแววตาเช่นนั้นได้ หรือจะยอมทำทุกวิถีทางเพื่อสร้างอนาคตร่วมกันกับสตรีนางนี้

นางนึกถึงเมื่อสามปีก่อนตอนมาร่วมพิธีศพที่วังหลันอ่อง ขณะพบหน้าเขาที่สวมชุดไว้ทุกข์ครั้งแรก เขากำลังยื่นรับส่งแขกเหวี่ยงที่หน้าประตูวังหลันอ่องด้วยสีหน้าเย็นชา นางไม่เคยพบเห็นเด็กหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาส่งงามเช่นนี้มาก่อน นับตั้งแต่นั้นชีวิตของนางก็เกิดความเปลี่ยนแปลงใหญ่หลวง ไม่อาจเป็นตัวของตัวเองได้อีกเลย

แต่ภายหลังไม่ว่านางจะทุ่มเทวางแผนปรากฏตัวต่อหน้าเขาหาทางดึงความสนใจด้วยสารพัดกลอุบายเช่นไร สุดท้ายเขาก็ไม่เคยหันมามองนางเลยสักครั้งเดียว เดิมทีนางนึกว่าเขาเป็นคนเย็นชาไร้ความรู้สึกแต่ใครจะรู้ว่าเขาก็แค่ไม่สนใจนางเท่านั้นเอง

นางหัวเราะออกมาโดยไร้เสียง นางเดิมพันครึ่งชีวิตของตนเองเพื่อเขาไปแล้ว ครึ่งชีวิตที่เหลือนี้จะต้องทนมองเขากับสตรีอื่นรักกันลึกซึ้งดูดีมีกระนั้นหรือ

ยามนั้นเองจู่ๆ ก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้นแผ่วเบา ชูยซื่อมีสีหน้าเฉยเมย ซ้ำเล็งมองหลันอ่องที่อยู่บนเตียงแวบหนึ่ง ก่อนจะรีบลุกขึ้นเดินออกไปข้างนอก

สาวใช้รุ่นใหญ่โบหน้าเรียวยาวยื่นรออยู่หน้าประตู พอเห็นชู้ชื้อเดินออกมา ตอนแรกก็เหลือบมองไปทางด้านในแวบหนึ่ง ถึงค่อยกดเสียงลงตำรายาน

"ชื้อจื้อกลับมาแล้ว เวินกุเพิ่งสั่งห้องครัวทำอาหารมื่อตีกสำหรับชื้อจื้อเจ้าคะ"

ชู้ชื้อชะงักกันไปเล็กน้อย อดถามต่อไม่ได้ว่า "ทำกับข้าวอะไรบ้างหรือ"

"ก็แค่อาหารมังสวิรัตติสองสามอย่างกับโจ๊กเจ้าคะ" สาวใช้ตอบ "ปกติชื้อจื้อไม่ชอบกินอาหารหวานอยู่แล้ว"

ชู้ชื้อพยักหน้ารับแล้วเหม่อลอยไปชั่วครู่ จากนั้นเหมือนนึกอะไรได้อย่างกะทันหัน จึงรีบจูงมือสาวใช้เดินออกจากห้องชั้นใน พามาที่ห้องชั้นนอกถึงเอ่ยถามด้วยสีหน้าตึงเครียด "ทางฝั่งเจิงหนานชินตอบจดหมายมาบ้างหรือไม่"

สาวใช้ส่ายหน้าพลางเอ่ย "ฝากข้อความไปที่จวนแม่ทัพตรวจการ กับที่จวนสกุลเจิงแล้ว บ่าวไพร่จวนสกุลเจิงบอกว่าช่วงนี้ได้ทำเจิงรายงานตัวยามเฝ้าที่จวนแม่ทัพตรวจการตลอด ได้รับข้อความของพระชายาแล้ว แต่ว่าได้เท่าเจิงไม่เคยตอบกลับมาเลย"

ดูเหมือนชู้ชื้อจะเสียใจที่ตอนแรกตัดสินใจเช่นนี้ ทว่าคิดทบทวนอยู่ชั่วขณะก็ตัดสินใจได้ จึงให้สาวใช้รอรออยู่ประเดี๋ยวแล้วเดินกลับเข้าไปในห้องหยิบของสิ่งหนึ่งออกมา ส่งให้นางพร้อมสั่งกำชับว่า "ให้คนรีบส่งไปให้เจิงหนานชินโดยเร็วที่สุด บอกว่าพวกรุ่นนี้จะต้องให้คำตอบกับข้า"

จากนั้นก็กล่าวเสริมอีกว่า "อย่าให้หลี่หมัวมั่วรู้เรื่อง"

สาวใช้รับของมา เห็นเป็นปิ่นทองคำสี่ที่ติดจางดูเก่าเล็กน้อยกับ

จดหมายฉบับหนึ่ง นางพยักหน้ารับคำและเอ่ย "ป่าวจะไปจัดการเดี๋ยวนี้
เจ้าคะ"

ในเรื่องนี้หรือลินเซียเพิ่งจะอาบน้ำเสร็จ กำลังนั่งพูดคุยกับนางทรง
และเวินกุ หลายวันมานี้เวินกุรู้สึกว่างไม่มีอะไรทำจึงใช้เวลาไปกับการ
นั่งตัดเย็บเสื้อผ้า ทุ่งเท้า รองเท้ามากมาย ฝีมือของนางประณีตเป็นที่หนึ่ง
ทั่วทั้งเมืองนางอันไม่อาจหางานฝีมือของใครโดดเด่นเท่าของเวินกุได้
อีกแล้ว แต่น่าเสียดายช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา นางมีอาการเคื่องตาเมื่อถูกลม
เวลานั่งทำงานเย็บปักถักร้อยจะรู้สึกปวดตา ระยะเวลาจึงทำงานนี้น้อยลง
ไปเรื่อยๆ

นอกจากเสื้อผ้า ทุ่งเท้า รองเท้าของลินเซียแล้ว ยังมีถุงผ้าปักลาย
ดอกเหมยสำหรับสตรีใบหนึ่ง กลีบดอกสีชมพูอ่อนกลีบแล้วกลีบเล่า
แย้มบานบนถุงผ้า ลวดลายกลีบดอกกับจุดกลมเล็กๆ บนเกสรตรงตาม
มีชีวิตชีวาราวกับฝั่งดอกเหมยของจริงลงไปบนนั้น

"ใบนี้ให้คุณหนูฉวี" เวินกุยิ้มจนตาหยีพลางว่า "เด็กสาวชอบของ
กระจุกกระจิกพวกนี้กันทั้งนั้น ให้นางพกติดตัวเอาไว้ใส่พวกเม็ดเครื่องหอม
ลงไปจะเหมาะสมที่สุด วันหน้าพอแต่งเข้าวังฮ่องของพวกเราแล้ว แม่ผม
จะตัดเย็บเสื้อผ้าให้นางด้วย รับรองว่านางต้องชอบแน่"

ลินเซียวกระแอมกระไอด้วยความเก้อเขิน รับถุงผ้าปักลายมา
ถือเอาไว้ พินิจมองอย่างละเอียดก็เห็นว่าถุงผ้าใบนี้ทำขึ้นอย่างประณีต
เป็นพิเศษ ไม่เคยพบเห็นที่ใดมาก่อน คิดว่าฉวีขึ้นเหยาจะต้องชอบแน่
จึงรับเอาไว้แทนโดยไม่คิดอะไร

เวินกุยยิ่งคลี่ยิ้มเบิกบานมากขึ้น "ได้ยืนยันว่าคุณหนูฉวีคนนี้เป็นเด็กดีน่ารัก น่าเสียตายแม่ผมเก็บตัวอยู่ในวังอ่อง จนถึงตอนนี้ยังไม่เคยพบหน้าสักครั้ง ไม่รู้ว่าเมื่อไรคุณหนูฉวีจะได้แต่งเข้ามาเสียที"

ลินเชียวได้ยินคำนี้ก็คิดถึงยามแนบชิดคลอเคลียอยู่กับฉวีชินเหยาในสำนักศึกษา ใบหน้าจึงพลันเห่อร้อนขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่ รีบเสจบน้ำชากลบเกลื่อนร่องรอยทันใด

เวินกุยเห็นท่าที่เหล่านั้นของเขาชัดเจนในสายตา นางถอนหายใจด้วยความโล่งอก ดูจากท่าทางซื่อจื่อแล้วคงจะชอบพอคุณหนูฉวีมากทีเดียว มิหน่าเล่าถึงไม่ยอมแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์กับท่านหญิงอี่ซู่ ฉะนั้นกล่าวได้ว่าแม่ต้องพิจารณาความเหมาะสมคู่ควร แต่ความรักหวานซึ้งของสามีภรรยาที่ล้ำค่าเหนืออื่นใด รอให้คุณหนูฉวีแต่งเข้ามา ซื่อจื่อรักใคร่เอ็นดูนางถึงเพียงนี้ ยังต้องกลัวว่าจะไม่มีทายาทสืบสกุลในเร็ววันอีกหรือ พระชายาที่อยู่ในปรโลกทราบเรื่องไม่รู้ว่าเจตจำนงใจสักเพียงใด

ระหว่างที่กำลังพูดคุยกันอยู่ เว่ยปอก็มาขอพบอยู่ข้างนอกอย่างกะทันหัน

ลินเชียวจึงสั่งให้เขาเดินเข้ามา

เว่ยปอนำจดหมายฉบับหนึ่งกับปิ่นทองคำมอบให้ลินเชียว พร้อมเอ่ยว่า "ทางฝั่งนั้นจะส่งให้เจิงหนานชิน จนถึงตอนนี้ยังไม่รู้ว่าเจิงหนานชินอยู่ในกำมือพวกเราแล้วหรือรับ"

ลินเชียวรับจดหมายมาแล้วคลี่ออกอ่านพลางเอ่ยตอบเรียบๆ "ข้ารู้แล้ว"

ย่างเข้าสู่เดือนแปด อากาศนับวันจะเย็นลงไปทุกที ดอกกุ้ยใน
สำนักศึกษาบานสะพรั่งภายในคืนเดียว ส่งกลิ่นหอมสดชื่นลอยอบอวล
ไปทั่วบริเวณ

หลายวันมานี้เวลาว่างหลังเลิกเรียน หวังอิงหิงจะชวนพวกจวีซิ่นเหยา
ไปเก็บดอกกุ้ยในสวน บางครั้งจะนำกลีบดอกไม้เต็มลงในน้ำชา หรือ
ส่วนใหญ่จะนำไปใส่ถุงหอมแขวนเอาไว้ตรงม่านเตียง ทำให้ในห้องมีกลิ่น
หอมฟุ้งขึ้นมาทันใด

หวังอิงหิงมักจะมีอารมณ์ที่โดดเด่นเช่นนี้ ในบรรดาสหยา
ร่วมเรียนในสำนักศึกษา ห้องของนางนับว่าตกแต่งได้น่ารื่นรมย์ที่สุด
อีกทั้งนางยังมีนิสัยโอบอ้อมอารี ไม่นิยมดิ้นรำยกับลาภยศชื่อเสียง
ด้วยเหตุนี้จึงมีสหยามานั่งเล่นพูดคุยที่ห้องของนางอยู่บ่อยๆ

วันนี้พอจบบทเรียนสุดท้ายในช่วงเที่ยงเรียบร้อยแล้ว พวกจวีซิ่นเหยา
ก็มานั่งคุยกันอยู่ที่ห้องหวังอิงหิง ลู่ๆ นางข้าหลวงลู่ก็ส่งคนมาถ่ายทอด
คำสั่งว่าช่วงบ่ายวันนี้สำนักศึกษาให้ลาหยุดครึ่งวัน

ความจริงฮูหยินหลู่กั๋ววงต้องกลับจวนเพื่อเตรียมความพร้อม
ด้านต่างๆ สำหรับงานวันเกิดหลู่กั๋ววง การสอนวิชาจรรยาบรรณในช่วงบ่าย
จึงต้องยกเลิกไป

คังผิงเห็นอาจารย์ใหญ่กลับจวนก็ร้องโวยวายอยากจะได้กลับวังหลวง
เป็นครั้งแรก และเนื่องจากไม่มีฮูหยินหลู่กั๋ววงคอยคุมสถานการณ์
ทั้งความน่าเกรงขามของนางข้าหลวงลู่ยังห่างชั้นอีกไกล คังผิงแทบ
ไม่ต้องสิ้นเปลืองแรงเสกมนต์ก็ทำได้สำเร็จดังใจหมาย

เมื่อมีคังผิงเป็นคนเปิดทาง พวกเจินอวีฉีก็มาขอลาหยุดกับ

นางข้าหลวงลู่ว้าง อาศัยข้ออ้างมากมายร้อยแปดพันเก้า สุดท้ายนางข้าหลวงลู่ว้างราคาญจนทนต์ไม่ไหว จึงส่งคนไปถามฐุหยินหลูกู้วกงเดี๋ยวนั้นเสียเลย หลังได้รับคำอนุญาตจากนางแล้ว ก็ถือโอกาสปล่อยลูกศิษย์ในสำนักศึกษาลาหยุดครึ่งวันได้

ตอนนี้นางข้าหลวงกลุ่มใหญ่เร่งส่งจดหมายไปแจ้งข่าวแต่ละจวน บอกให้พวกเขาส่งรถม้ามารับคุณหนูทุกคนกลับบ้าน

พอขีวี่ขึ้นเหยาได้ยินข่าวนี้ก็นึกถึงวิญญาณครึ่งศักระที่เจอเมื่อครั้งก่อนเตรียมจะเดินกลับห้องของตนเองเพื่อหยิบขวดน้ำเต้าผ่นึกวิญญาณใบนั้นนำกลับไปให้อาจารย์ที่อารามชิงอวี่น

ไม่คาดคิดว่าหลิวปิงอวี่จะเสนอความคิดเห็นอย่างกระตือรือร้นว่า ในเมื่อสำนักศึกษาปล่อยให้หยุดแค่ครึ่งวัน ตอนค่ำก็ต้องกลับมาอนที่เรือนพักอยู่ดี พวกนางน่าจะใช้เวลาว่างตลอดทั้งบ่ายนี้ไปหาซื้อเครื่องประทีนโคมเพิ่มสักหน่อย แล้วก็ซื้อขนมกลับมาเป็นของขวัญยามว่างด้วย ได้ยินว่าหอทรงเป่าเฟิงจะทำขนมดอกกุ้ยออกมา ขึ้นชื่อว่ารสชาติหอมหวานนุ่มลิ้น ดึงดูดให้ผู้คนไปลิ้มลองของแปลกใหม่ในช่วงหลายวันนี้ยังมีร้านฟูซุน ซึ่งที่ผ่านมานี้จะชุ่มฉ่ำมันเยิ้มเป็นที่สุด เกรงว่าอีกไม่นานก็คงมีให้ลิ้มลองกันแล้ว รสชาติยังเข้ากันได้ดีกับสุราดอกกุ้ย แต่คิดก็น้ำลายสอ ไม่สู้พวกนางไปกินอาหารเย็นที่ร้านฟูซุน จากนั้นกลับมาก่อนเวลาห้าโมงนอกสำนักศึกษายามค่ำคืนก็สิ้นเรื่องแล้ว

เผยหมิ่นหันมาเหน็บแนมนาง "ยังนึกว่าเจ้าจะมีที่เฝ้าแปลกใหม่ น่าสนใจอะไร ใครจะรู้ว่าอ้อมค้อมไปเสียรอบใหญ่ สุดท้ายก็หนีไม่พ้นคำว่ากิน"

ฉวีชื่นเหยาได้ยินคำว่า 'ร้านฟูซุน' สามคำนี้ ตอนแรกใบหน้าก็เป็น สีแดงระเรื่อขึ้นมา แต่พอเห็นหลิวปิงอวี้พูดคุยเรื่องอาหารเลิศรสอย่าง เรียงร่าก็อดหัวเราะตามไปด้วยไม่ได้ นี่ก็ถึงท่าทางเคร่งขรึมจริงจังของ หลิวจั้นหัวหน้าศาลตำหลีผู้เป็นบิดาของนางแล้ว ทำเช่นไรก็ไม่อาจ เชื่อมโยงหลิวปิงอวี้ที่ร่าเริงช่างเจรจาตรงหน้ากับหลิวจั้นได้เลย

หวังอิงหนิงแผยรอยยิ้มบางๆ แต่ก็เอ่ยสนับสนุนด้วยความยินดี แล้ว กล่าวว่าการครั้งก่อนวันเทศกาลกำเนิดบุปผา ฉวีชื่นเหยาไม่ได้มาตามนัด ส่วนเผยหมิ่นก็ไม่ได้ออกจากจวน พวกนางสี่คนเลยไม่ได้รวมตัวกัน สังสรรค์ ช่วงนี้อากาศเย็นสบายอย่างหาได้ยาก น่าจะใช้โอกาสนี้ไปเที่ยว เล่นกันให้สนุกดีกว่า

เมื่อเป็นเช่นนี้ ฉวีชื่นเหยาจึงไม่สามารถกลับอารามชิงอวินได้ตาม แผนเดิมแล้ว แต่นางก็ยังกลับห้องไปหยิบขวดน้ำเต้าผั้นกวิญญาณ มาด้วย คิดว่าเมื่อบังเอิญได้พบอาจารย์หรืออาหารานระหว่างทางจะได้ นำขวดใบนี้ให้พวกเขาไปเสีย

คนทั้งสี่สำรวจความเรียบร้อยของตนเองพักหนึ่งก็เดินออกมา ด้านนอกสำนักศึกษาโดยพร้อมเพรียงกัน รถม้าของจวนแต่ละแห่งมา จอดรออยู่หน้าประตู พวกฉวีชื่นเหยาแสดงความไว้กับบ่าวไพร่ที่มารับ ก่อนที่ สุดท้ายจะนั่งรถม้าของสกุลหวังมุ่งหน้าไปตลาดตะวันออก

สตรีล้วนรักสวยรักงามโดยกำเนิดอยู่แล้ว ร้านค้าที่ไปเยือนร้านแรก ก็คือร้านอวีนทรงที่สตรีชาวฮูมาเปิดใหม่ ได้ยินว่าในร้านมีน้ำปรงที่ ผสมขึ้นจากดอกไม้พันธุ์ต่างถิ่นและสมุนไพรหายากจากดินแดนตะวันตก นำมาทาผิวกายจะมีกลิ่นหอมแปลกใหม่ นำมานวดใบหน้าจะมีสรรพคุณ

บารุงผิว พวกเขาหมั่นจิตใจเปี่ยมด้วยความกระตือรือร้นสนอกสนใจ
ขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่

ฉวีชื่นเหยา ก็ตามลงจากรถม้ามาด้วย บังเอิญเห็นถนนฝั่งตรงข้าม
มีคนเดินลงจากรถม้ามาในเวลาใกล้เคียงกัน คนผู้นั้นเรื่อร่างงามอรชร
ห่อหุ้มศิระชะจรตปลายเท้าอย่างมิดชิด การแต่งกายเหมือนกับชวยชื้อที่
ร้านฟุซุนครั้งก่อนทุกประการ

ฉวีชื่นเหยา จำได้ในทันทีว่านี่คือชวยชื้อ จึงรีบขยับหลบข้างหลังรถม้า
เสียงไม่ให้นางสังเกตเห็นตนเองเข้า ในใจครุ่นคิดว่าตอนนี้เจิงหนานชิน
ก็ตกอยู่ในกำมือลิ้นเซียวแล้ว ไม่รู้ว่าวันนี้ชวยชื้อจะนัดพบใครอีกกัน

ขณะกำลังใช้ความคิดอยู่ เผยหมิ่นก็หันมาเห็นนางยืนอยู่กับที่
ไม่ไปที่ใด จึงลากตัวนางเดินเข้าไปในร้านพลางเอ่ยว่า "มัวยืนเหม่ออะไรอยู่
พวกนางเข้าไปกันแล้วนะ"

ฉวีชื่นเหยา จำต้องล้มเลิกความตั้งใจจะสืบหาสาเหตุไปก่อน
เวลาเดียวกันนี้เอง บนหอสู่ฝั่งตรงข้ามมีคนมองลงมาเห็นนางและ
พลันเอ่ยกระเซ้าขึ้น

"ไม่ใช่เรื่องง่ายที่วันนี้คุณหนูฉวีจะได้หยุดเรียน น่าเสียดายทางเจ้า
ก็กำลังซุดหลุมพรางดักชวยชื้อ ไม่อาจไปที่ใดได้ชั่วคราว ไม่อย่างนั้นคงได้
คลายอาการไขว้ใจแล้ว"

ลิ้นเซียวมองฉวีชื่นเหยาเดินหายเข้าไปในร้านอวิ้นหรงพลางคลี่ยิ้ม
กล่าวตอบ "ปกติแล้วนางมีสหายเป็นสตรีในห้องนอนน้อยมาก หาได้ยาก
ที่จะมีสหายสนิทสนมรู้จักหลายคนเช่นนี้ ไปมาหาสู่กันบ่อยครั้งก็ไม่เห็นจะ
เสียดายตรงที่ใด"

"เจ้าคงกลัวว่าเมื่อใดพวกเขาสองคนแต่งงานกันแล้ว เวลาเจ้ายุ่งอยู่กับงานของทางการข้างนอก คุณหนูฉวีอยู่ในวังห้องคนเดียวจะเหงาสินะ" เจียงซานกลางยิ้มยิ้มอย่างคนรู้เท่าทัน "จะว่าไปแล้ววังห้องของพวกเขาเจ้าก็เงียบเหงาเกินไปหน่อยจริงๆ ครั้งนี้พอจัดการชู้ชื้อแล้ว ในวังห้องก็จะเหลือพวกเขาบุรุษสามคนพ่อลูกแล้ว แต่ว่าเจ้ามีใจให้คุณหนูฉวีมานานถึงเพียงนี้ รอวันใดนางแต่งให้เจ้าแล้ว ข้าไม่เชื่อหรอกว่าเจ้าจะอยู่เฉย ไม่นานวังห้องของพวกเขาเจ้าคงจะมีทายาทเพิ่ม พอมีลูกให้เลี้ยง เจ้ายังกลัวว่านางจะเหงาอีกหรือ"

หลังใบหูลึนที่เย็บถูกอบาย้อมเป็นสีแดงกำ เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "วันนี้เจ้าพูดมากไปแล้ว"

เจียงซานกลางยิ้มแล้วส่ายหน้า หมุนจอกสุราในมือเล่นพลางว่า "แต่นึกถึงตัวอย่างการพระราชทานสมรสในวังหลวงที่ผ่านมา ทายาทเชื้อพระวงศ์ส่วนใหญ่ถ้าหากยังไม่แต่งงาน เมื่อใดมีพระราชทานสมรสก็เป็นแค่พระราชโองการฉบับหนึ่งเท่านั้น องค์รัชทายาท คู่ครองแม้ว่าจะรับช้ายารองแล้ว แต่ยังไม่กำหนดตัวผู้เป็นชายเอก หลายปีก่อนหน้านี้ที่พวกขยาหลันสามพี่น้องยังอยู่ในมณฑลสุก็ไม่เคยได้ยินว่ามีคู่หมั้นหมายที่ถูกเลือกไว้ คงฝังไม่นานก็จะถึงวัยปักปัน การคัดเลือกคู่ครองคงถ่วงเวลาถึงปีหน้าไม่ได้ ดูจากเสด็จลุงของเจ้า เป็นไปได้ว่าเวลานั้นจะต้องมีพระราชโองการพระราชทานสมรสให้พวกเขาทุกคนแน่ ในเมื่อเจ้าร้อนใจอยากจะได้กับคุณหนูฉวี จะไม่ลองถือโอกาสคล้อยตามสถานการณ์หาวิธีให้แนบเนียนไว้รอรอยกว่าเดิมอีกหน่อย"

ลึนที่เย็บดวงเสียดรับคำ ดูเหมือนจะมีแผนการอยู่ในใจแล้ว เขา

เจียงหนามองเจี๋ยซานหลางแล้วตอบ "พูดถึงพระราชทานสมรส เจ้าก็อย่าเอาแต่พูดเรื่องของข้า เจ้าก็เล่ามาบ้างสิว่าวางแผนไว้อย่างไร"

"ข้ารี" เจี๋ยซานหลางยิ้มอย่างหมดสนุก "ข้าไม่คิดจะตามหาแม่นางที่ถูกใจคนใดในฉางอันทั้งนั้น จะแต่งงานกับใครก็เหมือนกันไม่ใช่หรือ ถึงเวลาเสด็จลี้ของเจ้าเลือกใครให้ก็ต่างกับคนนั้นแล้วกัน"

ท่าทางของเขาดูทั้งยอมแพ้และทั้งหมดหวังโดยสิ้นเชิง
ลี้นเซียวมวดคิ้ว ขณะจะเอ่ยปากพูดอะไรต่อ ฉางหวังก็พลี๊วกาย
วูบเข้ามา "ท่านต้องถูกคนพามาแล้วขอรับ"

เจี๋ยซานหลางได้ยินคำนี้ก็ลุกขึ้นตบไหล่ลี้นเซียว

"เฮลละๆ ข้าจะไปเป็นคนเลวแล้ว คิดถึงตอนนั้นที่เสด็จลี้ของเจ้าก็รื้อหนักกับคดีร้ายแรงในวัดต้าอินจนขุนนางมากมายในราชสำนักพลอยฟ้าพลอยฝนไปด้วย ในที่สุดวันนี้ความจริงก็จะกระจ่างเสียที"

ชุยซื่อก้าวเข้ามาในห้องส่วนตัวด้านในสุดห้องหนึ่งอย่างซ้าๆ มองเห็นเจิงหนานซินนั่งเหม่อลอยอยู่ริมหน้าต่าง สีหน้าแข็งกระด้างอย่างน่าประหลาด ในใจนางมีความรู้สึกไม่ชอบมาพากลผุดขึ้นมาจางๆ ท่าทางยามเคลื่อนไหวตอนปิดประตูจึงดูชะงักไป

หลังมองสำรวจเขาโดยละเอียดครู่หนึ่ง ก็แน่ใจว่าเป็นเจิงหนานซินที่นางคุ้นเคยคืออย่างไม่ต้องสงสัย ถึงได้หันกลับไปปิดประตูให้แน่นสนิทแล้วเดินมานั่งลงตรงข้ามเขา

นางถอดหมวกมานแพรบนศีรษะลงมาก่อนจะถอดเสื้อคลุมกันลมที่สวมทับอยู่ เผยให้เห็นใบหน้าผุดผาดที่ผ่านการแต่งแต่มาได้ประณีต

ดงงาม เห็นได้ชัดว่าเพื่อมาตามนัดในวันนี้แล้ว นางตั้งใจแต่งเนื้อ
แต่งตัวอย่างพิถีพิถันเป็นพิเศษ

เจิงหนานชินค่อยๆ หันกลับมามองชู่ซือ สีหน้ายังคงตึงเครียดและ
ไม่มีท่าทีว่าจะจะเป็นฝ่ายเอ่ยปากก่อนอย่างเห็นได้ชัด

คนทั้งสองประสานสายตากันชั่วคราว ทันใดนั้นชู่ซือก็คลี่ยิ้ม
อ่อนหวาน

"หลายวันนี้ยุ่งเรื่องอะไรอยู่หรือ ส่งคนไปหาท่านตั้งหลายครั้ง
ท่านก็ไม่สนใจขำเลย"

น้ำเสียงของนางยั่ววนกว่าปกติ อีกทั้งยังจงใจลดเสียงลงต่ำ
เพิ่มความคลุมเครือมากกว่าเดิมหลายส่วนอย่างประหลาด

เจิงหนานชินหลุบสายตาลงต่ำ มองมือข้างซ้ายที่กุมจอกสุราบนโต๊ะ
นิ้วก็อ้อมมือข้างนั้นหายไป นิ้วมือของเขาเหลืออยู่เพียงสี่นิ้ว แม้ว่าเขาจะ
มองจนเคยชิน แต่เวลานี้สภาพจิตใจแตกต่างออกไปอย่างชัดเจน จู่ๆ
ก็รู้สึกราวกับว่ามันกลายเป็นภาพบาดตา

ชู่ซือมองหน้าเขาอย่างเคืองชุ่น ทว่าเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนลง
"จดหมายท่านก็รับไปแล้ว ปิ่นทองคำท่านก็เห็นแล้ว หรือว่ายังโกรธข้า
อยู่อีก คิดถึงปิ่นนั้นท่านช่วยชีวิตข้าจนต้องเสียนิ้วไปนิ้วหนึ่ง ตอนนี่กลับมา
ทำตัวไร้เหตุผล อย่างไรก็ตามก็น่าจะจำได้ว่าปิ่นทองคำอันนั้นเป็นของที่
ท่านเคยมอบให้ข้า..."

เจิงหนานชินพลันเอ่ยขัดจังหวะขึ้น เขาถามเน้นย้ำทีละคำว่า "ครั้งก่อน
เจ้าให้ข้าส่งคนไปลักพาตัวท่านหญิงอีซู ครั้งนี้จะให้ข้าจัดการใครอีก"

ยามเอ่ยปากเครื่องหน้าของเขาแข็งเกร็งแทบไม่ขยับ ทุกถ้อยคำ

ราวกับผีเน่คั่นออกมากลางนั้น มองดูแล้วยิ่งน่าแปลกใจ

ชุยซื่อมองเขาด้วยแวตาดวงนสงสัย เห็นสีหน้าคล้ายกำลังสะกดกลั้้นโทสะ จึงนึกว่าเขายังโกรธไม่หาย พลันตอบออกไปอย่างนุ่มนวลว่า "ครั้งนี้จัดการไม่ยากเลย ไม่จำเป็นต้องทำอะไรยุ่งยากซับซ้อน ก็แค่หาคนฝีมือดีสักหลายคนไปฆ่านางให้ตายก็สิ้นเรื่องแล้ว"

เจิงหนานชินแค้นเสียงขึ้นจุมุกคำหนึ่ง "คนผู้นี้คือใคร เหตุใดต้องกำจัดนางด้วย"

ชุยซื่อชะงักค้างไปเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยตอบอย่างเฉยชา "สตรีนางนี้ทำให้ข้าเดือดร้อนมาหลายครั้งแล้ว ครั้งก่อนเรื่องที่วัดต้าอิ่นข้าสงสัยว่านางจะรู้อะไรบางอย่าง ถ้าหากไม่กำจัดทิ้งไป 'ไม่ช้าก็เร็วจะต้องทำแผนของเราพังแน่'"

ดูเหมือนเจิงหนานชินจะเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง สีหน้าของเขายังคงนิ่งสนิท "นางจะรู้เรื่องวัดต้าอิ่นได้อย่างไร เป็นเจ้าคิดจะยืมดาบฆ่าคนแต่งเรื่องมาหลอกหลวงข้าใช่หรือไม่"

ใบหน้าของชุยซื่อชะงักค้าง แสร้งต่อว่าด้วยความขุ่นเคือง "ข้าหรือจะกล้าหลอกท่าน ท่านลืมแล้วหรือว่าครั้งก่อนที่ข้าพูดเรื่องวัดต้าอิ่นกับท่าน ข้าเล่าว่ามีเด็กสาวคนหนึ่งทำลายแผนการของเรา นางมีฝีมือร้ายกาจ เกือบจะจับคนที่ท่านส่งไปได้อยู่แล้ว คนที่ข้าพูดถึงตอนนั้นก็คือนาง เด็กสาวคนนี้จะปล่อยเอาไว้ไม่ได้เด็ดขาด!"

เจิงหนานชินนิ่งเงียบไปสักพักก็เอ่ยถามอย่างยากลำบากว่า "แล้วหลังจากนั้นล่ะ เจ้าจะตอบแทนข้าเช่นไร"

ชุยซื่อก้มหน้าลง ดวงตาราวกับเปลี่ยนเป็นธารน้ำใสกระจ่าง ทำให้

ก้มหน้าด้วยความเอียงอาย แม้ไม่เอ่ยอะไรสักคำแต่ก็แสดงความหมายชัดเจนยิ่ง

เจิงหนานชินมุ่มปากยกโค้งขึ้นพลางเอ่ยถามว่า "ครั้งนี้เจ้าไม่กลัวท่านอ๋องจะรู้เข้าหรือ"

ดูเหมือนชุยซื่อจะหมดความอดทนแล้ว น้ำเสียงเริ่มมีความไม่พอใจ "ท่านอยากจะทำก็ทำ ไม่อยากทำข้าก็มีวิธีให้คนอื่น..."

นางยังกล่าวไม่ทันจบประโยคก็มีเสียงดังซัดจิ้งหะอย่างกะทันหัน ประตูด้านหลังเปิดออกอย่างไม่ทันตั้งตัว

ใบหน้าของนางซีดเผือดลงทันควัน รีบลุกขึ้นหันกลับไปมอง ก็เห็นหลันอ๋องมาปรากฏตัวด้านหลังตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ ดวงตาราวกับมีเปลวไฟลุกท่วม มองตรงมาที่นางอย่างโมโหเดือดดาลสุดขีด

ด้านหลังยังมีคนจากในวังอีกหลายคน เป็นถึงชั้นที่ใหญ่ข้างพระวรกายที่ฮ่องเต้ทรงภาคภูมิใจ พวกเขาสายตาดูปลงต่ำมองพื้นกระดานแต่ความเหี้ยมหยามฉายชัดบนใบหน้า แสดงให้เห็นว่าได้ยินบทสนทนาเมื่อครู่ทั้งหมดแล้ว

นอกจากนี้ยังมีเจียงซานหลางอีกคน วันนี้เขาสวมชุดขุนนางฝ่ายบู๊ขั้นสามอย่างที่ไม่ค่อยเห็นเท่าไรนัก กำลังมองนางด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม

แม้ว่าหลันอ๋องจะถือสันโดษ ไม่นิยมดีนร้ายกับลาภยศสรรเสริญ แต่สุดท้ายก็เป็นผู้สืบสายเลือดของราชวงศ์ตัวจริง เคยแบกรับความอับอายอดสูถึงเพียงนี้ที่ใดกัน เปลวไฟนอกเขาพลันลุกโชนร้อนลวก แสบอยากจะปนกระดุกไปรอยซี้เข้าชุยซื่อกับเจิงหนานชินเสียเดี๋ยวนี้เลย

เขามองชุษือด้วยดวงตาวาวโรจน์คิดไม่ถึงเลยว่าภรรยาเอกคนที่สอง จะกำเริบเสิบสานได้ถึงเพียงนี้

ย้อนคิดถึงเมื่อนางปรากฏตัวตรงหน้าเขาครั้งแรก ในงานเลี้ยงของ กวงจวินฮ่องนางเพิ่งอายุแค่สิบห้าสิบหกปี รูปร่างโดดเด่นเหนือผู้ใด ทำทางรำเรงมีชีวิตชีวา พยายามดึงดูดความสนใจของเขา 'โดยไม่เจตนา' ตอนนั้นเขานึกว่านางเป็นเด็กสาวที่ยังไม่รู้ความจากครอบครัวใด จึง ไม่เคยเก็บมาใส่ใจ ใครจะคาดคิดว่าผ่านไปไม่นาน ในงานเลี้ยงที่เจ้าเมือง โยวโจวเดินทางมาฉางอันเพื่อรายงานการปฏิบัติหน้าที่ เขาก็ได้พบชุษือ อีกครั้ง คือนั่นนั้นเพราะเขารู้สึกอึดอัดกับงานเลี้ยงก็เลยหลบมาเดิน สูตอากาศที่ร่มทะเลสาบ ท่ามกลางความมืดมีสตรีนางหนึ่งเดินมาชนเขา โดย 'ไม่ทันระวัง'

เขาเห็นชัดเจนอยู่ในสายตา แม้จะรู้สึกกว่าสตรีนางนี้ใช้อุบายต้นเงิน ไร้เดียงสา แต่ว่าส่วนลึกภายในจิตใจมีความแน่วแน่มิย่อท้อ นอกจากนี้ จะไม่รู้สึกเอือมระอา กลับรู้สึกสนใจนางมากขึ้นหลายส่วน

เวลานั้นมารดาของเหวยจิ้นเพิ่งจากไปได้หนึ่งปี วังหลันฮ่องมีเพียง เขากับเหวยจิ้นสองคนมาตลอด บรรยากาศเสียบเหงาว่างเวรราวกับบ่อน้ำ หนึ่งสนิท เมื่อมีชุษือปรากฏตัวขึ้นก็ราวกับว่ามีดอกไม้่งอกงามกลางพื้นที่ แห้งแล้งกันดาร ทำให้ชีวิตที่ราบเรียบว่างเปล่าของเขากลับมามีสีสัน อีกครั้ง

หลังจากนั้นระยะหนึ่ง เขาก็อาศัยโอกาสที่เสด็จพี่มีพระประสงค์ จะให้เขาแต่งงานใหม่ ส่งคนไปจวนสกุลชุษือที่โยวโจวเพื่อมอบหนังสือ หมั้นหมาย เพราะอย่างไรหลายปีมานี้โรคหวาดระแวงของเสด็จพี่ก็ยัง

ไม่หายขาดเสียทีเดียว เขายังแต่งงานกับสตรีจากครอบครัวลำดับศักดิ์ต่ำต้อย ก็ยังทำให้เสด็จพี่บรรทมสนิทได้อย่างไร้กังวลมากขึ้น

เมื่อได้อยู่ร่วมกันมาเป็นเวลาสองสามปี ถ้าหากกล่าวว่าเขาไม่รู้รู้สึกอะไรกับภรรยาสาวแกรุ่นคนนี้ก็คงเป็นเรื่องโกหก ต้องรู้ว่าช่วงเวลาที่ผ่านมาเนื่องจากอาการป่วยของมารดาเหวยจิ้น เขาพยายามยับยั้งชั่งใจไม่กล้าทำอะไรตามความปรารถนาของตนเอง ต่อมาพอแต่งชุยซื่อเข้าวังอ่อง นางมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง ใบหน้าเปล่งประกายมีชีวิตชีวา นิสัยก็แตกต่างกับมารดาเหวยจิ้นอย่างมาก เขาพึงพอใจกับความแปลกใหม่นี้ จึงปล่อยตัวหมกมุ่นอยู่กับนางแทบทุกคำคืน จนกระทั่งชุยซื่อคลอดหมิ่นหลางให้เขา

นับจากนั้นนางก็ดูแลเอาใจใส่ความเป็นอยู่ของเขาอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง เขาจึงทุ่มเทความคิดจิตใจไปกับการศึกษาเรื่องดนตรีและบทกวีได้เต็มที่ ไม่เคยถามไถ่เรื่องราวใดในวังอ่อง ยามว่างก็เพียงหาความสำราญจากการหยอกล้อหมิ่นหลาง

เดิมทีคิดว่าชีวิตจะสงบสุขไร้คลื่นลมเช่นนี้ต่อไป แต่ใครจะรู้ว่า...

เขาจ้องมองชุยซื่อด้วยแวตาคมกริบ โกรธจัดจนน้ำเสียงสิ้นสะท้านกว่าปกติหลายเท่า กล่าวประณามอย่างเดือดดาลว่า "นางคนต่ำช้าช่างบังอาจนัก!"

นอกจากจะไม่อยู่ในกรอบคุณธรรมของสตรีแล้วยังกล้าจ้างวานคนร้ายสังหารคน เขายังคิดยิงโกรธเกรี้ยว ยกทัพพรวดขึ้นมาหมายจะยันชุยซื่อให้ล้มคว่ำ แต่ว่าเพิ่งจะเคลื่อนไหวยเล็กน้อย ในหัวราวกับมีเลือดลมไหลย้อนขึ้นมา ตาพว้าเลื่อนมองอะไรแทบไม่รู้เรื่อง ก่อนที่ร่างกายจะ

ชวนเซแทบล้มลง

เจียงซานหลงตื่นตระหนก รีบยื่นมือเข้าไปช่วยประคองเอาไว้ เห็นสีหน้าหลันอ่องย่ำแย่ดูไม่ได้ คิดอยากจะเอ่ยปลอบสักหลายคำ แต่เนื่องจากสถานการณ์น่าอึดอัดเกินไปจนไม่รู้ว่าจะเริ่มจากตรงที่ได้ดี

เขาได้แต่สบถคำลั่นเซียวในใจ คนผู้นี้เจ้าเล่ห์กลลอกนัก กลัวว่า บิดาของตนเองจะขายหน้าไม่มีเหลือ จึงไม่เผลอหน้ามาให้เห็นตั้งแต่ต้น ปลอ่ยให้เขาทำหน้าที่ของ 'คนเลว' ลำพัง เมื่อผ่านเหตุการณ์นี้ไป เกรกว่า ต่อไปทุกครั้งที่ทำหน้าเขาเห็นหน้าเขา จะต้องคิดถึงเรื่องราวในวันนี้และ รู้สึกอึดอัดใจมากที่สุด

เจียงซานหลงลอบถอนหายใจ ต่อให้เป็นเช่นนี้แล้วจะอย่างไรได้ เขากับหลันอ่องก็มีแค่สายสัมพันธ์ระหว่างญาติ แต่ลั่นเซียวเป็นถึง บุตรชายคนโต เทียบกันแล้วปลอ่ยให้ลั่นเซียวกับบิดาไม่อาจมองหน้ากันได้ อย่างสนิทใจ การโดนทำหน้าเขาจริงก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร สำหรับเขาเลย

ตอนนี้อาการวิงเวียนศีรษะของหลันอ่องเริ่มดีขึ้นบ้าง พอเขาลืมตาขึ้น ก็มองซุ่ยซื่อด้วยสีหน้าเซียวคล้ำ "ตอนนั้นข้าคงเลอะเลือนไปแล้วจริงๆ ถึงได้แต่งสตรีอย่างเจ้าเข้าวังอ่องมาได้"

ซุ่ยซื่อรู้สึกหมดอาลัยตายอยากตั้งแต่เห็นหลันอ่องปรากฏตัวแล้ว เมื่อได้ยินหลันอ่องกล่าวเช่นนั้น แสดงเจตนาว่าต้องการทบทวนหรือร้ายให้แตก* นางจึงยิ้มออกมาด้วยความเศร้าสลด ไม่คิดเอ่ยปากแก้ต่าง เพียงแค่แอบคิดในใจขึ้น

* ทบทวนหรือร้ายให้แตก หมายถึงมีจุดบกพร่องแต่ไม่คิดแก้ไข กลับทำให้เกิดเรื่องแย่ลงไปอีก

ถ้าหากในตอนนั้นชื่อจื่อไม่ต้องไว้ทุกข์ให้มารดา ภายในสามปี ห้ามแต่งงาน ชักก็คงไม่คิดวางแผนหลอกหลวงท่าน...

เดิมที่นางอายุมากกว่าลินเซี่ยวสองปี เนื่องจากเจิงหนานชินต้องติดตามกองทัพใหญ่ออกรบทำให้การแต่งงานต้องล่าช้าออกไป จนกระทั่งนางอายุสิบหกแล้วยังเป็นกุลสตรีในห้องหอที่ยังมิได้ออกเรือน

นางรู้แต่แรกแล้วว่าลินเซี่ยวเป็นบุตรชายภรรยาเอกเพียงคนเดียวของหลันอ่อง วันข้างหน้าจะต้องเลือกชายาชื่อจื่อจากบรรดากุลสตรีในตระกูลผู้มีศักดิ์สูงส่ง ต่อให้นางทนทมรมานจนผ่านสามปีนี้ไปก็ไม่อาจเป็นภรรยาของเขาได้อยู่ดี

แต่นางกลับไม่ยอมถอยหนีเพราะเรื่องนี้ ถึงกับเคยคิดด้วยซ้ำว่าขอเพียงลินเซี่ยวมีท่าทีตอบรับนางสักนิด นางจะยอมทำตัวไร้ยางอายุไปเป็นอนุภรรยาให้เขา แต่ว่าที่ผ่านมาเขาก็ไม่เคยชายตาแลนางเลย แม้แต่ครั้งเดียว

นางต้องทุกข์ทรมานมากขึ้นทุกวัน ความรู้สึกนั้นค่อยๆ ก่อเกิดเป็นความยึดมั่น บางทีเด็กหนุ่มอายุสิบสี่คงยังไม่รู้จักความรัก วันนี้เขายังไม่สนใจนางก็ไม่ได้หมายความว่าต่อไปเขาจะไม่สนใจ แม้วันหน้าเขาจะปฏิบัติต่อนางต่างจากผู้อื่นแค่สักเศษเสี้ยว นางก็ถือว่าความทุกข์ทรมานที่เคยแบกรับเพราะเขาคุ่มค่าแล้ว

เพราะว่านางโอบกอดความหวังเช่นนี้เอาไว้ เมื่อต้องเลือกระหว่างแต่งให้เจิงหนานชินหรือแต่งเข้าวังหลันอ่อง นางจึงเลือกเส้นทางที่สองโดยไม่ลังเล ตอนนั้นที่ชายนางกำลังหาหนทางปีนปายขึ้นที่สูงที่สุดชีวิตพอเห็นน้องสาวมีใจอยากจะทำเขาหลันอ่อง เขาย่อมอยากให้ความปรารถนา

ของนางเป็นจริง เขาจึงมีบทบาทสำคัญที่คอยผสมโรงผลักดันสถานการณ์ทุกอย่างเพื่อนาง

ภายหลังนางก็ได้แต่งเข้าวังหลันอ่องสมดังใจจนได้ ครั้งแรกที่เห็นเขามาคารวะบิดา นางเปลอไผลลื้มเก็บงำความในใจ มองเขาด้วยแววตา 'ตะกละตะกลาม' ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ถ้าหากไม่ได้หลี่หมั้วหมั้วแอบสะกิดเตือน นางคงเกือบจะเผยพิรุณต่อหน้าพวกเขาพ่อลูกแล้ว

นับจากนั้นแม้ว่านางจะพบหน้าเขาไม่บ่อยเท่าไร แต่ว่าทุกครั้งที่พบหน้าในใจจะเกิดความรู้สึกอึดอัดบึ้งตึงน้อย ถ้าหากไม่ใช่เพราะครอบครัววงศ์หญิงต่อหรงเดินทางกลับฉางอัน และเรื่องแต่งงานของเขา ถูกหยิบยกขึ้นมาหารืออีกครั้ง นางจะยอมเสี่ยงเหมือนคนเข้าตาจนด้วยความริษยาหรือ เกรงว่านางยังจะแสรังทำเป็นเฉยชาต่อไปด้วย

พอคิดมาถึงตรงนี้ นางก็ยิ้มออกมาอย่างทุกซะทิม เรื่องราวมาถึงขั้นนี้แล้ว จะเอื่อยอะไรก็สายเกินการณ์ทั้งสิ้น ต่อให้ย่อนเวลากลับไปได้อีกครั้ง ขอเพียงนางไม่ขจัดมารในใจตนเอง ก็คงจะต้องเลือกเส้นทางชั่วคราวเดิมอยู่ดี นึกซิงซังก็ตรงที่ว่าเพราะเหตุใดตอนแรกนางต้องติดตามพี่ชายมาร่วมพิธีศพที่ฉางอัน ถ้าหากไม่มีการเหลียวมองเพียงครั้งเดียวที่แสนตราตรึงใจหน้าประตูวังหลันอ่องครานั้น ก็คงไม่เกิดความหลงใหลคลั่งไคล้ตามมาถึงเพียงนี้

"ท่านอ่อง" น้ำตาของนางไหลพรั่งพรู มองหน้าหลันอ่องแล้วเอ่ยขึ้น "ข้าตายไปไม่เสียดาย ต่อให้ท่านอ่องจะสืบข้าเป็นพันเป็นหมื่นขึ้น ข้าก็ไม่กล้าเอ่ยวาจาแค้นเคืองสักครั้งคำ แต่ว่าเรื่องทั้งหมดนี้ข้าเป็นคนวางแผนเพียงผู้เดียว ไม่เกี่ยวข้องกับครอบครัวของพี่ชายพี่สะใภ้เลย

หมื่นหลวงยังเป็นผู้บริสุทธิ์ หวังว่าท่านฮ่องจะไต่ตรองด้วย"

เจียงซานหลวงที่ยืนอยู่ข้างหนึ่งหัวเราะเย้ยหยัน สตรีนางนี้รู้จักหวาดกลัวขึ้นมาบ้างแล้ว เหตุการณ์ที่วัดต้าอินพิวพันถึงเชื้อพระวงศ์หญิง รวมถึงบุตรสาวขุนนางใหญ่ของราชสำนักหลายคน ถ้าหากวันนั้นพวกนางเกิดเสียชีวิตได้คมดาบ ไม่ต้องเอ่ยถึงใครอื่น เพียงแค่คังผิงคนเดียวก็กระตุ้นให้ฮ่องแตกวิหิงกันได้แล้ว

พอเข้ากับคลื่นเขียวสีเทาจนพบต้นสายปลายเหตุ สิ่งแรกที่ทำก็คือดึงหลันฮ่องออกมาจากเรื่องนี้ เพื่อไม่ให้โดนชุยซื่อทำให้เดือดร้อน และไม่ให้ฮ่องเต้ทรงหวาดระแวงไปด้วย

แต่ว่าการเห็นด้วยตามาน่าเชื่อถือกว่าการฟังด้วยหูมากนัก ถ้าหากไม่เห็นกับตาตนเอง เกรงว่าฮ่องเต้ยังทรงมีความสงสัยค้างคาในพระทัยไม่หาย ไม่ผู้ล่องวางแผนการสักตั้ง ล่อหลอกให้พวกหมี่กงกงที่รับใช้ใกล้ชิดฮ่องเต้มาชมละครชั้นเยี่ยมเป็นขวัญตาไปพร้อมกัน

ตอนนี้หลันฮ่องเบนสายตามองไปทางเจิงหนานซินที่นั่งนิ่งไม่ขยับมาตลอด ทันใดนั้นก็ชักกระบี่ข้างเอวเจียงซานหลวงออกมา ตวัดกระบี่เลือกแทงไปที่หน้าอกของเจิงหนานซิน หมายถึงจะให้ทะลุอกเขาทันใด

พวกหมี่กงกงรีบเข้าไปขัดขวางหลันฮ่องเอาไว้ เอ่ยเกลี้ยกล่อมด้วยน้ำเสียงร่อนรน

"ท่านฮ่อง ทำเช่นนั้นไม่ได้นะขอรับ คนผู้นี้เป็นนักโทษสำคัญของราชสำนัก ถ้าหากฆ่าเขาตายแล้วจะมีบางเรื่องไม่อาจกล่าวให้กระจ่างได้อีก"

แม้ว่าหลันฮ่องจะโมโหเป็นฟืนเป็นไฟ แต่สุดท้ายก็ยังมิสำนึกกับรู้

• มุมแปรศตทกาลเน้งฉวางอัน 3

หลงเหลืออยู่ เหตุใดเขาจะไม่เข้าใจความซับซ้อนซ่อนเงื่อนของเรื่องทั้งหมดนี้ จึงทำได้เพียงกำหมัดแน่นและไม่ได้แทงกระบี่ออกไปอีก

22

ฉวีชื่นเหยาเดินตามพวกเผยหมื่นออกมาจากร้านอิ๋นหรง แอบมองไปยังถนนฝั่งตรงข้ามแวบหนึ่ง พอเห็นรถม้าของซูยซื่อยังจอดอยู่ด้านล่าง ก็อดซัดสายตามองไปที่ชั้นบนไม่ได้

หลิวปิงอวี้อู้อ้ำปรงกลิ่นกุหลาบกับน้ำมันดอกเสวยยามามากมาย กำลังรู้สึกพึงพอใจอย่างยิ่งยวด หันไปเห็นฉวีชื่นเหยาเหม่อมองหอสู่รา ฝั่งตรงข้ามก็ถามด้วยความแปลกใจ

"มองอะไรอยู่นะ" หลิวปิงอวี้อู้อ้ำเข้าไปตั้งแขนนาง "นี่ก็สวยมากแล้ว อย่ามัวซัดซ้ำอีกเลย พวกเราไปหอร่งเป่าซื่อชนมดอกกุ่มกันต่อเถอะ"

ฉวีชื่นเหยาเห็นหวังอิงหนิงกับเผยหมื่นขึ้นรถม้าไปก่อนแล้ว ทั้งยังกำลังนั่งรอนางอยู่ จึงปล่อยให้หลิวปิงอวี้อู้อ้ำลากตนเองเดินไปพลางเอ่ยยิ้มๆ ว่า "ไปเถอะๆ ข้าไม่กล้าทำให้เจ้าเสียเวลาซื้อของกินหรอก"

เด็กสาวทั้งสองเดินมาถึงข้างรถม้า ทันใดนั้นปลายถนนอีกฝั่งก็มี

เจ้าหน้าที่ทางการเดินมากลุ่มหนึ่ง หลิวปิงอวีเหลือบมองโดยไม่ตั้งใจ แล้วอุทานว่า "เอ๋?! นั่นมิใช่รถม้าของท่านพ่อข้าหรือ"

ฉวีซิ่นเหยาเหลือบมองไปก็เห็นเจ้าหน้าที่สวมชุดขุนนางดูคunningตาเหลือเกิน เป็นชุดขุนนางอย่างที่เคยเห็นตอนไปศาลต้าหลี่เมื่อครั้งก่อนพอดี ด้านหลังกลุ่มเจ้าหน้าที่มีรถม้าวิ่งตามมาสองคัน พอถึงหน้าหอสุราฝั่งตรงข้ามก็หยุดลงพร้อมกัน

รถม้าคันหน้ามีขุนนางวัยกลางคนยึดเอาหลังตรงก้าวลงมา โบกหน้าชูบผอมแต่คมเข้มได้สัดส่วน แตกต่างจากขุนนางทั่วไปที่มีรูปร่างอ้วนท้วน พุงพลุ้ยชัดเจน นี่ไม่ใช่หลิวจั้นห้าวหน้าศาลต้าหลี่แล้วจะเป็นใครได้

หลิวปิงอวีมีสีหน้ายินดี รีบวิ่งเข้าไปหาแล้วเอ่ยทักทาย "ท่านพ่อ เหตุใดถึงมาอยู่ที่นี่ได้เจ้าคะ"

หลิวจั้นห้าวหันหน้ามาเห็นบุตรสาว ตอนแรกก็สะดุ้งตกใจเล็กน้อย แต่แล้วก็บ่นสีหน้าซึ่งซังพลางว่า "พ่อกำลังทำงานสำคัญ เจ้าอย่าเข้ามาวุ่นวายตรงนี้ล่ะ"

พอปรายตามองเห็นพวกหวังอิงหนิงเพิ่งลงมาจากรถม้าฝั่งตรงข้าม เขาก็กล่าวกับบุตรสาวว่า "วันนี้เจ้าส่งจดหมายกลับมาที่จวน บอกว่าจะมาเดินเที่ยวเลือกซื้อเครื่องประทีนโคมกับพี่สาวสกุลหวังไม่ใช่หรือ ไปเที่ยวเล่นกับพวกนางให้สนุกเถอะ จำไว้ว่ากลับสำนักศึกษาให้เร็วหน่อยด้วยล่ะ"

หลิวปิงอวีส่งเสียงรับคำอย่างไม่เต็มใจนัก แต่ก็ยังไม่ยอมเดินกลับไป ตอนนี้เองรถม้าคันข้างหลังมีขุนนางหนุ่มก้าวลงมาคนหนึ่ง คนผู้นี้มีสง่าราศี สวมชุดขุนนางสีน้ำตาลอมแดง ดูเรียบง่ายเหลือเกิน แต่กลับ

โดดเด่นสะดุดตายิ่งกว่าใครในที่นั้น

ฉวีชื่นเหยานิ่งอึ้งไปเล็กน้อย เขาก็คือเฟิงป้ออวี่นั่นเอง

เฟิงป้ออวี่เดินมาหยุดตรงหน้าหลิวจิ้น รอให้เขาออกคำสั่งมา "ได้ทำ
สมควรจัดการเช่นไรดีขอรับ"

หลิวจิ้นคิดใคร่ครวญอยู่ชั่วครู่ก็กล่าวกับเฟิงป้ออวี่ว่า "ตอนนี้
พวกแม่ทัพเจียงกำลังร่อช้าอยู่ข้างบน เดี่ยวข้าจะขึ้นไปดูสถานการณ์ก่อน
ในมือเจ้ายังมีคี่ที่ไร้เบาะแสไม่ใช่หรือ บริเวณนี้ผู้คนคึกคักจอบแจ ไม่สู้
ให้โอกาสนี้ลองสอบถามดู"

เห็นได้ชัดว่าคำนี้ถึงฐานะของหลายคนข้างบนนั้น จึงมีเจตนาผลักไส
เฟิงป้ออวี่ออกไป

เฟิงป้ออวี่เอ่ยรับคำทันที

หลิวจิ้นพยักหน้าให้แล้วเดินเข้าหอสุราขึ้นไปชั้นบน

หลิวบิงอวี่เห็นบิดาไม่มีเวลาวางมาสนใจนาง จึงจำต้องหันไปกล่าวกับ
ฉวีชื่นเหยาว่า "พวกเรา ก็ไปกันเถอะ"

ฉวีชื่นเหยาเหลือบมองเฟิงป้ออวี่ ลังเลอยู่เล็กน้อย อยากจะเข้าไป
เอ่ยทักทายสักคำ แต่เห็นว่าเขากำลังยุ่งอยู่กับงาน ไม่กล้าบุ่มบ่ามเข้าไป
รบกวน จึงล้มเลิกความตั้งใจนั้นไป

ไม่คิดว่าเฟิงป้ออวี่จะหยิบภาพเหมือนภาพหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ
ก้มหน้ามอดดูเล็กน้อย ทำท่าเดินมาทางร้านค้าแถบนี้ พอเห็นฉวีชื่นเหยา
ก็หลุดอุทานว่า "อาเหยา?"

จากนั้นก็สาวเท้าเดินเข้ามาหาฉวีชื่นเหยาทันที

ฉวีชื่นเหยารีบเอ่ยทักทายตอบด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม "พี่เฟิง"

เมื่อเฟิงป้ออวีเดินเข้ามาใกล้ ถึงได้เห็นว่าข้างกายฉวีซิ่นเหยา มีแค่เด็กสาวรุ่นราวคราวเดียวกันอยู่หลายคน สีหน้าก็ยิ่งอ่อนโยนผ่องคลายลงถามด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลว่า "วันนี้ที่สำนักศึกษาไม่มีเรียนหรือ"

เขาเอ่ยถามพลางมองสำรวจฉวีซิ่นเหยาอย่างละเอียดใฝ่ใจ รวากับว่าเพราะไม่ได้เห็นหน้านางมาหลายวัน เหมือนมองเท่าไรก็ไม่พอกระนั้น

ฉวีซิ่นเหยาพยักหน้าแล้วเอ่ยอธิบาย "ช่วงบ่ายสำนักศึกษาให้หยุดเรียนเจ้าคะ ข้ากับสหายหลายคนก็เลยออกมาเดินซื้อของกัน"

นางเห็นว่าเฟิงป้ออวีผิวดำคล้ำและซุบซอมลง จึงถามอย่างห่วงใยว่า "พี่เฟิง ช่วงนี้ที่ว่าการงานยุ่งมากใช่หรือไม่เจ้าคะ"

เฟิงป้ออวีชะงักไปเล็กน้อยแล้วเผยรอยยิ้มเจื่อนๆ "ยุ่งก็ยุ่งอยู่หรอก แต่ว่าถ้าอยากจะเลื่อนขั้นเร็วๆ ก็ไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว"

ฉวีซิ่นเหยาหัวเราะด้วยความประหลาดใจ "พี่เฟิง ท่านเพิ่งจะเลื่อนขั้นจากเสมียนศาลเป็นผู้ช่วยหัวหน้าศาลด้าหลี่ เท่านั้นก็เลื่อนขั้นเร็วมากแล้วนะเจ้าคะ ยังอยากเลื่อนขั้นเร็วกว่านี้อีกหรือ แม้แต่ท่านพ่อท่านแม่ข้ายังบอกว่าอนาคตท่านยาวไกลไม่สิ้นสุดเลย"

เฟิงป้ออวีมองหน้าฉวีซิ่นเหยาโดยไม่ละสายตา พอได้ยินคำนี้เขาก็ลอบทอดถอนใจ ไม่รู้ว่าจะเอ่ยตอบเช่นไรไปชั่วขณะ

ฉวีซิ่นเหยานึกว่าตนเองพูดจาอะไรผิดไปทำให้เฟิงป้ออวีรู้สึกไม่สบายใจ จึงรีบเอ่ยว่า "แต่ได้เลื่อนขั้นเร็วอย่างไรก็เป็นเรื่องดีอยู่แล้ว พี่เฟิงมีความรู้ความสามารถ อีกทั้งยังตั้งใจทำงานถึงเพียงนี้ ไม่น่าจะวันหน้าอาจเป็นถึงอัครเสนาบดีก็ได้นะเจ้าคะ"

เฟิงป้ออวีไม่เอ่ยตอบ ยังคงมองหน้านางนิ่งๆ อยู่เช่นเดิม

ยามนี้ความสนใจของฉวีชื่นเหยาไปอยู่ที่ภาพเหมือนในมือเฟิงป้ออวี่ นางถามด้วยความสนใจว่า "พี่เฟิง ท่านกำลังตามหาคนอยู่ใช่หรือไม่"

เฟิงป้ออวี่หุบตาลงมองภาพเหมือนในมือตนเอง ถือโอกาสลี้ม้วนภาพออกกลางเอ่ย "ไม่กี่วันก่อนแถบซานเมืองฉางอันพบศพนิรนามหลายศพ ศพที่เหลือล้วนมองเค้าเดิมไม่ออก มีเพียงคนผู้หนึ่งที่ยังมีเครื่องหน้าครบสมบูรณ์ก็เลยวาดภาพเหมือนของเขาออกมาสืบหาเบาะแสสักหน่อย ลองดูว่าจะมีใครรู้จักเขาบ้างหรือไม่"

ทันทีที่ฉวีชื่นเหยามองเห็นใบหน้าของคนในภาพชัดเจนก็ตกใจยกใหญ่ บุรุษผู้หนึ่งไม่ใช่ดวงวิญญาณที่วนเวียนอยู่ในสำนักศึกษาเมื่อหลายวันก่อนหรืออะไร

นางคว่ำม้วนภาพวาดจากเฟิงป้ออวี่มาเพ่งมองอย่างละเอียด ก่อนจะพยักหน้าด้วยความมั่นใจไร้ข้อกังขา "ข้ารู้จักคนผู้นี้!"

"จริงรึ" นี่เป็นสิ่งที่เฟิงป้ออวี่คิดไม่ถึงโดยแท้ ขณะจะเอ่ยถามฉวีชื่นเหยาเพิ่มเติมก็ได้ยินเสียงวุ่นวายจากหอสุราฝั่งตรงข้ามระลอกหนึ่งหันไปมองก็เห็นว่ามีคนกลุ่มหนึ่งเดินลงมาจากข้างบน ผู้ที่เดินนำลงมามีใบหน้าขมิงตึง เขาก็คือหลันอ๋องนั่นเอง

พอเขาเดินออกมาจากหอสุราก็ก้าวขึ้นรถม้าอย่างโมโหเดือดดาล แล้วรถม้าก็วิ่งจากไปอย่างรวดเร็ว

หลิวจั้นกลับไม่ได้เดินตามลงมาด้วย

ไม่นานนักก็มีคนสองคนเดินลงมา หยุดอยู่ที่ด้านล่างหอสุราประเดี๋ยวหนึ่ง แล้วเดินตรงมาทางฉวีชื่นเหยา

พอฉวีชื่นเหยากับเฟิงป้ออวี่มองเห็นผู้มาถนัดตา ต่างก็นิ่งงันไป

ทั้งคู่

"ชื่อจื่อ คุณชายสามเจียง"

ลื่นเชี่ยวชาญมองเฟิงป้ออวีที่กล่าวทักทายตนด้วยแววตาเฉยชา ก่อนจะเดินมาถึงตรงหน้าฉวีชื่นเหยา สบตานางแล้วถามว่า "มาทำอะไรที่นี่หรือ" แม้ว่าน้ำเสียงจะราบเรียบแต่แฝงความสนิทสนมอยู่หลายส่วน

เฟิงป้ออวีมีสีหน้ายิ้มแย้มขึ้นมาโดยพลัน

ฉวีชื่นเหยากวาดสายตามองพวกหวังอิงหนิงอย่างฉับไว แสร้งวางท่าสุ่มตอกลับไปว่า "มาซื้อเครื่องประทีนโฉมนะเจ้าคะ"

เจียงซานหลางทำหน้าราวกับกำลังชมเรื่องสนุกอยู่ เขามียิ้มน้อยๆ ยืนอยู่หลังลื่นเซียว "คุณหนูฉวี แม่่านางนักพรตน้อย ไม่พบกันเสียนาน วันนี้ไม่ต้องเข้าเรียนหรือ"

ฉวีชื่นเหยาเอียงศีรษะ มองข้ามหัวไหล่ของลื่นเซียวไปที่เจียงซานหลาง ยิ้มรับพลางเอ่ยตอบ "ได้ยินว่าสูหยินต้องกลับจวนไปจัดงานวันเกิดของท่านแก้วกวง เพราะฉะนั้นสำนักศึกษาก็เลยให้หยุดครึ่งวันเจ้าคะ"

เจียงซานหลางตะลึงงันแล้วหลุดหัวเราะขบขัน "หลายวันมานี้ งานยุ่งล้นมือ ไม่ค่อยได้กลับจวน แม้แต่เรื่องท่านพ่อจะจัดงานวันเกิด ก็ลืมไปสนิทเลย"

เมื่อฉวีชื่นเหยาได้ยินดังนั้น หัวใจพลันสั่นไหวเพราะนี่ก็อะไรขึ้นได้ นางหันไปมองทางหอสุราฝั่งตรงข้าม ก็เห็นรถม้าของซูยี่อึ้งจอดอยู่ที่เดิม พอเชื่อมโยงกับภาพที่หลังต้องเดินออกมาจากหอสุราอย่างโมโหเดือดดาล ก็พอดคาดเดาได้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้น

นางซ้อนสายตามองลื่นเซียว เขากับเจียงซานหลางปรากฏตัวที่นี้

โดยบังเอิญเช่นนี้ ถ้าหากบอกว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเลย นางไม่มีทางเชื่อหรอก แต่น่าเสียดายที่ตรงนี้หูตามากเกินไป จะสอบถามรายละเอียดจากลินเซียวตรงๆ ก็ไม่สะดวกนัก

ลินเซียวจับสังเกตทุกการเปลี่ยนแปลงบนใบหน้าของนาง พอเห็นว่าทั้งที่นางมีคำถามอยู่เต็มไปหมด แต่กลับสะกดกลั้นเอาไว้ไม่กล้าเอ่ยถาม จึงอดหัวเราะขบขันอยู่ในใจไม่ได้ แม้กระทั่งความรู้สึกไม่สบอารมณ์ เพราะเห็นเฟิงป้ออวีพูดคุยกับนางเมื่อครู่ก็สลายหายไปไม่น้อย

"เจ้ากับสหายชื่อของเสร็จแล้วก็รีบกลับสำนักศึกษาเถอะ ระยะเวลาพักรักษาตัวเร็ว เวลาค่ำออกนอกเรือนยามวิกาลขยับมาเร็วขึ้นอีกนิดแล้วอย่ามัวเสียเวลาเลย วันนี้ข้ายังมีธุระติดพัน รอให้ข้าจัดการธุระเรียบร้อย วันหน้าจะไปหาเจ้าแน่นอน"

คำพูดนี้แสดงความสนิทสนมอย่างเปิดเผยที่สุดโดยมองข้ามเฟิงป้ออวีที่ยืนอยู่ข้างๆ ไปอย่างสิ้นเชิง

ฉวีซิ่นเหยาจินอายุจนใบหน้าแดงกำ ลอบมองเฟิงป้ออวีที่สีหน้าไร้ความรู้สึกอย่างเห็นได้ชัด ในใจนางก็รู้สึกว้าวุ่นแปลกพิกล ลินเซียวระมัดระวังตัวมาแต่ไหนแต่ไร เหตุใดวันนี้จู่ๆ ถึงได้พูดออกมาอย่างไม่กลัวเกรงอะไรเลย

ยามนี้ในใจเฟิงป้ออวีรู้สึกเจ็บปวดประหนึ่งมีเปลวไฟร้อนแรงแผดเผา เขาทนยืนอยู่ตรงนี้ต่อไปไม่ไหวแล้ว จึงกล่าวกับฉวีซิ่นเหยาว่า "อาเหยา ข้ายังมีงานต้องสะสาง ขอตัวก่อน"

ว่าแล้วเขาก็หมุนกายเดินจากไปทันที

ฉวีซิ่นเหยานึกถึงภาพเหมือนในมือเขาขึ้นมาได้ อยากจะเดินตาม

ไปถามพี่เฟิงของนางเพิ่มเติมอีกสักหลายประโยค แต่นางยังไม่ทันจะขยับตัวไปที่ใด ดูเหมือนลื่นเซียวจะรู้ว่านางอยากทำอะไร จึงเดินมาขวางหน้านางไว้พลางเอ่ยถามว่า "เมื่อครู่ภาพเหมือนที่พวกเจ้าดูอยู่เป็นของใครกัน ช่วงนี้เกิดเรื่องประหลาดอะไรขึ้นอีกอย่างนั้นหรือ"

พอฉวีขึ้นเหยาได้ยินลื่นเซียวถามเช่นนั้นก็เลยหยุดฝีเท้า พยักหน้ารับแล้วตอบว่า "ใช่แล้วละ คนในภาพเหมือนของพี่เฟิงเมื่อครู่ข้าเคยเห็นหน้ามาก่อน"

ว่าแล้วนางก็เล่าเรื่องวิญญานครึ่งศีรชะในสำนักศึกษาคืนนั้นให้เขาฟัง

"ได้ยินว่าคนผู้นั้นเสียชีวิตอยู่แถบชานเมืองฉางอัน แต่ไม่รู้ว่เพราะอะไรดวงวิญญานกลับล่องลอยไปถึงสำนักศึกษา อีกทั้งวิญญานยังมีแรงอาฆาตยึดติด เทียวตามหาสูญยินของเขาไม่เลิกรา สิ่งที่น่าประหลาดที่สุดก็คือกะโหลกศีรชะของเขาถูกตัดหายไปครึ่งหนึ่งแบบพอดีบพอดี ไม่รู้เหมือนกันว่าโดนทำร้ายด้วยอาวุธอะไรกันแน่เจ้าคะ"

เจียงซานหลงได้ยินดังนั้นก็เอ่ยกระซ่ำด้วยความแปลกใจระคนขบขัน "สามารถตัดกะโหลกศีรชะได้แบบเรียบกริบพอดีบพอดีเซียวหรือทั่วหล้านอกจากกระบี่ชื่อเซียวแล้ว ยังมีอาวุธชิ้นใดทำได้อีกเล่า ไม่ต้องเสียเวลา คนร้ายก็คือคนตรงหน้าเจ้านี้ละ รีบแจ้งทางการให้มาจับเขาไปเถอะ"

ลื่นเซียวได้กลับบออย่างเย็นชา "เจ้าต้องเข้าวังไปรายงานเรื่องที่เกิดขึ้นไม่ใช่หรือ เหตุใดยังยืนพุดจาไร้สาระอยู่ตรงนี้อีก รีบใส่หวักลับไปเถอะ"

คิ้วเรียวยาวของเจียงซานหลงเล็กขึ้นเล็กน้อย "หึ คุณหนูฉวี

เจ้าลองดูคนผู้นี้ให้ดี เวลาใช้งานคนไม่เห็นเขาจะรังเกียจเด็ดฉันท์ พอใช้งานเสร็จแล้วก็เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ วันนี้ไม่ต้องให้ข้าพูด เจ้าก็คงได้เห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของเขาเสียทีสินะ"

ฉวีชื่นเหยาจะไม่รับรู้ถึงสายสัมพันธ์ระหว่างเจียงซานกลางกับ ลินเซี่ยวที่เติบโตมาด้วยกันได้อย่างไร คำพูดเหล่านี้ฟังแล้วก็ปล่อยผ่านไป เพียงแหม่มปากยิ้มบางๆ โดยไม่เอ่ยตอบ

เจียงซานกลางยังตั้งใจไม่ยอมจากไปที่ใด แต่เผยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ แล้วกระซิบบอกฉวีชื่นเหยาว่า "คุณหนูฉวี เจ้าอยากรู้รายละเอียดของคดีไต่ต้องเสียเวลาไปหาคนอื่น ไม่รู้หรือว่าปีนั้นเจ้านี้เคยช่วยชีวิตหลวงจันเอาไว้ หลวงจันจะไม่สนใจใครหน้าไหนก็ได้ แต่จะละเลยเขาไม่ได้แน่ วันหน้าเจ้าอยากจะได้เรื่องอะไร ถามเขาโดยตรงก็สิ้นเรื่องแล้ว"

อย่างไรก็เป็น 'พี่น้อง' ที่สนิทสนมกันมาหลายปี แค่มองตาเขาก็คาดเดาความคิดของลินเซี่ยวได้แล้ว

ฉวีชื่นเหยายิ้มออกมาอย่างเกรงใจ "ข้าไม่ได้อยากสืบเรื่องนี้มากถึงเพียงนั้นหรอก แค่รู้สึกว่าคุณภาพการตายของคนผู้นั้นแปลกประหลาดกว่าปกติ กลัวว่าเบื้องหลังจะเกี่ยวข้องกับภูตผีปีศาจอีกนะสิเจ้าคะ"

ลินเซี่ยวมองหน้านางแล้วเอ่ยว่า "วันนี้ข้ายังต้องเข้าวัง ถ้าหากเจ้าอยากรู้ต้นสายปลายเหตุของคดี ข้าจะไปถามรายละเอียดจากหลวงจันมาให้ได้เรื่องแล้วค่อยไปหาเจ้า"

จู่ๆ ฉวีชื่นเหยาก็นึกถึงเรื่องที่ศาลานั่งเล่นในสำนักศึกษาคืนนั้นขึ้นมา ขนตางอนยาวหูลบลงต่ำ ใบหน้าเป็นสีแดงจางๆ ยามเอ่ยตอบรับแผ่วเบา

ขณะที่จะเดินไปขึ้นรถม้า จิวี่ขึ้นเหยาก็นึกถึงขวดน้ำเต้าใส่ยาที่ใช้ผนึกดวงวิญญาณใบนั้น จึงหยิบออกจากถุงผ้าข้างเอวแล้วยื่นส่งให้ ลิ่นเซี่ยว

"ขวดใบนี้ผนึกดวงวิญญาณเวร่อนดวงนั้นไว้ เดิมทีวันนี้ข้าตั้งใจจะไปหาอาจารย์ แต่ว่าตอนนี้คงมีเวลาไม่พอแล้ว ช่วงหลายวันถัดจากนี้ สำนักศึกษาคงยังไม่ให้หยุดเป็นแน่ ข้าก็ออกไปที่ใดไม่ได้ ถ้าขึ้นล่าช้าไปมากกว่านี้กลัวว่าเรื่องราวอาจจะเลวร้ายลง ฝากขวดนี้ถือส่งคนนำขวดใบนี้ไปที่อารามชิงอวิ้นด้วยเจ้าคะ"

ลิ่นเซี่ยวรับขวดใบนั้นมาด้วยท่าทางเป็นธรรมชาติยิ่ง "เดี๋ยวข้าจะส่งคนไปจัดการให้"

เจียงซานกลางเห็นว่าพวกเขาสองคน แม้ว่าจะมีเจตนาวางตัวเหินห่าง แต่ทุกอากัปกริยากลับสะท้อนความใกล้ชิดสนิทสนม ก็หัวเราะอยู่ในใจ พลังงอ่ยว่า "เวลาล่วงเลยมามากแล้ว ไปกันเถอะ"

จิวี่ขึ้นเหยาเห็นสีหน้าหยอกเย้าของเจียงซานกลางแล้วใบหน้าร้อนผ่าว รีบวิ่งหนีกลับไปรถม้าอย่างว่องไว

ในบรรดาสหายหลายคนบนรถม้า มีเพียงหมื่นที่รู้เรื่องราวระหว่างจิวี่ขึ้นเหยากับลิ่นเซี่ยวอยู่แล้ว ส่วนหวังอิงหนิงมีจิตใจดีงามไม่ใช่คนช่างเข้าหาเหย้าทั้งสองนั่งเงียบไม่เอ่ยอะไร มีเพียงหลิวปิงอวิ้นที่ส่งของกินเข้าปากไปพลางกะพริบตาปริบๆ เอ่ยกระเช้าจิวี่ขึ้นเหยาไปพลางว่า "หลินอ่องชื่อจื่อได้ชื่อว่าเป็นซาเข้าถึงยากมาแต่ไหนแต่ไร วันนี้เพิ่งเคยเห็นเขาพูดคุยกับสตรีนานถึงเพียงนี้เป็นครั้งแรก เจ้าอย่ามาบอกข้าเซี่ยวนะว่าเจ้าเป็นญาติห่างๆ ของเขา"

เผยหมิ่นรีบเอ่ยช่วยแก้สถานการณ์ให้ฉวีชนิเหยา "ก็แค่พูดคุยด้วยไม่กี่คำ กลับถูกเจ้าเอามาพูดเช่นนี้เสียได้ ตอนนี้อยามเวงแล้ว หลังจากพวกเราซื้อขนมดอกกุ้ยมิใช่ว่ายังต้องไปกินปูนึ่งที่ร้านฟุซุนอีกหรือ อย่าย่ำวักข์เข้าอยู่เลย"

หลิวปิงอวี่เอียงหน้ามองนางกับฉวีชนิเหยา "พวกเจ้าสองคนต้องมีเรื่องปิดบังเข้าอยู่แน่ กลัวข้าจะซักไ้ถามก็เลยเอาเรื่องนี้มากลบเกลื่อนใส่หรือไม่"

เผยหมิ่นกับฉวีชนิเหยาหลุดหัวเราะออกมาพร้อมกัน "เจ้าฉลาดปานนี้ ถ้ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้นจริงก็ไม่กล้าปิดบังเจ้าอยู่แล้ว"

พวกนางหัวเราะพูดคุยกันอยู่สักพักก็ปล่อยเรื่องนี้ผ่านไป

พอมาถึงหอทรงเป่าซื้อขนมดอกกุ้ยเรียบร้อยก็ลวงเข้ายามเซ็น* ไปแล้ว พวกเผยหมิ่นเริ่มรู้สึกหิวขึ้นมาเล็กน้อย หลิวปิงอวี่ยังคิดถึงปูนึ่งกับสุราของร้านฟุซุน จึงบอกให้ทุกคนอดทนไว้และรอไปกินอาหารเย็นกันที่นั่น

ฉวีชนิเหยาไม่อาจคัดค้านได้ จำต้องติดตามพวกนางไปด้วย

ไม่คาดคิดว่าร้านฟุซุนจะถูกจับจองเต็มหมดแล้ว พวกนางรออยู่สักพัก เห็นว่าเวลาไม่ค่อยทำก็รู้สึกถอดใจ เตรียมกลับไปสำนักศึกษาด้วยความขุ่นเคือง

เฟิงจะก้าวพ้นประตูออกมา ด้านหลังก็มีเสียงหลงจื๊อร่างอ้วนท้วนรีบเดินตามมา เขามองสำรวจฉวีชนิเหยาให้แน่ใจแล้วบ้วนสีหน้ายิ้มแยม "เมื่อครู่เด็กในร้านเข้าใจผิดไป ร้านอันต่ำต้อยของพวกเรายังมีห้อง

* ยามเซ็น คือช่วงเวลา 15.00 น. ถึง 17.00 น.

ส่วนตัวว่างอยู่อีกห้อง ขอเชิญแม่นางทั้งหลายตามข้า่น้อยมาเลยขอรับ"

ฉวีชื่นเหยาจำได้ว่าเขาก็คือหลงจู๊ที่เมื่อครั้งก่อนเรียกสั้นๆว่า 'นายน้อย' นั่นเอง

หลิวปิงอวีก็ออกดีใจยกใหญ่ ไม่ปล่อยให้ฉวีชื่นเหยาใช้เวลาคิดมาก ก็พาสหายทุกคนเข้าไปในร้าน

เมื่อพวกนางทุกคนมานั่งที่โต๊ะแล้ว หลงจู๊ก็นำบ่าวไพร่ยกสุราอาหารชั้นดีมาวางเรียงเต็มโต๊ะอย่างรวดเร็วพลางลอบใช้สายตาสังเกต ฉวีชื่นเหยาอยู่หลายครั้ง ก่อนจะอมยิ้มกริมเดินจากไป

ตอนนี้เป็นเวลาของบุ๋นในฤดูใบไม้ร่วงพอดี หลิวปิงอวีกับเหยหมีนตี๋มด้ากับคราบมันปูเลอะเทอะเปื้อนนี้นี้ พวกนางพูดคุยไปพลางตี๋มสุราไปพลาง ยิ่งกินยิ่งสำราญใจมากขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่รู้ตัว จนกระทั่งกินอิ่มหนักก็เป็นเวลายามโห่ย* แล้ว

หวังอิงหนิงเหลือบมองห้องฟ้านอกหน้าต่างพลางเอ่ยเตือนว่า "ตอนนี้เวลาล่วงเลยมามากแล้วจริงๆ ถ้าหากพวกเรายังไม่กลับไป เกรงว่าจะกลับสำนักศึกษาก่อนเวลาห้ามออกนอกเรือนยามวิกาลไม่ทันแน่"

หลิวปิงอวีหันไปมองข้างนอก เห็นว่าด้านนอกห้องฟ้าเริ่มเป็นสีดำนสนิทแล้วจึงรีบเรียกเด็กในร้านมาคิดค่าอาหาร

ไม่คิดว่าหลงจู๊ร่างอ้วนท้วมจะเดินเข้ามาด้วยตนเอง กล่าวด้วยสีหน้ายิ้มแย้มว่า "ค่าอาหารของพวกท่านมีคนจ่ายแล้วขอรับ"

พวกนางทุกคนต่างตกตะลึงไป

เหยหมีนหัวเราะด้วยความแปลกใจ "ออกมาเพียงครั้งวันกลับได้พบ

* ยามโห่ย คือช่วงเวลา 17.00 น. ถึง 19.00 น.

เรื่องดีงามเช่นนี้ หลงจู้ คนผู้นั้นเป็นใครกัน ถ้าหากไม่ใช่คนรู้จักคุ้นเคย พวกเราไม่กล้าปล่อยให้คนผู้นั้นมาช่วยจ่ายค่าอาหารหรือ ทานเอาเงินคืนให้เขาเถิด พวกเราเป็นคนจ่ายเองจะดีกว่า"

หลิวปิงอวี่พยักหน้า "ใช่แล้วๆ"

หลงจู้ร่างอ้วนเอื่อยยิ้มๆ ว่า "ข้า่น้อยก็ไม่ว่าเหมือนกันขอรับ รู้แต่ว่าค่าอาหารของทุกท่านมีคนจ่ายให้ล่วงหน้าแล้ว ต่อให้พวกท่านจ่ายค่าอาหารมาอีก ข้า่น้อยก็ไม่ว่าว่าจะไปตามหาคนผู้คนที่ใด"

ฉวีซิ่นเหยาอดช้อนสายตาขึ้นมองไม่ได้ จึงเห็นหลงจู้มองมาที่นางด้วยรอยยิ้มแฝงความหมายบางอย่างพอดี ฉวีซิ่นเหยาพลันกระจ่างแจ่มใสในใจและรู้สึกเหมือนกินปูนร้อนท้องขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล

พวกหวังอิงหนึ่งหันมาสบตากันปรึกษาหารือกันแล้วเขาประเดี๋ยวนึงเห็นว่าเวลาล่วงเลยมามากแล้ว จำต้องเก็บความสงสัยเอาไว้ชั่วคราวแล้วรีบออกจากร้านฟูซุนไป

เมื่อรถม้าเริ่มเคลื่อนตัวไปข้างหน้า หลิวปิงอวี่ก็ทอดถอนใจอย่างอึมอึม "เวลาที่ได้ลิ้มลองอาหารมื้อนี้ในที่สุดก็สิ้นสุดลงแล้ว ถ้าหากได้มากินบ่อยๆ ก็ดีหรืออก แต่พวกเราจะได้หยุดสักครั้งก็ยากเย็นนัก ครั้งหน้ากว่าจะได้ออกมาก็ไม่รู้ว่าเป็นเมื่อไรกัน"

ฉวีซิ่นเหยาเอ่ยขึ้นว่า "อีกไม่กี่วันก็จะถึงเทศกาลจงชิวแล้ว ตอนนั้นสำนักศึกษาจะต้องให้หยุดแน่"

หวังอิงหนึ่งได้ยินเช่นนั้นกลับนึกขึ้นมาได้เรื่องหนึ่ง "พูดถึงเทศกาลจงชิว ข้ากลับนึกได้ว่าทุกปีหลังเทศกาลนี้หนึ่งถึงสองเดือนฝ่าบาทจะเสด็จออกล่าสัตว์ประจำฤดูไปไม่ร่วง ปีก่อนยังพาทองค้ำหญิงคังผิงตามเสด็จ

ไปด้วยปีนี้องค์หญิงเข้าเรียนในสำนักศึกษา ไม่รู้ว่าจะยังพานางตามเสด็จไปอีกหรือไม่"

เผยหมิ่นเหม่ลอลอยไปเล็กน้อย เอ่ยถามขึ้นมาอย่างอดไม่อยู่ "ครั้งก่อนฝ่าบาทเสด็จไปหลบร้อนที่เขาอวีเจวียน เพราะมีพระประสงค์จะพาองค์หญิงคังผิงตามเสด็จก็เลยให้พวกเราตามไปทั้งหมด ครั้งนี้คงไม่ให้เราติดตามไปชมความครึกครื้นด้วยหรือคะ"

"เจ้าอย่าพูดสิ มีโอกาสเป็นไปได้อยู่นะ" หลิวปิงอวีซบคิดก่อนเอ่ยว่า "เมื่อก่อนเวลาฝ่าบาทเสด็จออกล่าสัตว์ช่วงฤดูใบไม้ร่วงของทุกปี จะต้องพาพระชายาอู่เฟยกับองค์หญิงคังผิงตามเสด็จ แล้วองค์หญิงจะต้องกราบทูลขอให้ฝ่าบาททรงอนุญาตนางนำผู้ติดตามร่วมทางไปด้วย ครั้งนี้ก็คงไม่มีข้อยกเว้น"

เผยหมิ่นรู้สึกลึบเสียวเวียนเกล้าขึ้นมาทันใด "ข้าไม่สนใจเรื่องการเช่นฆ่าล่าสัตว์เลยสักนิด ทนเห็นภาพพวกนั้นไม่ได้ที่สุดแล้ว องค์หญิงคังผิงอยากไปก็เรื่องของนางสิ อย่ามาลากพวกเราไปด้วยเลย"

ระหว่างที่พูดคุยกันห้องฟ้าก็ยังมีตสนิทลงไปทุกขณะ ห้องถนนมีผู้คนสัญจรบางตา รถม้าวิ่งห้อยตะบิ้งมาตลอดทาง แล้วก็เลี้ยวโค้งเข้าสู่ตรอกแคบสายหนึ่ง

ฉวีชื่นเหยาเลิกผ้ามานมองออกไปข้างนอก พอเห็นว่าออกจากตลาดตะวันออกมาแล้ว รอบข้างไม่รู้ว่ามีหมอกลงตั้งแต่เมื่อใด สีของมันทำให้ความมืดยามค่ำคืนเข้มขึ้นมากขึ้น จนไม่อาจแยกแยะได้ว่าอยู่ที่ใดกันแน่ รับรู้เพียงว่าตรอกแคบสายนี้ลึกมากเหลือเกิน รวากับมองไม่เห็นปลายทางกระนั้น

หวังอิงหนิงก็เลิกฝ้ามามองออกไปเช่นกัน นางถามคนขับรถม้าว่า "หวังต้า ถึงตรอกชิงจวีแล้วใช่หรือไม่"

คนผู้นั้นตอบกลับอย่างนอบน้อม "ใช่ขอรับคุณหนูสี่"

หวังอิงหนิงปล่อยฝ้ามานลง อธิบายกับจวีซิ่นเหยาด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลว่า "พออ้อมตรอกชิงจวีไปก็จะถึงถนนเปาหยวนหน้าสำนักศึกษาของเราแล้ว นี่ถือเป็นเส้นทางที่ใกล้ที่สุด ปกติเวลาเช้าเดินทางจากบ้านมาสำนักศึกษาก็จะใช้เส้นทางนี้ประจำ"

พอจวีซิ่นเหยาได้ยินดังนั้นก็ความสับสนในใจก็คลี่คลาย นางปล่อยฝ้ามานรถม้าลงตามเดิม

ด้านหลังบึงอวี้ยังถกเถียงเรื่องการล่าสัตว์ในฤดูใบไม้ร่วงกับเหยหมีน้อย

"องค์หญิงคังผิงชอบการขี่ม้ายิ่งงูเป็นที่สุด ครั้งนี้ไม่ว่ายังไงก็ต้องตามเสด็จไปด้วยแน่ไม่ใช่ที่นางอยากได้รับคุณหนูเผิงคนนั้นเข้ามาเรียนเป็นเพื่อนนางหรือ ในเมื่อนางสนิทสนมกับคุณหนูเผิงปานนี้ การล่าสัตว์ในฤดูใบไม้ร่วงครั้งนี้คงจะขาดคุณหนูเผิงไปไม่ได้กระมัง"

จวีซิ่นเหยาได้ยินแล้วก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย ก่อนถามขึ้นอย่างอดใจไม่อยู่ "คุณหนูเผิงคนนี้จะเข้าสำนักศึกษาเมื่อใดกันแน่" ที่นางร้อนใจเพราะอยากยืนยันว่าจะใช่เผิงซู่เยวี่หรือไม่

"คิดว่าคงอีกไม่กี่วันนี้แล้ว" เหยหมีน้อยตอบ "องค์หญิงคังผิงก็บอกเองไม่ใช่หรือว่าฝ่าบาททรงอนุญาตแล้ว"

ยามนั้นเองที่ด้านนอกรถม้าก็มีเสียงหวังต้าตะคอกถามดั่งลั่น "ใครกัน!"

เสียงนี้แฝงความตื่นตระหนกและหวาดกลัวอยู่หลายส่วน พวกฉวีชื่นเหยาใจเต้นโครมครามขึ้นมาทันที รีบเลิกผ้าม่านมองออกไป

พวกนางเห็นปลายหางของตรอกมีเงาดำโผล่ออกมาเมื่อใดก็ไม่รู้ เนื่องจากมีหมอกหนาที่บดบังจนเวียนจึงมองไม่ออกว่าเป็นสิ่งใดกันแน่ แต่ว่าเงาดำนั้นก็กลับมีกลิ่นอายชั่วร้ายเข้มข้นแผ่ออกมารอบตัว เหลือบมองเพียงแวบเดียวก็ชวนให้รู้สึกอกสั่นขวัญแขวนเสียแล้ว

มิน่าเล่าหวังต้าถึงตกใจจนทำอะไรไม่ถูก

เงาดำนั้นยืนนิ่งอยู่กับที่แค่ไม่นานก็มุ่งหน้ามาทางพวกฉวีชื่นเหยาอย่างช้าๆ ท่ามกลางหมอกยามค่ำคืนนี้ได้ยินเพียงเสียงอาวุธคมกริบกรีดไปบนพื้นดิน ตามด้วยกลิ่นเหม็นคาวรุนแรงโชยมากับสายลมพลางขยับเข้ามาใกล้รัศมีที่ละนิด

"นั่น...นั่นมันตัวอะไร" เผยหมื่นตกใจกลัวจนคิดว่าแขนเสื้อของฉวีชื่นเหยาไว้แน่น

ส่วนหลิวปิงอวี่กับหวังอิงหนึ่งก็ตกใจจนไม่กล้าจะขยับตัว

ยิ่งเงาร่างนั้นเคลื่อนที่เข้ามาใกล้ก็ยิ่งไร้หมอกหนาคอยอำพรางเค้าโครงหน้าตาของเจ้าสิ่งนั้นค่อยๆ เผยโฉมชัดเจนในที่สุด

เงาดำที่ว่ามันกลับเป็นบุรุษอยู่บนหลังม้ารูปร่างสูงใหญ่ เขาสวมชุดสีดำสนิททั้งชุด ใบหน้ายังคงเลื่อนรางเล็กน้อยแต่พอมองออกว่ายิ่งหนุ่มแน่นในมือกำกระบี่ยาวเล่มหนึ่งเอาไว้ ปลายกระบี่ชี้ลงและลากพื้นมาตลอดทาง ส่งเสียงแหลมบาดหูยิ่ง

หวังต้าถามออกไปด้วยความหวาดกลัวจนตัวสั่น "เจ้าเป็นใครกันคนที่อยู่บนรถม้าคือบุตรสาวท่านเสนาบดีหวัง หากเจ้ากล้าทำอะไร

ลวงเกินนาง ใต้เท้าไม่มีทางปล่อยเจ้าไปแน่!"

คนผู้นั้นสีหน้าไร้ความรู้สึกใด ยังคงนั่งนิ่งอยู่บนหลังม้า มือข้างหนึ่งจับสายบังเหียน มือข้างหนึ่งจับกระบี่ เข้ามามีกลิ่นพร้อมแผ่รังสีกดดันหนักหน่วง

ดวงตาฉวีชื่นเหยาหดเล็กลงอย่างฉับพลัน รอบตัว 'คนผู้นี้' เต็มไปด้วยกลิ่นอายแห่งความตาย ไซ้คนเป็นที่ใดกัน นี่เป็นปีศาจร้ายที่ยากจะพานพบตนหนึ่งต่างหาก

นางรีบหันไปสั่งพวกหวังอิงหนิง "ห้ามออกมาเด็ดขาด!"

พอเลิกฝ่าม่านรถม้าได้ก็พุ่งทะยานออกมาด้านข้างและกระโดดต่อไปข้างหน้า หลังจากนางยืนอย่างมั่นคงบนหลังม้า ก็สะบัดยันต์ออกไปแผ่นหนึ่งพลางเอ่ยว่า "เจ้าปีศาจจงตายเสียเถิด!"

บุรุษผู้นั้นเปล่งเสียงร้องแปลกประหลาด กระชับกระบี่ในมือแล้วเสือกแหงมาทางฉวีชื่นเหยาทันใด

ภายในตำหนักไท่จี

ลินี่เชื่อมกับเจียงซานหลงยืนนิ่งอยู่กลางตำหนักเพื่อรอให้ฮ่องเต้เป็นฝ่ายตรัสออกมาก่อน

ฮ่องเต้ทอดพระเนตรมองกระถางกำยานรูปคางคกหยกที่ส่งกลิ่นหอมโชยออกมาจางๆ สีพระพักตร์เคร่งขรึม พระสุรเสียงฉายแววเหนือยล้ำเล็กน้อย

"เมื่อครู่ท่านพ่อของเจ้าก็มารายงานต้นสายปลายเหตุเรื่องนี้กับเราจนกระจ่างแล้ว เราคิดไม่ถึงเลยว่าชายชื่อผู้นั้นจะมีจิตใจเยี่ยงอสรพิษ

เฮ้อ...นี่ต้องลำบากท่านพ่อของเจ้าแล้ว ส่วนเรื่องจะจัดการอย่างไร ก็มอบหมายให้หลิวจิ้นตัดสินใจไปแล้วกัน"

ลื่นเชี่ยวชาญหลุบตาลงแล้วส่งเสียงรับคำ

ฮ่องเต้ทรงนั่งเฉยๆไปสักพักก็นึกขึ้นได้ว่าคดีนี้เกี่ยวพันถึงการหลบหลู่เกียรติของราชวงศ์ ในที่สุดก็ไขปริศนากระจ่างแล้ว สีพระพักตร์จึงค่อยๆ เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น เขามองหน้าลื่นเชี่ยวชาญกับเจียงซานกลางอย่างมีเมตตาแล้วตรัสขึ้นว่า "หลายวันนี้ลำบากพวกเจ้าสองคนแล้ว วันนั้นที่เกิดเรื่องเราเคยบอกเอาไว้ว่าใครจับกุมคนร้ายมาลงโทษตามกฎหมายได้ เราจะมีรางวัลตอบแทนอย่างงาม ว่ามาเถอะ พวกเจ้าอยากได้รางวัลอะไร วันนี้อารมณ์สดชื่นแจ่มใส ขอแค่เราสามารถทำได้ จะต้องทำตามคำขอของพวกเจ้าแน่นอน"

ลื่นเชี่ยวชาญเหลือบมองเจียงซานกลางแวบหนึ่ง เจียงซานกลางเข้าใจความหมายที่แอบแฝงของผู้ที่เป็นทั้งสหายและพี่น้องของเขาคนนี้ได้ จึงรีบส่งยิ้มกลางกราบพูลว่า "เพียงทุ่มเทแรงกายแรงใจทำงานถวายฝ่าบาทเท่านั้น จะกล้าเรียกร้องรางวัลได้อย่างไรกันพะย่ะค่ะ"

ฮ่องเต้ทรงพระสรวลอย่างเบิกบาน "ฮ่าๆ เราพูดคำไหนคำนั้นเสมอ ในเมื่อเคยบอกไว้แล้วว่าจะมีรางวัลอย่างงาม จะไม่มีทางคืนคำ พวกเจ้าอย่าแสรังไม่เข้าใจหน่อยเลย พูดมาได้ไม่ต้องกังวล"

เจียงซานกลางหัวเราะอย่างมีเลศนัย "ในเมื่อฝ่าบาทตรัสเช่นนั้น ถ้าอย่างนั้นพวกกระหม่อมก็ได้แต่โน้มรับพระกรุณา กระหม่อมกับเหวยจิ้นปีนี้จะอายุครบสิบแปด กลับยังไร้คู่หมั้นคู่หมาย ขอฝ่าบาทพระราชทานสมรสให้พวกกระหม่อมแล้วกันพะย่ะค่ะ"

ฮ่องเต้ทรงแยมพระสรวลอย่างรู้เท่าทัน "ซานหลาง เจ้ามีนิสัยเจ้าสำราญมาแต่ไหนแต่ไร ไม่ใช่ว่าช่วงนี้ไปสนใจแม่นางน้อยคนใดในฉางอันเข้าอีกหรอกนะ เหวยจิ้นเล่า ที่ผ่านมาเจ้ามีความคิดเป็นของตัวเองมาตลอด เราไม่กล้าตัดสินใจแทนเจ้าโดยพลการ หรือเจ้าก็อยากให้เราพระราชทานสมรสให้ด้วยเช่นกัน"

ลินเซี่ยรีบคุกเข่าโขกศีรษะแล้วลุกขึ้นยืนเต็มความสูง กราบพูลด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "หลางไม่มีความปรารถนาอื่นใด ขอเพียงเสด็จลугทรงอนุญาตให้หลางเลือกผู้ที่จะมาเป็นภรรยาด้วยตัวเองพะยะค่ะ"

ฮ่องเต้ทอดพระเนตรท่าทางซึ่งซังจริงจังกับเรื่องนี้ของลินเซี่ยว จู่ๆ ทรงนึกถึงเหตุการณ์ในตำหนักไท่เจี๊แห่งนี้เมื่อหลายปีก่อน พระองค์ก็เคยทำเช่นนี้เพื่อสตรีนางหนึ่ง คุกเข่าขอร้องเสด็จพอให้พระราชทานสมรสให้

ฮ่องเต้รู้สึกเศร้าสลดลงเล็กน้อย ลอบถอนพระทัยแล้วตรัสว่า "รีบลุกขึ้นเถอะ ลุกขึ้นเร็ว เราทำตามที่เจ้าขอร้องก็สิ้นเรื่อง"

ลินเซี่ยรู้สึกดีใจยิ่งนัก เขารีบโขกศีรษะขอบพระทัยหลายครั้งพาลูกขึ้นยืนแล้วกล่าวว่า "ขอบพระทัยเสด็จจุจ"

ฮ่องเต้แยมพระโอบอุ้มพร้อมทอดพระเนตรมองลินเซี่ยวและตรัสเล่าเรื่องอย่างปลงอนิจจัง

"เราก็เคยผ่านพ้นช่วงวัยเยาว์มาก่อน จะไม่เข้าใจความคิดของคนหนุ่มสาวอย่างพวกเจ้าได้อย่างไร บนโลกนี้วาทสนาเคียงคู่หาได้ยากที่สุดคือสองฝ่ายมีใจรักใคร่ เราเข้าใจเหตุผลข้อนี้ ไม่มีทางเป็นคนเลวร้ายจับคู่ให้โดยไม่ถามความสมัครใจพวกเจ้าแน่นอน"

ลินเซี่ยกับเจียงซานหลางรีบกล่าวขอบพระทัยอีกครั้ง "ขอบพระทัย

ฝ่าบาทที่ทรงช่วยให้สมหวังพะยะค่ะ"

ฮ่องเต้ทรงถอนพระทัยแล้วเหม่อลอยไปชั่วครู่ ก่อนจะตรัสถามอย่างกะทันหันว่า "ศาลต้าหลี่มีขุนนางยังหนุ่มอยู่คนหนึ่งชื่อฝิงป้ออวี๋ ตอนสอบเตี้ยนชื่อ เราเลือกให้เขาเป็นบั้งเหยียน ไม่รู้ว่าพวกเจ้ารู้จักคนผู้นี้หรือไม่ เขามีความประพฤติเป็นเช่นไรบ้าง"

ลินเชียวกับเจียงซานกลางลอบสบตากันอย่างรวดเร็ว ขณะคิดใคร่ครวญว่าจะตอบอย่างไรดี ฮ่องเต้ก็ตรัสขึ้นอีก

"ตอนสอบเตี้ยนชื่อ เราก็รู้สึกว่าคุณผู้นี้ลักษณะท่าทางดีที่เดียว บทความเขียนได้ยอดเยี่ยมมาก แต่ว่าความเห็นทางการเมืองรุนแรง ไปสักหน่อยไม่นุ่มนวลประนีประนอมเหมือนจิวอ้อวี๋ ถึงได้มอบตำแหน่งจ้วงหยวนให้ ส่วนฝิงป้ออวี๋ต้องเป็นที่สองอย่างไม่ยุติธรรม ได้ยินว่าตอนนี้แสดงความสามารถอยู่ในศาลต้าหลี่ ได้รับความไว้วางใจจากหลิวจั้นมากนัก แต่ยังไม่รู้จักว่าเขาเป็นคนเช่นไรนะสิ"

ลินเชียวกับเจียงซานกลางได้ยินเช่นนี้ยิ่งรู้สึกสงสัยและสับสนมากขึ้น เพราะเหตุใดเพิ่งจะเอ่ยถึงเรื่องการแต่งงาน ฮ่องเต้ก็ตรัสถึงฝิงป้ออวี๋แล้ว ทั้งยังทรงเป็นห่วงนิสัยใจคอเขาถึงเพียงนี้ด้วย

ลินเชียวคาดเดาในใจได้อย่างเลือนราง พอเห็นฮ่องเต้ยังทรงรอคำตอบจากพวกเขา ก็กราบทูลว่า "หลานไม่ได้ไปมาหาสู่ใกล้ชิดกับคนผู้นี้ จึงไม่รู้จักเขาสักเท่าใด ในเมื่อเสด็จล่องอยากรู้จักว่าฝิงป้ออวี๋เป็นคนเช่นไร ไม่สู้เรียกตัวหลิวจั้นเข้าวังซักถามโดยละเอียด ดีหรือไม่พะยะค่ะ"

พระเนตรของฮ่องเต้พลันสว่างวาบ ทรงลอบครุ่นแล้วตรัสว่า "อืม เจ้าพูดมีเหตุผล"

จากนั้นทรงเรียกหมี่กึ่งมาแล้วตรัสสั่ง "รีบเรียกตัวหิวฉันทันเข้าวัง
เรามีเรื่องอยากรจะถามเขา"

รอจนกระทั่งหิวฉันทันเข้าวังมาแล้ว ลิ่นเชื่อมกับเจียงซานกลาง
ถึงกราบทูลลา

พอออกจากวังมา เพิ่งจะก้าวขึ้นหลังม้า ทั้งสองก็เห็นหนึ่งคนหนึ่ง
ม้าวิ่งหือตะบึงมาแต่ไกล คนผู้นั้นก็คือเว่ยปอ

เมื่อมาถึงตรงหน้าคนทั้งสอง เว่ยปอรั้งสายบังเหียนหยุดแล้ว
กระโดดลงจากหลังม้า กระหืดกระหอบรายงาน

"เกิดเรื่องประหลาดขึ้นกับคุณหนูฉวีขอรับ!"

ยันต์ของฉวีขึ้นเหยาพุ่งเข้าใส่ร่างของนักรบปีศาจแต่เขาก็ยังไม่หยุด
เคลื่อนไหว ปากขยับเปล่งเสียงครางหุ้มตุ๋มตุ๋มดุจเหยี่ยว ชูกระบี่กวัดแกว่ง
กรีดทำลายพลังจากยันต์ของฉวีขึ้นเหยาอย่างง่ายดายและเสือกแทงกระบี่
ใส่นางโดยตรง

ฉวีขึ้นเหยาเห็นว่าปีศาจตนนี้ร้ายกาจยิ่งนัก กระบี่เล่มยาวพุ่งเข้ามา
ใกล้ถึงหน้าอกก็รีบกระโดดผลุงไปด้านหลังและขึ้นไปอยู่บนหลังคารถม้า
ก่อนจะควักกระดิ่งกลิ้งวิญญานออกมาจากอกเสื้อเพื่อปลดปล่อยมังกรไฟ
ออกมาอย่างว่องไว

มังกรไฟทั้งสามตัวไม่ได้ออกมาเหาะเห็นลือลมมานานหลายวันแล้ว
จิตใจจึงสดชื่นกระบี่กระเป่าเป็นพิเศษ ยังดีที่พวกมันอ้าปากเปล่งเสียงร้อง
ไม่ได้ มิฉะนั้นเกรงว่าจะตื่นเต้นคึกคักจนส่งเสียงร้องโหวกฮวกไปพลาง
เข้ากัดเจ้าปีศาจร้ายไปพลาง

ไม่คิดว่าทันทีที่มังกรไฟและเงาร่างปีศาจตนนั้น จะไม่สามารถ
ฉวยโอกาสกลืนกินมันลงไปได้ หนึ่งคนหนึ่งมักดับกลายเป็นหมอกสีดำ
และเลือนหายไปท่ามกลางความมืดยามค่ำคืน

ฉวีซิ่นเหยาขึ้นนั่งอยู่บนหลังคารถม้า รวบรวมสมาธิสัมผัสกับ
กลิ่นอายชั่วร้ายรอบกาย มังกรไฟทั้งสามยังไม่ทันกินอิ่มหน้าจึงมีท่าทาง
หมดอาลัยตายอยากไม่น้อย กรงเล็บมังกรกางออก แฝงด้วยความดุตัน
ปานพายุโหมพัดฟ้าคำราม ก่อนจะเหาะวนเวียนรอบรถม้าอย่างช้าๆ

ทันใดนั้นบริเวณท้ายรถก็มีเงาดำวูบผ่าน ฉวีซิ่นเหยาหรีตาลง
เล็กน้อย ปลายเท้าเตะเบื้องล่างแผ่วเบา กระโดดจากหลังคารถม้า
ไล่ตามไปยังทิศทางที่เงาดำวูบไหวทันที

มังกรไฟรวดเร็วยิ่งกว่า มันทะยานข้ามร่างของฉวีซิ่นเหยา เหาะเหิน
พุ่งตรงไปข้างหน้าอย่างว่องไว

หวังต้าตกใจจนนิ่งอึ้งไปแล้ว แม้ว่าเขาจะมีวิทย์อายุทธ์ติดตัว แต่
เคยพบเจอเหตุการณ์แปลกประหลาดเช่นนี้ที่ใดกัน เด็กสาวคนหนึ่ง
มีมังกรไฟสามตัวโอบล้อมรอบกาย นี่น่าตกใจยิ่งกว่านักรบปีศาจเมื่อครูนี่
ด้วยซ้ำ เขาตกใจจนชะงักนั่งอยู่กับที่ จนกระทั่งเห็นฉวีซิ่นเหยาวิ่งห่างออกไป
ไกลแล้ว ปากที่อ้ากว้างก็แข็งค้างไม่ยอมหุบลง

ฉวีซิ่นเหยาไล่ตามไปได้ระยะหนึ่งก็รู้สึกว่ามีผิดปกติ แอบรำรังในใจ
ว่าทำจะไม่ดีแล้ว เกือบจะหลงกลแผนล่อเสียออกจากถ้ำของปีศาจตนนั้น
รีบหันหลังกลับแล้ววิ่งไปที่รถม้าด้วยความร้อนรน

นางได้ยินเสียงกรีดร้องด้วยความตกใจดังมาจากในรถม้า มองไป
ก็เห็นนักรบปีศาจตนนั้นย้อนกลับมาแล้วจริงๆ อีกทั้งยามนี้ยังชะงักตัว

เข้าไปข้างใน ก่อนจะกระซากร่างหลิวปิงอวี้มากอดรัดเอาไว้ในอ้อมแขน จากนั้นจึงผละจากไปด้วยความเร็วปานสายฟ้า

ฉวีสินเหยาโมโหเดือดดาล ความมุ่งมั่นอัดแน่นอยู่ในใจ มังกรไฟสัมผัสได้ถึงไฟโพทะของเจ้านายจึงเคลื่อนไหวยรวดเร็วยิ่งกว่าเดิมโดยพลังพุ่งทะยานไล่ตามนักรบปีศาจไปไวเหมือนลมกรด แล้วหายลับไปตรงปากทางเข้าตรอกแห่งนี้ในชั่วอึดใจ

"อาเหยา!" เผยหมิ่นชะงักตัวออกมาอย่างร้อนใจ พอเห็นฉวีสินเหยากระโดดผ่านหน้าไปก็ตะโกนบอกว่า "อาอวีโดนจับตัวไปแล้ว!"

ฉวีสินเหยาไม่ทันเฉลยตอบอีกฝ่ายก็วิ่งไล่ตามออกจากตรอกไป นางเงยหน้ามองเห็นเงาหนึ่งคนหนึ่งม้าอยู่ตรงหน้าทางออกไปไม่ไกลท่ามกลางความมืดยามค่ำคืนดูคล้ายจะกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวกับหมอกหนา แม้ว่ามังกรไฟจะตามไปอย่างไร้ผลดละ แต่จนแล้วจนรอดก็ยังทิ้งระยะห่างกับนักรบปีศาจนั้นช่วงหนึ่งอยู่ดี

เสียงร้องไห้ด้วยความหวาดกลัวของหลิวปิงอวี้อลอยมากับสายลม "ช่วยด้วย! ฮือๆ อาเหยา รีบมาช่วยข้าเร็ว!"

ฉวีสินเหยาหยุดตีเท้า เร่งโคจรกำลังภายในทั้งหมดอย่างเต็มที่ ปลุกเร้าให้ร่างกายของมังกรไฟสว่างวาบขึ้นอีก ก่อนจะเหาะทะยานไปอย่างฮึกเหิมคึกคะนอง ไม่นานก็กระชับระยะห่างเข้าใกล้นักรบปีศาจได้มากขึ้น

ทันใดนั้นก็มีคนผู้หนึ่งวิ่งปรีมาทางนี้ ด้วยความมืดสลัวจึงรับรู้เพียงว่าอีกฝ่ายมีรูปร่างสูงใหญ่ คนผู้นั้นมองเห็นเหตุการณ์ตรงหน้า จึงเหวี่ยงบางสิ่งลักษณะคล้ายเชือกออกมาทันควัน ปลายเชือกถูกเหวี่ยงไป

ตรงหน้านักรบปีศาจทันใด

ดูเหมือนนักรบปีศาจจะไม่ทันระว่างตัว ล้าคอจึงโดนเชือกพันเอาไว้
แน่น

คนผู้นั้นจับปลายเชือกไม่ปล่อยพลงย้อยอยู่ประลองกำลังกับนักรบ
ปีศาจ โดยไม่มีใครยอมอ่อนข้อให้กันอยู่พักใหญ่ เห็นว่าเนิ่นนานแล้ว
ไม่อาจโจมตีอีกฝ่ายได้ จึงรวบเชือกมาพันรอบตัวเสียเลย ก่อนจะ
ร้องคำรามออกมาพลงกระซกนักรบปีศาจตนนั้นให้ตกจากหลังม้า

"ศิษย์พี่!" ฉวีซิ่นเหยามองเห็นผู้มาชัดเจนขึ้นจึงเป่าปากโล่งออก
ไปเปลาะหนึ่ง ก่อนจะพยายามปลุกเร้ามังกรไฟเติมกำลังอีกครั้ง

ดูเหมือนนักรบปีศาจจะรับรู้ได้ถึงแรงเหวี่ยงจากเชือกในมือ
อาหาร แขนทั้งสองข้างอ่อนแรง ร่างของหลิวปิงอวีเอนเอียงใกล้จะ
หลุดร่วงลงมาจากอ้อมแขนของเขา

ตอนนี้มังกรไฟไล่ตามมาทันถึงตัวมันแล้ว ขณะกำลังจะกลืนกิน
นักรบปีศาจในคำเดียว อีกฝ่ายกลับหายวับไปตรงหน้าราวกับหมอกควัน
ไม่ต่างจากเมื่อครู่

ร่างของหลิวปิงอวีไร้ที่พึ่งพิงในฉับพลัน นางส่งเสียงอุทานด้วยความ
ตกใจ ก่อนจะลอยคว้างร่วงลงมากลางอากาศ อาหารรีบเก็บเชือกกลับมา
พร้อมกระโดดออกไปรับร่างหลิวปิงอวีไว้ได้อย่างมั่นคงพอดี

ด้านฉวีซิ่นเหยาเรียกมังกรไฟกลับมา พอเห็นหลิวปิงอวีได้รับการ
ช่วยเหลือแล้ว นึกขึ้นได้ว่านักรบปีศาจไปแล้วจะย้อนกลับมา จึงไม่มีใจ
จะรั้งอยู่ตรงนั้นนาน หันหลังกลับแล้วสาวเท้าก้าวยาวๆ วิ่งไปที่ตรอกซิงจวี

"อาเหยา!" อาหารตะโกนเรียก เห็นฉวีซิ่นเหยาไม่ยอมหันหน้า

กลับมาไม่เข้าใจทำที่ของนางว่าหมายความว่าอย่างไร จำต้องประคองกอด หลิวปิงอวี่ไว้ในอ้อมแขนและไล่ตามหลังฉวีซิ่นเหยาไปตืดๆ

เมื่อครู่หลิวปิงอวี่ตกใจจนเกือบเป็นลมหมดสติ จนกระทั่งเวลานี้ จิตใจยังตื่นตระหนกไม่หาย กว่าที่จะเรียกสติกลับมาได้ไม่ใช่เรื่องง่าย นางเงยหน้าขึ้นมองเห็นผู้ที่กอดนางไว้เป็นนักพรตหนุ่มผู้หนึ่ง แฝงอกกว้าง อบอุ่นเหลือเกิน เทียบกับแฝงอกเย็นยะเยือกเปี่ยมด้วยกลิ่นอายความตาย ของนักรบปีศาจแล้วเรียกได้ว่าแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน

ในที่สุดหัวใจที่ลอยคว้างกลางอากาศก็ราวกับร่วงลงสู่พื้นดินอย่าง เชื่องช้า นางปล่อยให้อาหานอ้อมอ้อมวิ้งโกลงเคลงไปตลอดทาง พอนึกถึงความแข็งแรงและปราดเปรียวของนักพรตหนุ่ม นางก็อดซ้อนสายตามอง สสำรวจเขาอย่างละเอียดถี่ถ้วนไม่ได้ ทว่าก็มองเห็นเพียงสันนรามาคมชัด ได้รูป เห็นเครื่องหน้าของเขาได้ไม่ชัดเจน

ฉวีซิ่นเหยาวิ่งกลับไปที่ตรอกซิงจวี เห็นหวังต้ายังยืนนิ่งอยู่ตรงหน้า รถม้า พอนางเลิกม่านรถมองเข้าไป หวังอิงหนิงกับเฉยหมินก็ประสาน เสียงกรีดร้องขึ้นมา หวาดผวาจนกอดกันกลมตึก พอมองเห็นถนัดตา ว่าเป็นฉวีซิ่นเหยาถึงเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงสิ้นเครือ "อาเหยา...เจ้าสิ่งนั้น ไปแล้วหรือยัง"

"ไปแล้ว" ฉวีซิ่นเหยาหอบหายใจขณะเอ่ยตอบ "พวกเราไม่ควรจะ อยู่ตรงนี้นานนัก รีบกลับสำนักศึกษากันเถอะ"

"อาอวี่ละ" หวังอิงหนิงถามขึ้นอีก สีหน้าย่ำแย่มากที่สุด

ฉวีซิ่นเหยากำลังจะเอ่ยตอบ อาหานก็อ้อมหลิวปิงอวี่วิ่งมาถึงหน้า รถม้าพอดี

หวังอิงหวังกับเผยหมิ่นชะงักตัวออกไปมอง เห็นหลิวปิงอวี้อูฐคู่ศีรษะ อยู่กับแผงอกของนักพรตหนุ่ม มือกำสาบเสื่อของเขาเอาไว้แน่น แม้ว่า ร่างกายยังสั่นสะท้าน แต่ก็เห็นชัดเจนว่าปลอดภัยดี

"อาเหยา เมื่อครู่นี้เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่" อาหามาถึงตรงหน้า ฉวีซิ่นเหยา ก็ลืมหว้างร่างหลิวปิงอวี้อูฐลงไปสนิท มัวแต่ตั้งหน้าตั้งตาถาม ฉวีซิ่นเหยาด้วยสีหน้าสับสนงุนงง

หลิวปิงอวี้อูฐที่อยู่ในอ้อมแขนอาหามาได้ยินเสียงเขาเอ่ยปากก็เรียกสติ กลับมาได้ทันควัน นางตื่นเล็กน้อยเพราะอยากจะลงไปยืนบนพื้นแล้ว

อาหามาเพียงจะนึกได้ว่าในอ้อมแขนตนเองอุ้มใครคนหนึ่งเอาไว้ จึงรีบปล่อยหลิวปิงอวี้อูฐอย่างลนลานจนทำอะไรไม่ถูก

หลิวปิงอวี้อูฐยืนตัวตรงแล้วซ้อนสายตามองอาหามา เห็นเขามีหน้าตาหล่อเหลาองอาจ แต่ว่ามองดูสีหน้าแล้วไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดยังมีความไว้ใจเพียงสาอูหหลายส่วน ใบหน้าของนางแดงเรื่อขึ้นมาอย่างไรเหตุผลเอ่ยเสียงงม้งาแผ่วเบาเหมือนเสียงยุงบินว่า "ขอบคุณเจ้าค่ะ"

ฉวีซิ่นเหยาเห็นหลิวปิงอวี้อูฐมีท่าทีเขินอายแตกต่างจากท่าทีที่ผ่านมา โดยสิ้นเชิง ก็หันมองด้วยความประหลาดใจ คิดว่าจิตวิญญาณของนางยังไม่กลับเข้าที่ ดีจึงขยิบยาลูกกลอนซานหยางให้นางกินเม็ดหนึ่ง กล่าวด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "ขึ้นรถม้าก่อนค่อยว่ากัน"

พวกนางทั้งสองขึ้นรถม้าไปตามลำดับ ฉวีซิ่นเหยาให้อาหามา นั่งข้างหวังต้า แล้วสั่งให้หวังต้าขับรถม้าออกจากตรอกซิงจิวี่โดยเร็วที่สุด

ฉวีซิ่นเหยานั่งข้างม้ารถม้าเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้อาหามา ฟังพอเล่าจบแล้วก็เอ่ยถามเขา

"เพราะอะไรที่ท่านมาคนเดียว อาจารย์เล่า"

อาหานเอ่ยตอบ "อาจารย์ไปซื้อสมุนไพรจากชาวภูแล้วนะ สองวัน
มานี้ไม่อยู่ในอาราม"

ฉวีชื่นเหยานิ่งงัน ระยะนี้นางอยู่ในสำนักศึกษาตลอดจนลืมไปว่า
ทุกปีช่วงเวลานี้อาจารย์มักจะหายไปจากอารามหลายวัน บอกว่าจะ
ไปซื้อสมุนไพรยา แต่แต่ละครั้งจะไปจะหอบเงินทองไปมากมาย ขากลับมา
จะมีสมุนไพรหน้าตาแปลกประหลาดห่อใหญ่ติดตัวมาด้วย เงินทองที่
เก็บหอมรอมริบอย่างลำบากลำบากมาหนึ่งปีถูกใช้หมดเกลี้ยงในคราวเดียว
เช่นนี้เอง

จนถึงตอนนี้นางก็ยังไม่เข้าใจ อาจารย์ทุ่มเทเงินทองมากมาย
ซื้อสมุนไพรเหล่านี้ไปเพื่ออะไร

เมื่อคิดถึงว่าอาหานปรากฏตัวขึ้นได้ประจวบเหมาะพอดีก็เอ่ยถาม
"ศิษย์พี่ เพราะอะไรท่านถึงมาได้ทันเวลาอย่างนี้ล่ะ"

อาหานเกาศีระชะแกรกๆ "ก่อนอาจารย์จะไปก็ฝากเชือกเอาไว้กับข้า
บอกว่าระยะนี้บนท้องฟ้าเกิดปรากฏการณ์ประหลาด กลัวว่าจะมีภูตผี
ปีศาจออกอาละวาดอีก สั่งข้าไว้ว่ายามค่ำคืนให้พกเข็มทิศติดตัว ไม่มี
งานอะไรก็ออกเดินเตร็ดเตร่ตามท้องถนน เมื่อครู่ข้าเข้ามาใกล้บริเวณนั้น
สังเกตเห็นเข็มทิศหมุนไปมา ก็เลยเดินมาตามทิศทางที่เข็มทิศชี้บอก
จึงได้บังเอิญเจอเจ้าปีศาจตนนั้นเข้า"

หลิวปิงอวี่นั่งอยู่ในรถม้าเอนศิระชะพิงหวังอิงหนังสืออย่างหมดเร็วแรง
แต่ใบหูกลับกระดิกโดยไม่รู้ตัว นางตั้งใจฟังเสียงพูดของอาหานที่อยู่
นอกมาน

อาจเป็นเพราะกลัวว่าเจ้าปีศาจตนนั้นจะย้อนกลับมาอีก หัวงัด้า จึงทุ่มเทร่างกายขับรถม้าอย่างสุดความสามารถ ไม่นานรถม้าก็วิ่งผ่าน ถนนเป่าหยวนมาถึงหน้าประตูสำนักศึกษา

พวกหวังอิงหนึ่งค่อยๆ ลงจากรถม้า

ฉวีซิ่นเหยาหันมากล่าวกับอาหานว่า "ศิษย์พี่ ปีศาจตนนั้นร้ายกาจยิ่ง เวลาท่านเดินตรวจตรายามค่ำคืนจะต้องระวังตัว จริงสิ วันนี้ข้าฝากชื่อชื่อส่งของชิ้นหนึ่งไปที่อาราม เอาไว้อาจารย์กลับมาแล้ว จะต้องนำของสิ่งนั้นให้ท่านดูด้วย"

อาหานเอ่ยรับคำ "วางใจได้เลยอาเหยา"

เวลาล่วงเลยมามากแล้วจริงๆ พวกนางไม่กล้าชักช้ารำไรอีก จึงรีบเร่งเดินไปยื่นรอกที่ประตูหน้าสำนักศึกษาทันที

อาหานก็ไม่เสียเวลาหยุดอยู่ตรงนั้นนานนัก ก้าววาวๆ จากไปตามทางเดิม

หลิวปิงฉวีหันกลับไปมองอาหานอยู่หลายครั้ง จนกระทั่งประตูบานใหญ่เปิดออก พวกเขยหมื่นเดินเข้าไปข้างใน ถึงได้ถอนสายตากลับมาด้วยใบหน้าแดงเรื่อ

ในสำนักศึกษาจุดโคมไฟส่องสว่างเพียงไม่กี่ดวง ไม่มีเสียงดังเอะอะวุ่นวาย เห็นได้ชัดว่าสหยากร่วมเรียนของพวกนางนอนพักผ่อนกันหมดแล้ว

หลังจากผ่านพ้นเหตุการณ์ชวนอกสั่นขวัญแขวนเมื่อครู่ พวกนางต่างจมอยู่ในความเสียบังน แม้กระทั่งคนช่างพูดอย่างหลิวปิงฉวีก็นิ่งเสียบผิดปกติ

เมื่อเดินมาถึงห้องโถงเว่ยหฺยุย เห็นข้างในนั้นยังจุดโคมไฟสว่างไสว

หน้าประตูมีคนผู้หนึ่งยืนอยู่ พวกเขาวิ่งหนีเหยาเฟ่งมองให้ดีแล้วถึงรู้ว่าเป็นนางข้าหลวงลู่

นางยืนตัวตรง สีหน้าไร้ความรู้สึกใด มองเห็นพวกเขาวิ่งหนีเหยาเฟ่งเดินเข้ามาใกล้พลันเธอก็ขึ้นว่า "เพราะอะไรถึงได้กลับมาซ้ำป่านี่"

หวังอิงหนิงรู้ดีว่าพวกตนเป็นฝ่ายผิด จึงก้าวออกมาทำความเคารพแล้วอธิบาย

"คารวะท่านอาจารย์ ระหว่างทางกลับมารถม้าเกิดเหตุขัดข้องเล็กน้อย ซ่อมอยู่พักใหญ่ถึงออกเดินทางต่อได้ เป็นเหตุให้กลับถึงสำนักศึกษาล่าช้าเจ้าค่ะ"

นางข้าหลวงลู่จึงเหมียงไปที่ฉวีซิ่นเหยา แต่กลับเอ่ยปากพูดกับหวังอิงหนิงว่า "รถม้าเสียหรือ อิงหนิง เจ้าเคารพกฎระเบียบเคร่งครัดมาแต่ไหนแต่ไร ไยวันนี้ถึงได้ดื้อรันไปตามกันได้ ปลอຍให้หยุดพักตั้งแต่เที่ยงวัน พวกเขาหลายคนออกไปพร้อมกัน เที่ยวเล่นจนป่านี่เพิ่งกลับมา สำนักศึกษามีกฎระเบียบเอาไว้แต่แรก ห้ามกลับมาล่าช้า เจ้ากลัวว่าจะต้องรับโทษ ถึงขั้นเอ่ยแก้ตัวเสียมากมาย ไม่ต้องพูดก็รู้ว่าเบื้องหลังต้องมีคนยุยงส่งเสริมแน่"

คำพูดนี้แฝงเจตนาอื่นชัดเจน พวกเขาหวังอิงหนิงรู้สึกประหลาดใจอยู่ครมครัน หันมาสบตากัน ไม่กล้าบ่มปามเอ่ยตอบอะไรออกไปชั่วขณะ

สายตานางข้าหลวงลู่ยิ่งทวีความรังเกียจชิงชัง "พูดมาเถอะ เรื่องที่เกิดขึ้นวันนี้ใครเป็นตัวการ ไม่เคารพกฎระเบียบถึงเพียงนี้ จะต้องไม่ใช่กุลสตรีตระกูลใหญ่ที่ได้รับการอบรมสั่งสอนมาแน่! พวกเขาบอกชื่อคนผู้นี้ออกมา คนที่เหลืออีกสามคนจะได้ไม่ต้องเดือดร้อน ไม่อย่างนั้นข้าจะ

ต้องลงไปโทษพวกเจ้าทั้งสี่คนไม่มีละเว้น!"

พวกนางได้แต่มองหน้ากันไปมา หลิวปิงอวีเห็นนางข้าหลวงลู่มิเจตนาหาเรื่องฉวีขึ้นเหยาอย่างชัดเจน คิ้วเรียวงามก็เลิกขึ้น เตรียมเอ่ยปากแบกรับเรื่องทั้งหมดในวันนี้ไว้แต่ผู้เดียว

หวังอิงหนึ่งกุมมือหลิวปิงอวีเอาไว้อย่างแนบเนียนพรางลอบส่งสายตาสื่อความหมายเป็นนัยๆ นางข้าหลวงลู่มิเข้ามาหาเรื่องอย่างไม่ทันตั้งตัว มีเป้าหมายไม่แน่ชัด ต้องสงบใจเอาไว้รอดูว่าสุดท้ายนางต้องการอะไรกันแน่ อย่าเพิ่งผลีผลามจะดีกว่า

หลิวปิงอวีจำต้องล้มเลิกความคิดไปก่อน

นางข้าหลวงลู่มิเห็นฉวีขึ้นเหยาไปหน้าสงบบราบเรียบดุจสายน้ำ มุมปากจึงฉีกกว้างเป็นรอยยิ้มเย้ยหยัน "เมื่อสองวันก่อนพระชายาอี่เพยเพิ่มกฎระเบียบข้อใหม่เข้ามา ลูกศิษย์ในสำนักศึกษาคนใดก็ตาม ไม่อาจล่วงละเมิดกฎระเบียบ ทำผิดครั้งหนึ่งจะถูกจับบันทึกเอาไว้ได้ครั้งหนึ่ง ผ่านไปครบหนึ่งปีลูกศิษย์ในสำนักศึกษาที่ทำความผิดมากที่สุดสิบคนแรก จะไม่มีสิทธิ์ได้รับเลือกเป็นสะใภ้ของราชวงศ์! คินนี่พวกเจ้ากลับมาซ้ำอีกทั้งยังปกป้องกันเอง เท่านี้ก็พอให้จับบันทึกความผิดสองครั้ง พวกเจ้าเอาแต่ปกป้องคนผู้นั้น แต่ไม่กลัวโดนนางลากไปพัวพัน..."

นางข้าหลวงลู่มิค่อยๆ เดินมาหยุดตรงหน้าฉวีขึ้นเหยาแล้วขึ้นเสียงสูงอย่างกะทันหัน "ฉวีขึ้นเหยา ใครทำผิดก็ต้องยอมรับผิด เจ้าทนเห็นสหายนินทพลอยเดือดร้อนเพราะเจ้าได้หรือ"

ฉวีขึ้นเหยาเงยหน้ามองนางข้าหลวงลู่มิด้วยแววตานิ่งสนิท แม้ไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดจู่ๆ นางถึงเข้ามาหาเรื่องตนเองถึงเพียงนี้ แต่

ตระหนักดีว่าตนเองไม่เคยรู้จักมักจี่กับนางข้าหลวงลุ่มมาก่อน ไม่มีทาง
โกรธเคืองจนต้องแสดงตัวเป็นศัตรูอย่างเปิดเผยเช่นนี้ เบื้องหลังคงมีอะไร
ซับซ้อนกว่านี้แน่

นางหลบลายตาลงต่ำคิดทบทวนชั่วครู่ พอจะเอ่ยปากแก้ต่าง
ให้ตนเอง พลันได้ยินเสียงคนดังขึ้นจากด้านหลัง

"นี่มันเรื่องอะไรกัน"

น้ำเสียงนี้หนักแน่นและนุ่มนวล กลับแฝงด้วยความน่าเกรงขาม
ข่มขวัญ ช่างมีเอกลักษณ์โดดเด่นแต่คุ่มหูยิ่งนัก พวกนางหันหน้าไปมอง
ตามเสียงก็เห็นว่าเป็นสุหยินหลูกู้วกงดังคาด จึงต่างรีบก้มหน้าทำความ
เคารพ

"คารวะท่านอาจารย์ใหญ่เจ้าค่ะ"

นางข้าหลวงลุ่มตกตะลึงไปเล็กน้อย รีบเดินเข้ามาทักทายอีกฝ่ายด้วย
สีหน้ายิ้มแย้ม "ท่านอาจารย์ใหญ่ กลับมาตั้งแต่เมื่อใดกันเจ้าค่ะ"

สุหยินหลูกู้วกงหลบเลียงมือของนางข้าหลวงลุ่มที่ยื่นมาจะประคองตน
เดินตรงไปหยุดตรงหน้าพวกฉวีชื่นเหยา ก่อนจะมองไปที่นางข้าหลวงลุ่ม
ด้วยดวงตาฉายแววสับสน "นี่เจ้ากำลังทำอะไร"

นางข้าหลวงลุ่มรีบอธิบาย "เด็กสามสี่คนนี่กลับค้ำเม็ดโดยไร้เหตุผล
ว่าตามกฎระเบียบของสำนักศึกษาแล้ว สมควรถูกลงโทษจดบันทึกไว้
หนึ่งครั้ง ข้ากำลังสั่งสอนพวกนางอยู่เจ้าค่ะ"

"กลับค้ำเม็ดโดยไร้เหตุผล?" สุหยินหลูกู้วกงแสดงสีหน้าประหลาดใจ
อย่างยิ่ง "เด็กกลุ่มนี้อยู่กับข้าตลอดช่วงบ่าย พอดกเย็นเห็นว่าข้ามีงาน
ียบย่อยล้นมือ ยังอยู่ที่จวนช่วยข้าทำงานต่อ ข้ารู้ต้นสายปลายเหตุ

มาตั้งแต่แรก มีอย่างที่ได้มาบอกว่ากลับคำมีดีโดยไร้เหตุผล"

นางข้าหลวงลู่ยี่นตะลึงอยู่กับที่ สีหน้าแปรเปลี่ยนหลากหลาย ก่อนจะพีนเค้นรอยยิ้มออกมาสุดกำลัง "ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้เอง ข้าเป็นฝ่ายเข้าใจพวกนางผิดไป ทว่าไม่ได้มีเจตนาจะกลั่นแกล้งพวกนางเลยนะ เจ้าคะ เพียงแต่อย่างไรสำนักศึกษาก็มีกฎระเบียบกำหนดไว้ กล่าวว่าคุณศิษย์ทั้งหลายจะไม่ประพฤติปฏิบัติตาม ถึงได้..."

"พอแล้ว" สุหยินหลูก้าวกึ่งขัดจังหวะอย่างเย็นชา หันมากล่าวกับพวกฉวีซิ่นเหยาว่า "ดีก็มากแล้ว กลับห้องไปพักผ่อนเถอะ"

พวกฉวีซิ่นเหยามีหรือจะกล้าซักซ้ำ รีบคล้อยตามสถานการณ์ ทำความเคารพแล้วถอยออกไป

จนกระทั่งมองส่งพวกฉวีซิ่นเหยาเดินหายลับไปที่ปลายทางเดินแล้ว สุหยินหลูก้าวกึ่งจึงหันกลับมาอย่างซ้าๆ จ้องมองนางข้าหลวงลู่ด้วยสายตา ตักเตือน ก่อนจะเดินกลับห้องไปนอนพักผ่อน

นางข้าหลวงลู่หวาดหวั่นจนยืนตะลึงอยู่ที่เดิมโดยไม่กล้าขยับเขยื้อน

บริเวณเรือนที่พักของลูกศิษย์ในสำนักศึกษา เงามรุ่งเด็กผอมแห่งพลีวกายวบเข้าไปในห้องหนึ่ง แง้มประตูเปิดแล้วผลุบหายเข้าไปอย่างว่องไว กล่าวกับชยาเหยียนและเฉินอวีจี้ที่รอฟังข่าวว่า "เรียนท่านหญิง เมื่อครู่นางข้าหลวงลู่เดิมที่ทำตามคำสั่งของท่าน เตรียมจะจดบันทึกความผิดของฉวีซิ่นเหยาผู้นั้นแล้ว แต่ไม่คาดคิดว่าท่านอาจารย์ใหญ่ จะกลับมากะทันหัน บอกว่าคุณหนูฉวีอยู่กับนางตลอด นอกจากจะไม่ให้นางข้าหลวงลู่ลงโทษแล้วยังกล่าวตำหนินางไปหลายคำ ตอนนี้นักพวก

ฉวีชื่นเหยากลับห้องไปพักผ่อนแล้ว"

ชยาเหียนมีสีหน้ามึนทึบ ไม่เอ่ยตอบคำใด เงินอวีจี้กลับกล่าวสวนขึ้นมาโดยพลันว่า "เป็นเช่นนี้ได้อย่างไรกัน"

ว่าแล้วนางก็หันไปมองชยาเหียน "ตอนบ่ายพวกฉวีชื่นเหยาไม่ได้ไปจวนหลู่กั้วกงสักหน่อย เพราะอะไรฮุยหนหลู่กั้วกงถึงต้องปกป้องนางถึงเพียงนี้ด้วย"

ระยะทางระหว่างวังหลวงกับตรอกซิงจี้ห่างไกลกันกว่าครึ่งค่อนเมืองฉางอัน กว่าลิ้นเชื่อมกับเจียงซานกลางจะเร่งเดินทางมาถึง พวกฉวีชื่นเหยาก็ตายไปไม่เห็นร่องรอยแล้ว

ลิ้นเชื่อมร้อนใจตั้งไฟเผาเผา ค้นหาไปทั่วบริเวณรอบหนึ่งก็ไม่พบเจอสิ่งใด จึงไม่กล้ารั้งอยู่ที่นั่นนานนัก คความมุ่งหน้าไปทางสำนักศึกษาดู

เพิ่งจะมาถึงหน้าประตูใหญ่ พวกฉางหรงก็เดินออกมาจากตรอกด้านหลังสำนักศึกษาพอดี พอเห็นลิ้นเชื่อมกับเจียงซานกลางก็รีบเข้ามาหา

"ชื่อจี้ กำลังจะส่งข่าวบอกท่านอยู่เลยขอรับ เมื่อครู่คุณหนูฉวีเพิ่งกลับมาถึงสำนักศึกษา"

เดิมทีเขากับเว่ยปอแอบติดตามรถม้าที่พวกคุณหนูฉวีนั่งมาอย่างเงียบๆ ไม่คาดคิดว่าพอรถม้าเลี้ยวเข้าตรอกซิงจี้ กลับมีหมอกลงหน้าบดบังปากทางอย่างไม่ทราบสาเหตุ

หมอกเหล่านี้ปรากฏขึ้นมาอย่างผิดปกติจนเกินไป พอนึกถึงภู่ตี

ปีศาจที่เคยพบเจอมาก่อนหน้านี้ คนทั้งสองก็อดตื่นตระหนกขึ้นมาไม่ได้

เมื่อพวกเขาเดินทะลุหมอกหนาเข้าไปในตรอก กลับพบว่าภายในตรอกนั้นว่างเปล่า รถม้าทั้งคันหายไปใต้จมูกของพวกเขาเช่นนี้เสียแล้ว

เว่ยปอกกลัวจะเกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้นกับฉวีซิ่นเหยา จึงรีบไปส่งข่าวให้ลิ้นเชียวรู้ โดยมีฉางหรงยืนเฝ้าอยู่ที่เดิม ค้นหาไปตามเส้นทางตรอกซึ่งจิวตี้โดยละเอียดไม่กล้าพลาดไปแม้แต่อิฐสักก้อนหรือกระเบื้องสักแผ่นเกรงว่าในตรอกนี้อาจจะมีกลไกจำพวกเส้นทางลับซ่อนอยู่

หลังจากค้นหาอยู่นานสองนาน จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงล้อรถม้ากึ่งบังคับกึ่งบังคับล้อปั่นถนน เขาเงยหน้าขึ้นมองก็ต้องตกตะลึง เพราะเห็นรถม้าของพวกคุณหนูฉวีไฉลิ่งขึ้นมากลางตรอกตั้งแต่เมื่อใดก็ไม่รู้ ยิ่งไปกว่านั้นรถม้ายังขับเคลื่อนด้วยความเร็วสุดขีดแล้วหายลับไปทางท้ายตรอกในชั่วพริบตา

เขารีบตามไปด้วยความร้อนใจ ครั้งนี้รถม้าไม่ได้หายไปอย่างกะทันหันอีกแล้ว แต่บังคับม้าวิ่งหือเต็มเหยียดจนมาถึงสำนักศึกษาอวิวันอื่น

ท่ามกลางความมืดมองเห็นหน้าตาคนที่ลงมาจากรถม้าไม่ชัดเจน เขาก็ร้อนใจอยากจะยืนยันความปลอดภัยของคุณหนูฉวี จำต้องพรางตัวเป็นสุภาพชนบนชื่อคาน* อีกลักหน ลอบปิ่นกำแพงตามเข้าไปข้างใน

ไม่คาดคิดว่าจะบังเอิญเจอเหตุการณ์นางข้าหลวงลู่กำลังหาเรื่องฉวีซิ่นเหยาเข้าอย่างจัง

ฉางหรงเล่าที่มาที่ไปของเหตุการณ์ทั้งหมดอย่างครบถ้วน โดยเฉพาะ

* สุภาพชนบนชื่อคาน ใช้สื่อความหมายถึงโจร ขโมย ตีนแมว หรือนักย่องเบาในเชิงขบขัน

ส่วนของนางข้าหลวงลู่ เขายังเสริมคำอธิบายจากมุมมองของตนเองด้วย

"อาจารย์หญิงผู้นั้นจึงคุณหนูฉวีเซมิ่งไม่ละสายตา ทุกถ้อยคำ บิบบคั่นกตตัน ดูเหมือนอยากจะลงบันทึกความผิดนางให้ได้ถึงจะยอม เลิกรา ชื่อจื่อ คุณหนูฉวีไม่ได้มีนิสัยหาเรื่องลวงเกินในคราง่ายๆ นางข้าหลวงลู่ ผู้นี้กระทำการอย่างมีลัษลมคมใน เกรงว่าจะต้องมีเบื้องหลังซ่อนอยู่ เป็นแน่"

"นางข้าหลวงลู่?" เจียงซานหลงพยายามค้นหาขอบคิดรอบหนึ่ง "ในราชสำนักมีขุนนางแซ่ลู่ด้วยหรือ กลับไปต้องถามจากท่านแม่หน่อย แล้วว่าสตรีแซ่ลู่ผู้นี้มีที่มาเช่นไรกันแน่"

ลินเซี่ยวขมวดคิ้วไม่พูดไม่จา จากที่ฉางทรงเล่ามา พฤติกรรมของ นางข้าหลวงลู่เมื่อครู่ก็แค่จืดจางข่มเหงผู้คนอย่างที่คนในวังนิยม มาใช้ และยังไม่ว่าสุดท้ายนางถูกใครบงการให้ทำถึงได้พุ่งเข้ามาที่ ฉวีสินเหยาโดยตรง

เขาคิดใคร่ครวญอยู่พักหนึ่งก็กล่าวกับเจียงซานหลงว่า "ไม่รู้ว่า ตอนนี้ท่านป้าจะเข้านอนไปหรือยัง พวกเราลองเข้าไปเยี่ยมคารวะนางกัน ดีหรือไม่"

เจียงซานหลงก็มีความคิดเช่นนี้พอดี จึงพยักหน้าแล้วเอ่ย "ไปกันเถาะ"

เมื่อคนทั้งสองมาถึง สุหยินหลูก็กวงถอดปิ่นปักผมออกแล้ว กำลัง ให้ข่าวไฟร์ปรนนิบัติเปลี่ยนชุดนอน พอได้รับรายงานก็รู้สึกประหลาดใจ รีบสั่งให้เชอญวุกเขาเข้าไปทันที

"พวกเจ้าสองคนมาได้ยังไง" แม้ว่าสุหยินหลูกั้วกวงจะเป็นคน เครื่องขริมจริงจัง แต่พอเห็นบุตรชายคนเล็กกับลินเซี่ยวเดินเข้ามาพร้อมกัน

พอมายืนอยู่กลางห้องแล้ว ท่าทางกระปรีกระเป่ามีชีวิตชีวาของพวกเขา ก็ทำให้ใบหน้าของนางมีรอยยิ้มประดับโดยไม่รู้ตัว

"คิดถึงท่านเข้าแล้ว ก็เลยมาเยี่ยมนะขอรับ" เจียงซานหลงพูด คำหวานรื่นหูจนเคยชิน พอดีมีสาวใช้ยกน้ำชาเข้ามา จึงถือโอกาสยื่นมือไปรับแล้วส่งให้มารดาด้วยตนเอง

ซูหยินหลูก็วกงแสร์งมองบุตรชายอย่างโกรธเคือง "ไม่มีความจริงใจ ออกมาสักคำ ถ้าหากเจ้ากตัญญูปานนี้ ปกติเวลาข้าอยู่จวน ไยเจ้าไม่เคยกลับมาแสดงความกตัญญูเล่า เอาแต่วิ่งวุ่นอยู่ข้างนอกทั้งวันเหมือนกับม้าป่า จะให้แต่งงานก็ไม่ยอมแต่ง เมื่อไรจะรีบแต่งงานรีบมีทายาทอย่าง ที่ชายทั้งสองคนของเจ้าสักที ข้ากับพ่อของเจ้าจะได้หมดเรื่องกังวลใจ ไปอีกเรื่อง"

เจียงซานหลงทำท่าที่ไม่ยินยอมพร้อมใจ เอ่ยหยอกเข้าขึ้นว่า "ข้าเป็นถึงแม่ทัพกษัตริย์แต่ที่ฝ่าบาททรงแต่งตั้งด้วยพระองค์เอง ปกติก็นำทหารฝึกซ้อมอยู่ในค่าย วันทั้งวันยุ่งจนปลื้มตัวไปที่ใดไม่ได้เพราะอะไร พอออกจากปากท่านแล้ว กลับกลายเป็นคนเกียจคร้านเอาแต่ยุ่งเรื่องคนอื่น ไม่ยอมทำงานทำการไปได้เล่า"

ซูหยินหลูก็วกงเห็นบุตรชายหลบเลี่ยงไม่ยอมเอ่ยถึงเรื่องแต่งงาน เอาแต่หยิบยกเรื่องอื่นมาบอกปิดนางอย่างขอไปที่ก็แอบถอนหายใจหันไปมองลินเซี่ยวแล้วเอ่ยถาม "เหวยจิ้น ค่ะนี่ไม่ต้องเข้าเวรในวังหลวงหรือ"

ลินเซี่ยวควรวะแล้วเอ่ยตอบ "อีกสักครู่ต้องกลับวังขอรับ" ว่าแล้ว เขาก็ปิดชายเสื้อคลุม ถือโอกาสนั่งลงที่โต๊ะ

ซูหยินหลูก็วกงมองใบหน้าลินเซี่ยวซึ่งละม้ายคล้ายคลึงกับน้องสาว

ของนางราวกับพิมพ์เดียวกัน เคยถามด้วยความรักใคร่และเมตตาว่า "ดูช่วงนี้เจ้าซุบผอมลงไปอีกแล้ว งานยุ่งเกินไปใช่หรือไม่ ถ้าเกิดมีเวลว่างก็ไปที่จวนของป้าสิ ป้าจะสั่งให้บ่าวไพร่เคียวจึกเคียวน้ำแกงบำรุงร่างกายให้เจ้ามากๆ"

พอคิดไปถึงซุขซื่อก็เอ๋อด้วยน้ำเสียงราบเรียบว่า "คงคาดหวังอะไรจากแม่เลี้ยงของเจ้าไม่ได้ แค่ไม่ก่อเรื่องวุ่นวายก็ถือว่าดีนักหนา จะว่าไปหลังจากแม่ของเจ้าไม่อยู่แล้ว เสื้อผ้า อาหารการกิน ความเป็นอยู่ของเจ้าก็มีเวินกุคอยดูแลคนเดียว พ่อของเจ้าก็มีนิสัยอย่างนั้นไม่เคยสนใจอะไรสักอย่าง หลายปีมานี้ลำบากเจ้าแล้วจริงๆ รอให้เจ้าแต่งงานคงดีขึ้น"

นับตั้งแต่ซุขซื่อแต่งงานเข้าวังฮ่อง ลินเซียวก็มาคลุกคลีอยู่ที่จวน หล่กั้วกงเป็นประจำ มีน้อยครั้งนักที่จะเต็มใจกลับจวน

เจียงซานหลงได้ยินเช่นนี้ เข้าใจว่ามารดาไม่เห็นซุขซื่ออยู่ในสายตามาแต่ไหนแต่ไร เกรงว่าตอนนี้คงยังไม่รู้เรื่องซุขซื่อถูกคุมขังไปแล้วแอบคิดอยู่ในใจว่าพอมมีโอกาสจะต้องเล่าเรื่องนี้ให้นางฟังด้วย

ฮูหยินหลู่กั้วกงก็เอ๋อขึ้นอีกว่า "วันนี้ได้ยินท่านลุงเซยของเจ้าบอกว่า ดูเหมือนฝ่าบาทมีพระประสงค์จะคัดเลือกสามีให้คงผิง ไม่กี่วันมานี้เรียกขุนนางเก่าแก่มาเข้าเฝ้าสอบถามเรื่องบัณฑิตหนุ่มหลายคน ข้าคิดว่าการพระราชทานสมรสให้เจ้าก็คงอีกไม่นานแล้ว เจ้ามีนางในดวงใจหรือยัง ถ้าหากยังไม่มี ป้าจะช่วยเจ้าเลือกลูกศิษย์ในสำนักศึกษามาสักคน รับรองว่าเพียบพร้อมทั้งรูปโฉมและคุณธรรม"

เจียงซานหลงหัวเราะชอบใจ "ท่านแม่ไม่ต้องให้ท่านช่วยเลือกหรอก เหวยจิ้นเขาเลือกด้วยตัวเองเรียบร้อยแล้ว แม่นางน้อยผู้นั้นก็เป็นลูกศิษย์

ในสำนักศึกษานี้ละ"

"เอ?" สุหยินหลุกั้วกงหลุดูทาทนพรางมองหน้าลั่นเซียว "เป็นแม่นางน้อยคนใดกัน"

หลังใบหูของลั่นเซียวร้อนผ่าว ลูกขี้น้ทำควมเคารพสุหยินหลุกั้วกงอย่างเป็นทางการ ตอบด้วยสีหน้าจริงจังว่า "คนผู้นี้ท่านป้าก็รู้จัก นางก็คือฉวีซิ่นเหยา เหวยจิ้นซิ่นชมคุณหนูฉวีมานาน ขอให้ท่านป้าช่วยดูแลนางเป็นพิเศษด้วยขอรับ"

สุหยินหลุกั้วกงนิ่งอึ้งไป ผ่านไปพักใหญ่ถึงยิ้มออกมาด้วยความประหลาดใจ "เป็นนางรี"

นึกถึงตอนนั้นที่ฉวีซิ่นเหยาเคยตามลั่นเซียวมาร่วมมือกำจัดปีศาจจิ้งจอก นางก็อมยิ้มพรางพยับหน้า "ป้าควรจะคิดได้ตั้งนานแล้ว ดีๆ เจ้าจำเป็นต้องจริงจังปานนี้ที่ใดกัน ป้าเป็นคนทำอะไรไม่รู้จักแยกแยะหรือ อาศัยแค่บุญคุณที่นางมีต่อจวนหลุกั้วกง ป้าก็พร้อมจะดูแลนางเต็มที่อยู่แล้ว"

ลั่นเซียวคลี่ยิ้มออกมาบางๆ "ถ้าอย่างนั้นต้องรบกวนท่านป้าแล้วขอรับ"

เจียงซานหลงมองลั่นเซียวแวบหนึ่ง ทันใดนั้นก็กล่าวกับสุหยินหลุกั้วกงว่า "ท่านแม่ เมื่อครู่ตอนเข้ากับเหวยจิ้นมาถึง คล้ายจะได้ยินคนเอ่ยถึงนางข้าหลวงผู้ไม่รู้ว่าคุณผู้นี้มีที่มาเช่นไร"

สุหยินหลุกั้วกงได้ยินแค่ประโยคนี้อีกครู่ก็คาดเดาได้ว่าบุตรชายกับลั่นเซียวทราบบเรื่องที่น่างงที่นางข้าหลวงผู้ก่ลั่นแกล้งฉวีซิ่นเหยาเข้าแล้ว ที่เข้ามาที่นี้เวลานี้ก็เพราะอยากจะสอบถามเบื้องหลังจากนางกระมัง

เพราะรู้ว่าพวกเขาลงมือทำอะไรไม่รู้จักผ่อนหนักผ่อนเบา จึงทำ
สีหน้าดูดันแล้วเอ่ยห้ามปราม "ห้ามเจ้าก่อเรื่องเหลวไหล สรุปว่าเข้ารับปาก
พวกเจ้าแล้ว มีข้ออยู่ที่นี้ ใครก็อย่าคิดจะหาเรื่องคุณหนูฉวีได้"

เจียงซานหลงรู้สึกเบื่อหน่ายขึ้นมาทันควัน มารดาของผู้นี้อะไร
ก็ตีไปหมด เว้นเสียแต่ว่าจะฉลาดหลักแหลมร้ายกาจเกินไปแล้ว เรื่องใด
ก็อย่าหวังจะปิดบังนางได้

จู่ๆ ลิ่นเซี่ยวกลับมองไปที่ฮูหยินหลูก่วงก่วงแล้วเอ่ยถาม "จำได้ว่า
ตอนเปิดสำนักศึกษาอีกครั้ง นางข้าหลวงในสำนักศึกษาไม่มีใครสักคน
แซ่ลู๋ นางข้าหลวงผู้นี้เพิ่งจะเพิ่มรายชื่อเข้ามาที่หลังไซ่หรือไม่ขอรับ"

ฮูหยินหลูก่วงก่วงถอนหายใจเบาๆ รู้ดีว่าต่อให้นางไม่เอ่ยปากบอกไป
จะช้าหรือเร็วพวกลิ่นเซี่ยวก็น่าสืบเบาะหลังของนางข้าหลวงลู๋ได้อยู่ดี จึง
ไม่คิดปิดบังอีกต่อไป นางพยักหน้ารับก่อนอธิบาย "ลู๋ก๊วยเอ๋อร์คนนี้เป็น
คนที่องค์หญิงเตอหรงแนะนำมาได้ยินว่าพี่ชายคนโตของนางเป็นบัณฑิต
เลื่องชื่อที่มีความรู้กว้างขวางแถบมณฑลลู๋ เคยเป็นอาจารย์สอนหนังสือ
คนแรกของพวกเขาห้าหลังสามพี่น้องด้วย ระหว่างติดตามองค์หญิงเตอหรง
กลับเมืองหลวง เกิดล้มป่วยเป็นไข้หวัด อาการทรุดหนักจนเสียชีวิต
องค์หญิงเตอหรงเห็นว่าน้องสาวคนนี้ของเขาเดียวดายไร้ที่พึ่ง แล้วยังมี
ความรู้ติดตัวไม่น้อย จึงแนะนำให้มาเป็นอาจารย์ในสำนักศึกษา เพื่อให้
นางเก็บสะสมทุนรอนเป็นสินเดิมเจ้าสาวด้วย"

เจียงซานหลงจับประเด็นสำคัญจากคำบอกเล่าทั้งหมดนี้อย่าง
รวดเร็ว หันหน้าไปมองลิ่นเซี่ยวแล้วเอ่ยขึ้น "หรือก็หมายความว่านาง
เป็นคนของสกุลซย่า"

ลินเซียวนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นบนเขาฉวีเฉวียนเมื่อไม่นานมานี้ สีหน้าปลั่ง
นิ่งขรั่มลง

ฮูหยินหลู่ก็ท้วงไม่ได้เอ่ยปากบอกว่า 'นางข้าหลวงลู่อัจไม่ได้ตั้งใจ
ไม่เห็นว่าคุณางจะพุ่งเป้าไปที่ฉวีซิ่นเหยา' อะไรทำนองนี้เลย อย่างไรก็ตาม
ก็เป็นคนที่เคยเห็นการต่อสู้ซึ่งดีซึ่งเด่นมาจากจินตา วิธีการของนางข้าหลวง
แม้จะไม่สลับซับซ้อน แต่เป็นวิธีที่นิยมใช้กันมาเนิ่นนาน มักถูกนำมาใช้
กตขี่ข่มเหงผู้ที่อยู่ฝ่ายตรงข้ามกับตนเอง

คำพูดที่เปลือกนออกดูสวดยหูเหล่านั้นอาจหลอกลวงผู้อื่นได้ แต่จะ
หลอกลวงพวกเขาได้อย่างไร

หลังทั้งสามคนนั่งเงียบอยู่สักพักใหญ่ เจียงซานหลางเป็นคนแรก
ที่เอ่ยปากทำลายความเงียบขึ้น

"หลายปีมานี้สกุลชยาอยู่ในมณฑลสุ่ พวกชยาหั่นสามพี่น้องก็
ไม่ได้เติบโตมาพร้อมกับพวกเรา นิสัยใจคอพวกเราก็รู้จักเพียงผิวเผิน
วันหน้าถ้าหากคบหากันสนิทสนม เกรงว่าคงต้องระวังให้มากหน่อย
แล้ววระมัง"

พอกลับมาถึงเรือนที่พัก ฉวีซิ่นเหยานึกขึ้นได้ว่าพวกหวังอิงหนิง
ก็ตกใจเสียขวัญเพราะนักรบปีศาจตนนั้นไม่เบาเลย กลัวว่าพวกนาง
จะจิตใจไม่สงบเพราะตื่นตกใจ จึงมอบยาลูกกลอนซานหยางให้หวังอิงหนิง
กับเผยหมิ่นคนละเม็ด และสั่งให้พวกนางกินยาลงไปเสีย

ความคิดของแต่ละคนสับสนวุ่นวายไปหมด ในใจทั้งรู้สึกลัวหวาดผว
กับนักรบปีศาจหน้าตาชวนสยดสยอง ทั้งรู้สึกลัวจนสงสัยกับการกระทำของ

นางข้าหลวงลู่ มีคำพูดมากมายอัดแน่นอยู่เต็มห้อง รู้สึกร้อนใจอยากจะ
ถกเถียงให้กระจ่างชัด แต่ว่าตอนนี้ไม่มีเวลาแล้ว จำต้องแยกย้ายกัน
กลับเรือนพักของตนเอง เอาไว้รอพรุ่งนี้ค่อยพูดคุยกันให้ละเอียดอีกครั้ง

ไฉ่ผิงกับซิงเอ๋อร์กำลังรอคอยด้วยความร้อนรนกว่าจะรอให้พวกนาง
กลับมาถึงไม่ใช่เรื่องง่าย จึงรีบปรนนิบัติฉวีซิ่นเหยา กับเผยหมิ่นหวีผม
ล้างหน้าทันใด

ฉวีซิ่นเหยาถอดปิ่นปักผมออก เอนกายลงนอนบนเตียง กอดรัด
ผ้าห่มเอาไว้ในอ้อมแขน ครุ่นคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้เสียๆ ทันทใดนั้น
ก็ได้ยินเสียงอะไรบางอย่างกระแทกหน้าต่าง ไฉ่ผิงลุกขึ้นมาจากตั่งไม้
ด้วยท่าทางลุกลี้ลุกลนพลางเอ่ยเสียงแผ่วเบา

"คุณหนู คุณชายเมื่อครั้งก่อนมาอีกแล้วเจ้าคะ"

ฉวีซิ่นเหยารีบสวมเสื้อคลุมแล้วลุกขึ้นจากเตียง มองออกไป
นอกหน้าต่างก็เห็นนางพรหมชอนตัวอยู่ข้างนอกดั่งคาด พอเห็นนางโผล่หน้า
ออกมาก็ยิ้มให้แล้วเอ่ยว่า "คุณหนูฉวี ซื่อจื่อมานะขอรับ"

เมื่อมีประสบการณ์ในครั้งก่อนแล้ว ครั่งนี้ฉวีซิ่นเหยาก็เดินมาถึง
ศาลาพักร้อนอย่างชำนาญเส้นทาง

เดินเขยว่นั่งอยู่หน้าโต๊ะหินกลางศาลา นิ้วมือเคาะโต๊ะแผ่วเบา
ด้วยสีหน้าเหม่อลอย ไม่รู้ว่ากำลังคิดถึงสิ่งใดอยู่

ทันทีที่เห็นฉวีซิ่นเหยาเดินมาก็เงยหน้าขึ้นมองศีรษะของนาง
โดยไม่รู้ตัว ลุกขึ้นแล้วส่งเสียงเรียก "อาเหยา"

ฉวีซิ่นเหยาเดินเข้ามาในศาลา เงยหน้าขึ้นมองฉวีซิ่นเหยา เอ่ยถามว่า
"คีนนี้ไม่ต้องเข้าเวรหรือ เหตุใดท่านถึงมาที่นี่ในเวลานี้ได้เจ้าคะ"

ลีนเซียวถอนสายตากลับมาจากเส้นผมยาวสลวยของฉวีซิ่นเหยา มองหน้านางพลางเอ่ยถาม "ฉางหรงบอกข้าเรื่องที่เกิดขึ้นในตรอกนั้นแล้ว เมื่อครู่พวกเจ้าพบเจอปีศาจใช่หรือไม่"

ฉวีซิ่นเหยาพยักหน้าและเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นออกมา "ไม่รู้ว่ามีปีศาจ ตอนนั้นโผล่มาจากที่ใดกัน เกือบจะจับตัวสหายของข้าไปแล้ว น่าเสียดาย ข้าออกไปที่ใดตอนนี้ไม่สะดวก อีกทั้งอาจารย์ก็ไม่อยู่ที่อารามด้วย"

ลีนเซียวมีท่าทีครุ่นคิดอะไรบางอย่าง "ข้านำเรื่องนี้ไปบอก เจ้าอวาสหยวนเจี๋ยดีกว่า ขอให้เขาส่งคนมาตรวจดู ปีศาจร้ายตอนนั้น จะได้ไม่ออกอาละวาดอีก"

"ดีเลยเจ้าคะ" ฉวีซิ่นเหยาจำต้องยอมรับว่าเป็นทางออกที่ดีที่สุดเท่าที่จะหาได้ในตอนนี้ "คิดว่าไม่นานปีศาจตอนนั้นคงจะออกอาละวาดอีก ต้องเชิญเจ้าอวาสหยวนเจี๋ยมาจัดการโดยเร็วถึงจะดี"

ลีนเซียวเอ่ยรับคำ จู่ๆ ก็ถามขึ้นว่า "อาเหยา ปิ่นปักผมที่ข้าเคยมอบให้เจ้าละ เมื่อไรเจ้าจะลองปักผมให้ข้าดูบ้าง"

ฉวีซิ่นเหยาได้ยินคำถามนี้อย่างกะทันหัน จึงซ้อนสายตาขึ้นมอง ก็เห็นว่าเขาดูไม่มีเจตนาจะคาดคั้น นึกว่าเพียงแค่เอ่ยถามเฉยๆ แต่ก็ยังตั้งใจอธิบายตอบว่า "ปิ่นปักผมอันนั้นมีราคาแพงเกินไป ปักผมแล้ว คงสะดุดตาผู้คนไปหน่อย ก็เลยคิดว่ารอวันหน้ามีโอกาสดีๆ ค่อยนำมาปักผมดีกว่าเจ้าคะ"

ดวงตาลีนเซียวปรากฏรอยยิ้ม "วันหน้าที่ว่าหมายถึงเมื่อใดกันหรือ"

ใบหน้าฉวีซิ่นเหยาเป็นสีแดงเรื่อ เหลือบมองเขาแวบหนึ่งแล้วบ่นอุบอิบในลำคอ "ก็หมายถึงตอนที่ปักปิ่นได้นะสิเจ้าคะ"

ลินเซียรู้สึกปลาบปลื้มยินดียิ่งนัก เขาคิดว่าร่างของนางเข้ามากอดเอาไว้แน่น หอมแก้มนางซ้ำๆ พลางว่า "อาเหยา ปีนอันนั้นเจ้าอยากจะทำกับผมเมื่อใดก็ได้แต่เจ้าเลยไม่ต้องกังวลหรอกนะ ไม่ใช่แค่ปีนดอกเหมยนั้น วันข้างหน้าเครื่องประดับทุกชิ้นที่ข้ามอบให้เจ้า เจ้าสามารถนำมาประดับผมได้อย่างเปิดเผยทั้งนั้น"

ฉวีซินเหยานึกถึงภาพตนเองมีเครื่องประดับมากมายเต็มศีรษะก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ นางเงยหน้าขึ้นในอ้อมกอดเขา มองไปหน้าหล่อเหลาแล้วเอ่ยว่า "วันนี้เป็นอะไรไปหรือเจ้าคะ เหตุใดอยู่ดีๆ ก็ถามเรื่องปีนนั่นขึ้นมา"

ลินเซียไม่เอ่ยตอบไป แต่หยิบถุงหอมปักลายดอกเหมยหน้าตาประณีตงดงามส่งให้ฉวีซินเหยา "นี่เป็นถุงหอมฝีมือของแม่ช่างหรือนางให้ข้านำมามอบให้เจ้า ถ้าหากเจ้าชอบก็พกติดตัวเอาไว้ จะเอาไว้ใส่แผ่นเครื่องหอมหรืออะไรก็ได้ตามใจเจ้า"

ฉวีซินเหยารับมาแล้วเพิ่งพินิจอย่างละเอียดรอบหนึ่ง จึงเห็นว่าถุงหอมใบนี้ไม่ว่าจะเป็นสีสันหรือว่าฝีมื้อม้วนประณีตงดงามเหนือธรรมดา จึงอดเอ่ยชื่นชมขึ้นมาจากใจจริงไม่ได้ "ทำใ้ดังงามจริงๆ เจ้าคะ"

พอเปิดถุงหอมกลับพบว่าข้างในมีไข่มุกตงจู้ดแน่นเต็มถุง ไข่มุกแต่ละเม็ดมีขนาดเท่านิ้วหัวแม่มือ รูปร่างกลมเกลี้ยงอ้อมเอิบ เปล่งประกายเป็นเงาแวววาว แต่ไข่มุกในถุงนี้ใบเดียวคงจะพอซื้อร้านค้าตลาดตะวันออกได้หลายร้านแล้ว

มารดาช่างหรงไม่มีทางใช้จ่ายมือเติบถึงเพียงนี้แน่ ไม่ต้องถามก็รู้ว่าลินเซียเป็นคนใส่เอาไว้เอง

ฉวีชื่นเหยาซ่อนสายตามองลึนเขี้ยว แม้ปากยิ้มพลางเอ่ยว่า
"ขอบคุณท่านมากเจ้าค่ะ"

ลึนเขี้ยวเห็นฉวีชื่นเหยาดีใจก็ยิ้มออกมา "เจ้าชอบก็ดีแล้ว"

เวลาผ่านไปครู่หนึ่งก็นึกถึงเรื่องที่ยังสงสัยก่อนหน้านี้อันขึ้นมาได้
จึงเอ่ยถามขึ้นว่า "อาเหยา เจ้ายังจำได้หรือไม่ว่าเป็นปักผมดอกซึ่งของ
อิฐู้อันนั้น เคยเห็นก่อนหรือว่าหลังปักดอกเหมย"

ฉวีชื่นเหยาเพิ่งจะเก็บงูหอมกลมตุงไว้ในแขนเสื้ออย่างระมัดระวัง
พอได้ยินดังนั้นก็ตะลึงงันไปชั่วขณะ คืบนี้ลึนเขี้ยวทำตัวแปลกพิกล
จริงเขี้ยว พอย้อนคิดดูแล้วนางก็ส่ายหน้า "วันนั้นที่ร้านรุ่มอ้อมมองเห็นแค่
ปักเสาะหาดอกเหมยกลางหิมะ หลงจู้ก็บอกแล้วว่าปักนี้มีเพียงอันเดียว
ผ่านไปอีกหลายวันถึงได้เห็นนางมีปักจากหินหยกตงให้ประดับบนศีรษะ
เพิ่ม"

เมื่อลึนเขี้ยวได้ฟังถึงตรงนี้ก็คิดถึงเรื่องของนางข้าหลวงลู่อื่นมา
จึงจมอยู่ในความเงียบงันไปทันใด

ฉวีชื่นเหยาเห็นเขามีสีหน้าตึงเครียดด้วยความหนักใจ คิดทบทวน
อย่างละเอียดก็พอคาดเดาได้เลือนราง ขณะจะถามไถ่ให้กระจ่างชัด
ลึนเขี้ยวกลับกอดนางแน่นกว่าเดิมพร้อมกระซิบบอกว่า "อาเหยา วันหน้า
ข้าจะไม่ให้ใครมารังแกเจ้าได้อีก"

ฉวีชื่นเหยายิ่งรู้สึกประหลาดใจ นางจึงไปประเดี้ยวหนึ่งก็โอบกอด
รอบเอวบางแต่แข็งแกร่งของลึนเขี้ยว ศีรษะอิงอยู่กับแผงอกของเขาพลาง
เอ่ยเพิ่มพาดบอกว่า "ข้าต่างหากที่จะไม่ยอมมิให้ใครมารังแก"

นี่เป็นครั้งแรกที่ฉวีชื่นเหยาตอบเขา ร่างกายลึนเขี้ยวแข็งเกร็ง

ไปทันที เขาก็มืดริษษะมองเสี่ยวหน้าด้านข้างของฉวีชื่นเหยา เอ่ยออกมาเหมือนจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว "ดี อาเหยาของข้าร้ายกาจนัก ไม่ยอมให้ใครมารังแกได้หรอก"

กล่าวยังไม่ทันจบประโยคดี เขาก็ทำตามความปรารถนาของร่างกายและหัวใจตนเอง ก้มศีรษะลงจุมพิตตึงหูชาวดุจหยกชั้นเลิศของฉวีชื่นเหยา

ฉวีชื่นเหยารับรู้เพียงว่าเกิดความรู้สึกชาวาบจากบริเวณตึงหูลูกกลมไปทั่วร่างกายรวดเร็ว ตัวนางประเดี๋ยวย้อนประเดี๋ยวนาว จุมพิตนี้ของลินเซี่ยยิ่งทำให้สับสนทำอะไรไม่ถูกมากกว่าสัมผัสที่ริมฝีปากเมื่อสองครั้งก่อนเสียอีก ในใจของนางแตกตื่นลนลาน ไม่รู้ว่าจะตอบสนองกลับไปเช่นไร ได้แต่ปล่อยยให้ลินเซี่ยวคลอเคลียอ้อยอิ่งอยู่อย่างนั้น

ลมหายใจของลินเซี่ยวหนักหน่วงมากขึ้นทุกขณะ ริมฝีปากผละจากตึงหูของนาง มอบจุมพิตไล่จากลำคอลงมาถึงช่วงกระดูกไหปลาร้าพร้อมจะเคลื่อนลงต่ำมากกว่านั้น ไปถึงตำแหน่งที่ทำให้นางรู้สึกสะท้านด้วยความเขินอาย ลินเซี่ยวก็ไม่มีทีท่าว่าจะหยุดยั้ง เอาแต่ซุกใช้ศีรษะรูก้านางต่อไป ฉวีชื่นเหยาเขินอายจนไม่รู้จะว่าอย่างไรดี จึงออกแรงดิ้นรนแล้วเอ่ยเรียก "ชื่อจื่อ"

ลินเซี่ยวถึงตระหนักได้ว่าตนเองพลังผลลเสียกิริยา การเคลื่อนไหวหยุดชะงักไปโดยพลัน ซบไหล่ฉวีชื่นเหยาหอบหายใจอยู่ครู่หนึ่งก็กอดนางเอาไว้อีกครั้ง

คนทั้งสองหัวใจเต้นโครมคราม ผ่านไปเนิ่นนานกว่าลินเซี่ยวจะก้มศีรษะสังเกตสีหน้าของฉวีชื่นเหยา กลับมองเห็นว่าแม้ใบหน้าของนาง

จะปรากฏความเขินอาย แต่ไม่มีความขุ่นเคืองเจือปนอยู่เลยสักนิด ในใจ
ยังรู้สึกปีติถึงโสด ประทับจุมพิตลงบนหน้าผากจวีชินเหยา หัวเราะเสียงต่ำ
อยู่ในลำคอก่อนเอ่ยว่า "อาเหยา อีกไม่นานฝ่าบาทจะพระราชทานสมรส
ให้เรา ข้าจะให้คนตักแต่งเรือนชื้อหฺรูตามแบบที่เจ้าชอบ เจ้าชอบ
สิ่งใด ข้าก็จะหามาเพิ่มเติม ดีหรือไม่"

จวีชินเหยารับรู้ถึงความคาดหวังที่ไม่อาจปฏิเสธในน้ำเสียงของ
ลินเซีย ความอึดอัดขัดเขินเมื่อครู่ลดลงไปหลายส่วนในพริบตา รู้สึกยินดี
ไปกับเขาด้วย สายตาของนางหลุบลงต่ำ แอบอิงอยู่ในอ้อมกอดเขาพราง
พิมพ์คำตอบว่า "อืม"

23

วันรุ่งขึ้นสำนักศึกษาก็มีการเรียนการสอนตามปกติ
 หลังกินอาหารกลางวัน หลายคนก็เดินกลับเรือนที่พัก เพิ่งจะนั่งลง
 ได้ประเดี๋ยวเดียว หลิวปิงอวี่ก็เข้ามาบอกร่ำถามเรื่องโน้นเรื่องนี้
 ฉวีชื่นเหยาเห็นว่าคงปิดบังเอาไว้ไม่ได้อีกต่อไป จึงอธิบายต้นสาย
 ปลายเหตุที่นางต้องมาเป็นนักพรตอย่างละเอียด
 "มีน้าเล่าตอนถูกลอบจู่โจมในวัดต้าอิน ฝีมือของเจ้าถึงได้ร้ายกาจ
 ปานนั้น" หวังอิงหนิงอุทานออกมา จนถึงวันนี้ความทรงจำเกี่ยวกับ
 วัดต้าอินยังแจ่มชัดเช่นเดิม
 หลิวปิงอวี่กลับเอาแต่ซักถามฉวีชื่นเหยาว่า "อารามชิงอวี่นของ
 พวกเจ้ารับลูกศิษย์เยอะมากหรือ แล้วนักพรตหนุ่มที่เจอเมื่อวานเป็น
 ศิษย์พี่ของเจ้าใช่หรือไม่"
 "อาจารย์รับลูกศิษย์ทั้งหมดสองคน" ฉวีชื่นเหยานึกถึงหลิวปิงอวี่

เมื่อวาน แล้วมองนางด้วยความแปลกใจอีกครั้ง "คนหนึ่งคือข้า อีกคนก็คือศิษย์พี่"

หลิวปิงอวี่ได้ยินดังนั้นแล้วก็เอียงศีรษะครุ่นคิดจนเหม่อลอยไปเล็กน้อย พอซันสายตาดูขึ้นมองก็เห็นฉวีซิ่นเหยา มองนางด้วยแววตาประหลาด ใบหน้าจึงพลันแดงระเรื่อ กลัวว่าฉวีซิ่นเหยาจะจับพิรุณได้ จึงไม่กล้าส่งเสียงเอ่ยถามอะไรออกมาอีก

ตอนบ่ายเป็นวิชาดนตรี เมื่อถึงเวลาเริ่มเรียน ลูกศิษย์ทั้งหลายต่างเข้าประจำที่นั่งของตนเอง ทว่ายังขาดองค์หญิงคังผิงไปคนหนึ่ง

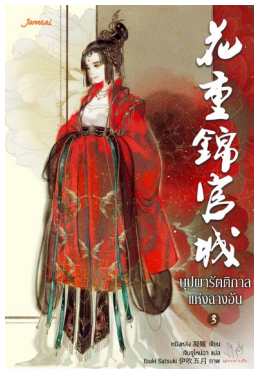
ท่านอาจารย์ชิวอวินเอาใจใส่ความก้าวหน้าขององค์หญิงคังผิงมากที่สุดมาแต่ไหนแต่ไร ถ้าหากองค์หญิงคังผิงยังไม่มา จะไม่มีทางเริ่มการเรียนการสอนเด็ดขาด ลูกศิษย์ทั้งหลายไม่กล้ากล่าวโทษ จำต้องอดทนรอต่อไป

หลังรอก่อนานครึ่งกำหนดรูป องค์หญิงคังผิงถึงเดินเยื้องกรายเข้ามา ข้างกายยังมีเด็กสาวเกล้าผมสองมวยอายุประมาณสิบสี่สิบห้าติดตามมาด้วย

เด็กสาวผู้นี้มีใบหน้าที่งดงามชวนมอง ดวงตาคู่นั้นทอประกายเฉลิวฉลาดโดดเด่น หลังจากเดินเข้าห้องโถงมาแล้วก็กวาดสายตามองทุกคนรอบหนึ่ง พอเห็นฉวีซิ่นเหยาก็คลี่ยิ้มพร้อมทั้งขยิบตาให้นางทันที

เป็นเผิงซูเยวี่จริงๆ ด้วย

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6455->